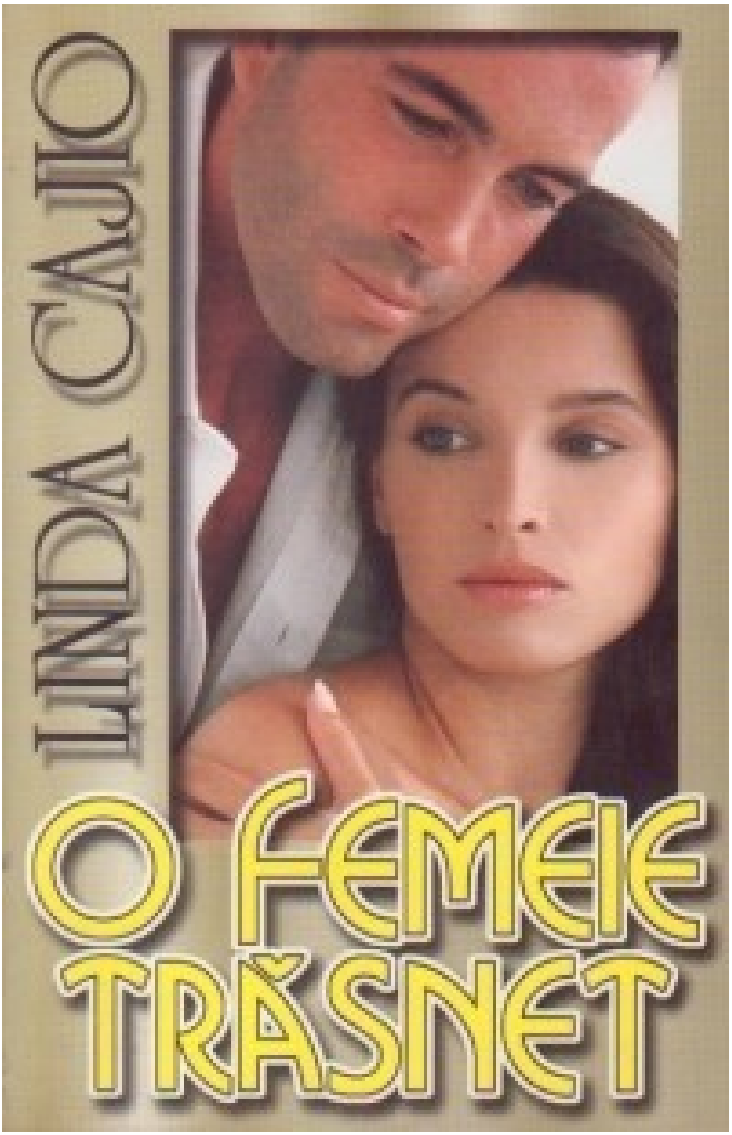

LINDA CAJIO
O FEMEIE TRĂSNET

CAPITOLUL 1

Era cea de-a treizeci şi şasea aniversare a lui.

În timp ce un chelner făcea curat după masa pe care o dăduse, Morgan Abbott îşi atinse absent tâmplele, unde părul de culoarea ciocolatei devenise argintiu, şi hotărî în sinea lui că aniversările erau depăşite, stânjenitoare şi în legătură cu ele se agitau numai cei care nu îşi serbau ziua de naştere. În definitiv, avea treizeci şi şase ani, nu era un copil de nouă ani, înnebunit după cadouri şi dulciuri.

Dar George Boswick, prietenul şi partenerul lui de afaceri, insistase să-l sărbătorească la un restaurant elegant din North Shore Chicago, din moment ce Morgan se afla într-o călătorie de afaceri de ziua lui.

George şi soţia lui îi făcuseră rost chiar şi de o parteneră. Morgan se uită la ea. Lisa, o blondă atrăgătoare, era directoare adjunctă în cadrul companiei de aparate electronice a lui George. Avea exact cantitatea necesară de minte, ambiţie şi personalitate care să o ajute să avanseze mult în lumea afacerilor. Ca preşedinte şi director executiv al companiei, A*bbott Industries,* Morgan ştia că ea era exact genul de persoană pe care o dorea să lucreze pentru el. Îşi dădu seama că şi Lisa ştia acest lucru, căci îi aruncă un zâmbet politicos care, totuşi, îi spunea că îi plăcea slujba aceea, dar că ar fi acceptat să plece la o altă companie, dacă i se ofereau bani mai mulţi şi promovări mai rapide. Dându-şi seama că se gândea la ea doar ca la o angajată, Morgan râse cu tristeţe pe înfundate, îmbătrânea.

Recunoscu în sinea lui că, în ultima vreme, existaseră foarte puţine femei în viaţa lui. De fapt, în general existaseră foarte puţine femei în viaţa lui. Conducerea unei corporaţii îi răpea aproape tot timpul. Închizând ochii o clipă, îşi dori s-o găsească pe acea femeie care să fie o primă prioritate în viaţa lui.

Dar, imediat se mustră. Să-şi pună o dorinţă prostească la vârsta lui. Nu cunoscuse niciodată o femeie

suficient de interesantă pentru a lua locul lui *Abbott Industries* în viaţa lui şi, probabil, nu avea să cunoască vreodată. Lisa era o femeie care înţelegea faptul că el lucra adesea câte douăzeci de ore pe zi, dar nu era interesantă. Nimic în legătură cu ea nu era nou sau diferit. Nu existau părţi ascunse de descoperit. După o citire rapidă a autobiografiei, putuse să ghicească restul. Lisa era femeia modernă tipică, dornică să facă o carieră, şi hotărâtă. Vedea prea multe femei ca ea pe coridoarele companiei pentru a-l interesa prea mult. O grimasă îi apăru pe chip când îşi dădu seama de ce era celibatar la treizeci şi şase de ani, încă. Era prea pretenţios. Amuzat de gândurile acelea, îşi roti privirea absent prin restaurantul plin. Deodată încremeni, căci văzu în prag cea mai frumoasă femeie din câte văzuse vreodată, şi ea se uita direct spre el.

El îşi plimbă privirea peste chipul ei oval. Sprâncenele delicate şi de un maron-roşcat se arcuiau deasupra ochilor mari, de culoare închisă, ce contrastau puternic cu pielea albă ca laptele. Un zâmbet senzual îi juca pe buzele groase. Buze făcute pentru sărutările unui bărbat. Nasul îi era subţire, iar bărbia îi era ridicată în aşa fel, încât dădea o impresie de superioritate. Părul roşu ca focul îi era strâns într-un coc complicat, care părea prea greu pentru gâtul ei subţire şi, totuşi, ea îşi ţinea capul sus cu mândrie. Frumuseţea ei ar fi atras privirile oriunde, dar rochia el fu cea care făcu să li se taie respiraţia tuturor. Neagră, cu mâneci lungi, era mulată pe trupul ei subţire, acoperind-o de la gât până la călcâie. Dar era croită pe diagonală, în aşa fel încât partea dreaptă a corpului îi era expusă vederii şocant, fiind acoperită doar de un voal subţire şi negru presărat cu strasuri şi floricele din crep negru. Sânul însuşi era acoperit de o floare mare şi în centrul ei, chiar deasupra sfârcului, se afla un stras sclipitor. Morgan nu putea să-şi ia ochii de la el. Femeia

vorbi ceva cu maître d'hôtel, după care se întoarse iarăşi spre Morgan. Îşi roti privirea în jur o clipă, după care îl urmă pe maître d'. Avea mersul graţios şi Morgan ştiu că ar fi putut să o privească ore în şir. Era o zeiţă ce prinsese viaţă. Deodată, se gândi că, dacă ar fi fost să-şi dorească un cadou de ziua lui, pe ea şi-ar fi dorit-o. În tot restaurantul se făcu linişte şi toată lumea întorcea capetele după ea. Bărbaţii erau mai mult decât apreciativi, femeile, invidios dispreţuitoare. Dându-şi seama că ea venea chiar spre masa lui, Morgan simţi cum i se înteţesc bătăile inimii. Continuând să se uite la ea, totul păru să dispară într-o ceaţă gri, până când nu mai rămaseră decât ei doi în încăpere. O parte a minţii lui, care încă mai funcţiona, îl mustră pentru reacţia aceea şcolărească pe care o avea faţă de ea şi îi spuse cu severitate că, dacă nu se trezea din starea aceea, avea să se facă de râs. Acel gând îi pătrunse în creierul amorţit, astfel că izbuti să se ridice politicos când ea ajunse lângă masa lui, fiind vag conştient de faptul că şi George se ridicase. Nici măcar nu observă că soţia lui George şi Lisa stăteau rigide şi se uitau cu duşmănie la necunoscută. Femeia se opri chiar în faţa lui şi el descoperi că era chiar şi mai imposibil de frumoasă. Îl privi drept în ochi. Pentru o clipă, el crezu că era supărată, dar, la un moment dat, ea schiţă un zâmbet poznaş care îi contrazicea aerul elegant.

El simţea că îi ia faţa foc. Se întrebă dacă nu cumva era o surpriză pentru ziua lui pusă la cale de George. Dansatoarele din buric, telegramele cântate şi stripteuzele erau cadouri obişnuite pentru bărbaţii americani de la un timp.

Morgan se rugă să nu se apuce să cânte „Mulţi ani trăiască" sau, şi mai rău, să nu înceapă să se dezbrace! Deodată, ea îi înconjură gâtul cu braţele şi îl sărută.

Buzele îi erau moi ca nişte petale, asemeni atingerii unui fluture, iar sânii i se striviseră de pieptul lui,

provocându-i o durere aşa cum nu mai simţise în viaţa lui. Parfumul, la fel de uşor ca roua dimineţii pe firul de iarbă, păru să-i învăluie pe amândoi. Fu cel mai dulce sărut din câte primise vreodată. Ea puse capăt brusc sărutului şi Morgan deschise ochii ameţit, aşteptându-se să o vadă în faţa lui. Dar ea nu mai era acolo. Înnebunit, el îşi roti privirea prin restaurant, însă descoperi că femeia dispăruse complet şi toată lumea se uita la el ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile subit. Cu pometii pătaţi de un roşu închis acum, se întoarse spre George şi îl întrebă:

— Cine era?

— Credeam că o cunoşti! zise George. Pentru că eu sigur nu am nici cea mai vagă idee.

— George! Nu mai face pe prostul. Surpriza de ziua mea a fost foarte amuzantă şi puţin cam jenantă, dar nu sunt supărat. Aşa că nu te teme să recunoşti că tu ai angajat-o, zise el şi râse sec. Cel puţin, nu sunt atât de supărat cum aş fi fost dacă ar fi început să danseze din buric în faţa mea.

— Morgan, n-am angajat-o eu. Te rog să mă crezi, nu mi-ar fi teamă să recunosc. Dar n-am văzut-o pe femeia aia în viaţa mea. Morgan îl privi derutat.

Consternarea lui George era prea sinceră; era limpede că habar nu avea cine era frumoasa roşcată. Îşi roti privirea în jur ca să vadă dacă nu zărea vreun chip cunoscut care râdea, dar se încruntă nedumerit când nu zări niciunul.

— Ei bine, oricine ar fi fost, zise el zâmbind, a uitat să-mi ureze la mulţi ani. Morgan ieşi în căldura sufocantă a zilei de vară tipică Dallas-ului. Îi zâmbi satisfăcut lui Peter Scarborough, şeful biroului său din Dallas. Tocmai cumpărase o companie petrolieră micuţă, ceea ce însemna că puterea lui *Abbott Industries* avea să crească şi mai mult. Partea aceea a călătoriei lui de afaceri fusese cea mai încununată de succes.

— Hei! Ai grijă, cucoană! Morgan încremeni în loc şi fu cât pe ce să-şi rupă gâtul când se uită în direcţia din care se auziseră acele cuvinte. La început nu o recunoscu, dar părul roşu îl făcu să-şi aducă aminte. Ea era! „Cadoul de aniversare” care îl sărutase la restaurant. Dar ce căuta în Dallas, Texas, când, cu trei zile în urmă, fusese la Chicago? Cu pantaloni scurţi de un roz aprins, tricou verde şi pe rotile… Morgan privi uimit cum venea spre el plină de entuziasm. Toată sofisticarea îi dispăruse, iar părul îi era prins în două cozi chiar deasupra urechilor. Frână uşor când ajunse lângă el, oprindu-se la câţiva centimetri distanţă. Înfigându-şi mâinile în părul lui, îl sărută apăsat pe buze, după care, aruncându-i acel zâmbet poznaş, porni mai departe, dispărând după colţ.

— Cine era? întrebă Peter surprins. Morgan abia îl auzi, căci încă se mai gândea la felul cum i se mişcau sânii sub cuvintele de pe tricou, care spuneau: Sărută o gorilă astăzi. Cineva îi juca o festă, îşi spuse el, şi când avea să descopere cine era, avea să-l omoare.

Exact asta mă-ntreb şi eu, Pete, spuse el în cele din urmă. Exact asta mă-ntreb şi eu.

O săptămână mai târziu, Morgan îi zâmbi politicos partenerei lui când urcară în liftul hotelului *Waldorf-Astoria*. Aprigă şi senzuală, Carla se aştepta întotdeauna să se distreze de minune în barurile de noapte din New York şi să petreacă şi mai minunat în pat. În seara aceea, Morgan o găsea monotonă şi plictisitoare. De mai multe ori în timpul serii, se trezise dorindu-şi să fi fost mai înaltă şi să aibă pieptul mai mic. Şi să aibă un păr roşcat superb. Trecuseră şapte zile de când nu o mai văzuse pe ea. Nu ştia de ce se tot gândea la ea, dar o făcea. Cine era? De ce îl sărutase iarăşi? Care din prietenii lui o pusese să facă asta?

Aceste întrebări şi altele de acel gen îl torturaseră în ultimele zile, în timp ce se afla în şedinţe, vizita hale de

fabricaţie, şantiere de construcţii, studia planuri.

Seara, stătea în pat ore în şir, gândindu-se la tot felul de răspunsuri imposibile. Când ajunsese la New York în dimineaţa aceea, în cea de-a treia etapă a călătoriei lui de afaceri, o sunase imediat pe Carla, o fostă iubită, sperând că avea să fie un remediu foarte eficace împotriva roşcatei. Dar Carla dăduse greş îngrozitor. Morgan nu le dădu atenţie celor care urcară în lift după el şi Carla. Îi aruncă o privire Cariei şi ea îi zâmbi ca o pisică, vârându-se în el. Carla întotdeauna se agăţa de el, îşi spuse Morgan absent şi oftă în sinea lui. Nu simţea nici cea mai mică dorinţă pentru ea.

Deocamdată, acel al treizeci şi şaselea an părea să-i aducă numai probleme. Deodată, un parfum uşor şi exotic îi gâdilă nările, amintindu-i brusc de o dimineaţă de vară. Cunoştea parfumul şi nu era al Carlei. Unicitatea lui se potrivea femeii care îl purtase într-un restaurant din Chicago. Era acolo.

Aruncă o privire în dreapta şi rămase şocat când o văzu stând chiar lângă el. Cum reuşise? Rochia ei superbă şi albă contrasta uluitor cu pielea la fel de albă şi cu părul de culoarea focului. Îl ignora, uitându-se la beculeţele care se aprindeau la fiecare etaj. Morgan o studie câteva clipe, observându-i ochii căprui adumbriţi de nişte gene dese, gâtul incredibil de delicat, urechea fină. În gândul lui îl felicită pe cel care-o alesese pentru a-i juca acea festă. Era o frumuseţe.

În cele din urmă, ea îi aruncă o privire şi pe buze îi apăru un zâmbet. Acel zâmbet încântător. Morgan simţi că i se strânge pieptul de emoţie şi sângele îi curgea năvalnic prin vene. Totuşi, de data aceasta, nu avea să-i mai facă jocul.

— Cine eşti? o întrebă el cu vocea îngroşată şi imediat înjură nesiguranţa vocii.

În loc de răspuns, ea îi dădu un sărut. Nu unul scurt,

ca ultimele două daţi, ci unul în adevăratul sens al cuvântului. Morgan îi răspunse lacom, hotărât să-i arate cât de periculos era să-şi câştige existenţa sărutând necunoscuţi. Un regret vag ieşi la suprafaţă odată cu acel gând, dar îl alungă imediat, delectându-se cu vinul ameţitor al gurii ei. În schimb, îi cuprinse în braţe trupul mlădios, simţind satinul cum îi aluneca pe piele. Ea îi atinse apoi buza de jos cu limba, parcă invitându-l, iar el deschise gura, vrând să o guste cât mai mult. Limbile li se împletiră, apoi se duclară. El gemu în gura ei și nu auzi exclamaţia de indignare a Carlei sau clingul care anunţa o altă oprire a liftului. Deodată, ea îi dispăru din braţe. Uluit de impactul sărutului, el nu putu să se adune nici atât cât să clipească.

Uşile liftului se deschiseră şi ea ieşi repede. Apoi se întoarse şi îşi propti mâna de uşă, înainte ca aceasta să se închidă.

— Sunt cea pe care o doreşti cu adevărat în seara asta, spuse ea cu o voce răguşită care îl făcu să simtă fiori pe şira spinării. Uşile se închiseră şi, aproape în aceeaşi clipă, se auzi o pocnitură răsunătoare. Starea de ameţeală a lui Morgan dispăru imediat, căci obrazul îl ustura teribil după palma pe care Carla tocmai i-o dăduse.

— Cine naiba era aia, porcule? îl întrebă ea cu vocea piţigăiată de furie.

Două pete roşii îi apăruseră în obraji şi machiajul aplicat cu grijă părea ţipător. Ducând o mână la obrazul lovit, Morgan îşi ascunse zâmbetul fals sub o grimasă. Roşcata îl pusese iarăşi într-o poziţie stânjenitoare, numai că, de data aceasta, merita o medalie pentru găsirea momentului potrivit. Ultimul lucru de care avea nevoie în seara aceea era Carla şi, acum, nu mai trebuia să încheie seara politicos.

— Era grădinăreasa mea, zise el într-un impuls de moment impactul celei de-a doua palme.

și se clătină sub

Morgan alerga în parc în lumina zorilor. Era o distanţă fierbinte, rară pentru luna august care, în San Francisco, era de obicei umedă şi ceţoasă. Un firicel de ceaţă, care nu fusese distrus încă de soarele arzător, pluti pe lângă el.

Poteca pe care o urma el trecea pe lângă marginea unei stânci abrupte. Mult mai jos se întindea superba panoramă a Golfului San Francisco învăluit în ceaţă.

Era acasă acum, după călătoria de afaceri care durase două săptămâni. Era şi dezamăgit şi frustrat. Frumoasa roşcată nu mai apăruse după incidentul din lift. O aşteptase şi la Philadelhia şi la Washington şi la Miami.

Cine era? Bineînţeles că tot nu ştia răspunsul. Şi niciunul din prieteni nu îl întrebase care îi fusese reacţia la vederea cadoului-surpriză.

Se făcuse de râs în faţa ei. Întâi, rămânând uluit de îndrăzneala ei şi, apoi, de felul cum îi răspunsese el… în timp ce ea dispărea.

În după-amiaza zilei precedente, în timpul unei şedinţe de maximă importanţă cu principalii săi directori, gândul îi zburase la roşcată. Aşa ceva nu i se mai întâmplase niciodată. Absolut nicio femeie, din niciun motiv, nu îl împiedicase să se concentreze asupra muncii lui. Abia mai târziu aflase amănuntul care îi scăpase în timp ce visase cu ochii deschişi. Compania lui de construcţii fusese întrecută iarăşi de *C/MacConstruction*, cel mai mare rival al său din ultimele şase luni, care făcuse o ofertă mai bună. Încă mai era furios pe sine şi pe angajaţii săi. Ultima oară când se întâmplase acest lucru, îi prevenise că ar fi fost bine să înceapă să-şi caute alte locuri de muncă. Dar nu concediase pe nimeni. Încă. În schimb, ceruse să se facă investigaţii amănunţite pentru a descoperi cine îl susţinea pe Charles MacMillan, preşedintele companiei recent refăcute. Cineva băgase

bani mulţi în afacerea lui MacMillan, astfel că acesta avea acum cei mai buni ingineri şi arhitecţi. Nu era de mirare ca *C/Mac* îl întrecuse de trei ori cu propuneri ecologice mai bune la acelaşi cost sau chiar mai mic! Compania de construcţii care ţinea de *Abbott Industries* trecea printr-o perioadă cât se putea de nefavorabilă. Avea nevoie de forţe noi ca să poată concura cu *C/Mac*.

Morgan continuă să alerge, lăsându-şi gândurile legate de afaceri să curgă în ritmul în care i se mişcau picioarele. Fâşia îngustă de asfalt şerpuia prin iarba înaltă şi prin mijlocul unui pâlc de pini. În faţa lui mai văzu o persoană care alerga. Era o femeie al cărei păr lung şi roşcat se legăna dintr-o parte în alta în ritmul mişcărilor ei. Morgan încetini şi, apoi, se opri brusc, când un fel de explozie avu loc în pieptul lui. Ea era! Ea trebuia să fie.

— Hei! strigă el rupând-o la fugă. Femeia aruncă o privire peste umăr şi, deodată, păru să aibă aripi la picioare, dispărând în câteva minute printre copacii care se aflau la vreo cincizeci de yarzi mai în faţă.

— Aşteaptă! strigă el, fugind mai repede decât s-ar fi crezut vreodată în stare.

Nu avea să o piardă din nou! Dar ea nu se opri. Un hohot de râs pluti în văzduh deasupra lui şi Morgan, hotărând să o prindă din urmă, alergă şi mai tare. Ajunse repede la pâlcul de copaci, dar femeia visurilor lui era deja în partea cealaltă, pe panta unei coline mici. El nu îşi făcu griji, deoarece ştia că, dincolo de colină, se afla o zonă deschisă rezervată picnicurilor şi terenurilor de joacă. Acolo nu avea unde să se ascundă şi el avea să o prindă, în sfârşit.

Cel puţin aşa crezu. Când ajunse în vârful colinei, nu văzu decât mese, leagăne, o sută de yarzi de potecă pentru jogging, dar nicio femeie. Imposibil! Ar fi trebuit să fie o olimpică medaliată pentru a acoperi distanţa aceea în cele câteva secunde care trecuseră de când dispăruse de

partea cealaltă a colinei. Timp de o clipă se întrebă dacă nu cumva chiar era o celebritate a atletismului, dar imediat alungă acel gând ridicol. În centrul zonei de picnic se afla o clădire joasă şi pătrată. Bineînţeles! îşi spuse el. Baia. Dădu fuga într-acolo şi intră în compartimentul destinat bărbaţilor, însă nu era nimeni. Ieşind în fugă, ezită în faţa uşii care dădea spre compartimentul femeilor. Ei nu i-ar fi făcut deloc plăcere să-i violeze cineva intimitatea.

— La naiba, murmură el şi intră hotărât. Nu se auzea niciun sunet, nu se vedea nici măcar vârful unui picior ieşind pe sub uşa unei cabine.

Era o prostie, îşi spuse el. Ea era o femeie incredibil de frumoasă şi foarte reală care fusese văzută nu numai de el, dar şi de persoanele care fuseseră cu el în momentele respective. Încă îi mai simţea sărutările.

Era pe undeva, pe acolo, şi el avea să o găsească. Ieşi din nou şi se duse să verifice în spatele clădirii. Aruncă o privire în spatele copacilor din zona de picnic şi căută şi prin tufele din micul spaţiu împădurit unde o văzuse prima oară. Trecură zece minute, apoi douăzeci, timp în care el scotoci fiecare loc imaginabil-şi de neimaginat în care ea s-ar fi putut ascunde. Ba se uită chiar şi sub mesele de picnic, dar, într-un fel, ea izbutise să-l păcălească din nou, lăsându-l să se întrebe dacă nu cumva îşi închipuise că o văzuse în parc. În cele din urmă, acceptând ceea ce îi arătau ochii, Morgan rămase în mijlocul terenului de joacă, având senzaţia că înnebunea. Se hotărî atunci să fie nebun până la capăt şi, ridicându-şi privirea spre cer, strigă:

— Ai uitat să mă săruţi!

Cecilia St. Martin se strâmbă şi îşi scarpină braţele intrând în casa ei stil victorian cu trei nivele din cartierul Nob Hill din San Francisco. La naiba! îşi spuse ea. Probabil că arborele în care se urcase pentru a se juca de-a v-aţi ascunselea cu Morgan Abbott fusese unul de caşmir.

— Bună, idiot, spuse ea uitându-se la pisicuţa cu

dungi gri care i se freca de glezne. Ea o luă în braţe şi toarseră una la alta, atingându-şi nasurile reciproc. Cecilia râse.

— Ar trebui să fiu alergică la lână, sau căpşuni sau chiar la tine. Dar, nu, eu sunt alergică la caşmir şi, acum, cineva a descoperit o modalitate de a-l face să crească în copaci, zise ea oftând cu nostalgie şi strângând motanul la piept. Atâtea pulovere superbe pe care nu pot să le port. Şi copaci în care nu pot să mă mai caţăr. Lăsă pisica jos pe covorul maron.

— Ar fi timpul să fac o baie fierbinte şi minunată. Cecilia trecu pragul uşii duble cu vitralii a holului îndreptându-se spre scara sclipitoare din lemn de mahon. Urcă primele trei trepte, după care le coborî din nou şi străbătu holul lung care ducea spre bucătărie, în partea din spate a casei.

— Am întârziat mai mult decât mi-am închipuit, pisicuţo.

Intrând în bucătăria decorată în galben şi lemn de stejar, puse mâna pe telefon şi formă un număr, îi răspunse o voce familiară cu accent de Boston.

— Harper? spuse ea. Eu sunt.

— Aştept telefonul tău de câteva ore, Cecilia. Eram îngrijorat, fu răspunsul lui calm. Cecilia se întrebă amuzată cum se îngrijora avocatul ei. Oare ridica o sprânceană sau se încrunta? De când îl cunoştea pe Harper Madison, întâi ca prieten şi consilier financiar al tatălui ei şi acum al ei, acesta nu îşi trădase nici măcar o singură dată emoţiile.

Cel mult, zâmbea uşor când era extrem de bucuros sau se încrunta puţin când era foarte supărat.

— Îmi pare foarte rău, spuse ea veselă. Am stat într-un copac şi acum mă mănâncă pielea îngrozitor. Trebuie să fac o baie imediat, aşa că ar fi bine s-o scurtăm. Cum merge cumpărarea de acţiuni?

— Excelent. Îţi sunt recunoscător că te-ai oferit să mă ajuţi aşa, dar…

— Termină, Harper. Ai pierdut o grămadă de bani când Morgan Abbott a cumpărat compania aia producătoare de computere în care investiseşi tu, pentru ca apoi s-o lase să se ducă naibii numai pentru o scutire de impozit. Să nu-mi spui că a cumpărat-o cu bune intenţii şi că, după aia, a descoperit că avea prea multe probleme, aşa că a trebuit să fie declarată falită. Astea sunt aiureli pentru Comisia pentru Bursă şi Valori ca să nu-l acuze pe cumpărător de fraudă. Nu numai că-mi eşti prieten şi consilier, dar m-ai ajutat să supravieţuiesc morţii părinţilor mei când aveam şaptesprezece ani. Şi chiar mai mult. Nimeni n-ar fi făcut ce-ai făcut tu. Şi asta e o mică răsplată, din moment ce nu mă laşi să-ţi dau bani…

— Cecilia, o întrerupse el, încercând să stăvilească emoţia din glasul ei, primesc de la tine un cec considerabil în fiecare an, aşa că termină cu aiurelile astea legate de recunoştinţă. În plus, am fost obligat să am grijă de tine. Şi ai fost o neastâmpărată. Încă mai eşti. Dar inima ta a fost întotdeauna acolo unde trebuie, deşi metodele tale sunt şocante. Numai tu ai putea să săruţi un necunoscut doar ca să-l faci să fie cu mintea aiurea şi preocupat în timp ce cumperi suficiente acţiuni de-ale lui pentru a-l ameninţa cu preluarea. Ai îngenunchea Wall Streetul dacă te-ai hotărî vreodată să te ocupi personal de *Parkhurst*. Dar mă bucur să văd că, în sfârşit, te interesează un aspect al afacerilor. Ai colindat lumea prea mulţi ani, vârându-ţi nasul în treburile altora. Cecilia râse.

— Arheologia înseamnă să-ţi vâri nasul în treburile morţilor, aşa că nu cred că se supără. În plus, eu îi sponsorizez pe alţii să-şi vâre nasurile în praf. Şi nu mă interesează „afacerile” câtuşi de puţin. Morgan Abbott trebuie puţin speriat pentru ce ţi-a făcut şi eu am posibilitatea s-o fac.

Deşi erau puţini cei care ştiau, Cecilia era principala acţionară a lui *Parkhurst* Group, un conglomerat internaţional cotat în revista *Fortune* ca unul din primele o sută. Se extinsese în decursul anilor, pornind de la trei baleniere aflate în proprietatea unui strămoş la începutul anilor 1800.

La şaptesprezece ani, Cecilia nu fusese pregătită pentru imensa responsabilitate pe care o moştenise la moartea părinţilor ei. Apoi, imediat după ce absolvise Princeton, descoperise amuzamentul şi riscurile pe care le presupuneau sponsorizarea unei afaceri pentru un prieten. Astfel că niciodată nu se sinchisise să conducă *Parkhurst* în mod direct. Alţi oameni, mult mai pricepuţi, făceau acest lucru deja. Ea nici măcar nu vota la şedinţele consiliului de administraţie. Harper o făcea în locul ei. De fapt, asigurându-se, cu câteva zile în urmă, că firma *Cormier* primea contractul, fu singurul mod în care avu ceva de-a face cu corporaţia însăşi. Numărul de voturi fusese egal pentru *Abbott Industries* şi *Cormier,* aşa că ea îi ceruse lui Harper să voteze pentru *Cormier*. Morgan nu ştia, dar avea un adversar formidabil, îşi spuse ea. Pentru că Harper n-ar fi riscat nicio centimă din banii ei într-o investiţie nesigură, ea ştia că îi plăcea să-i folosească pe ai lui. Poate că eşecul cu compania de computere fusese o lecţie pentru el. Dar mica şmecherie a lui Morgan Abbott o înfuriase. Nu-i plăcea să vadă că cineva profită astfel de altcineva. Îşi scarpină braţul absentă şi Idiot sări deodată la mâna ei. Nu reuşi să o zgârie, dar Cecilia o apostrofă cu degetul.

— Trebuie să închid, Harper, spuse ea. Bucură-te de însoritul Boston şi ne vedem când o să avem suficiente acţiuni ca să-l speriem pe Morgan cu o preluare.

Îi spuse repede la revedere şi apoi îşi examina braţele o clipă, încruntându-se. Nu era sigură, dar se părea că nişte bubiţe roşii începuseră să-i apară pe piele, iar

mâncărimea devenise şi mai supărătoare. Poate că dăduse peste vreo plantă otrăvitoare în dimineaţa aceea. Morgan Abbott era o otravă, bineînţeles, dar acest lucru nu conta. Îşi aminti din nou de sărutul din lift şi simţi o căldură ciudată năvălindu-i în obraji. Pentru un bărbat care se presupunea a fi rece, nemilos şi inuman, Morgan săruta ca un marinar care se întorsese acasă după un an petrecut pe mare. Şi ea îi răspunsese ca o femeie înnebunită după el.

Nu mai simţise o asemenea atracţie faţă de niciun alt bărbat. De ce trebuia să se întâmple cu Morgan Abbott? Nici măcar nu-l plăcea.

Amintindu-şi cum arătase în seara când îl văzuse prima oară, hotărî, fără tragere de inimă, că era suficient de bine pentru a atrage atenţia oricărei femei. Era înalt, având peste un metru optzeci. Ochii îi erau foarte albaştri, deşi ei i se păruse că erau cam reci. Apoi, bineînţeles, părul lui de culoarea cafelei, suficient de lung pentru a-i atinge gulerul, îi era puţin încărunţit la tâmple. Trăsăturile îi erau prea ascuţite pentru a fi considerat un bărbat frumos, dar nu era nici urât. Nu era excesiv de musculos, dar trupul lui era zvelt şi bine proporţionat. Avea un aer de şef pe care Cecilia ştia că l-ar fi recunoscut şi fără tunsoarea scumpă şi costumul de comandă. Crescuse în preajma unor bărbaţi ca el şi se considera imună. Până acum. Era tulburător să descopere că se simţea atrasă de un bărbat pe care nu îl plăcea. Îl studiase cu atenţie înainte să-şi pună planurile în aplicare, încercând să găsească o modalitate de a-i distrage atenţia. Observase că era obişnuit să fie stăpân pe sine. Sărutul unei necunoscute avea să-l facă să-şi piardă controlul şi să se tot gândească la femeia respectivă şi să se întrebe de ce o făcea. Până acum trebuia să fie foarte derutat… aşa spera ea. Toate planurile ei depindeau de acest lucru. El nu trebuia să observe că diverşi agenţi de bursă din toată ţara îi cumpărau acţiunile pentru ea. Dacă descoperea acest

lucru prea curând, avea să încerce să oprească totul.

— Ceea ce să fac eu e la fel de rău cu ceea ce a făcut Morgan, îi spuse ea pisicii, după care adăugă zâmbind: Dar nu voi lăsa ca acest amănunt să mă împiedice.

Îi datora prea mult lui Harper pentru a lăsa nerăzbunate pierderile suferite de el şi ideea de a folosi propriile metode ale lui Morgan o amuza. În plus, nu intenţiona cu adevărat să preia *Abbott Industries*, ci doar avea să-i arate lui Morgan că nu era un director omnipotent, aşa cum se considera. După ceva termina cu el, Morgan avea să înveţe să fie mai loial faţă de acţionarii săi.

Dându-şi seama că se scărpina pe picioare cu furie, Cecilia se strâmbă. Trebuia neapărat să facă o baie cât mai repede.

— Haide, Idiot. Hai să facem o baie. Pisicuţa ciuli urechile şi mieună. Cecilia chicoti.

— O să am grijă să pun multă spumă pentru tine, îi promise ea.

— Rroo www!

CAPITOLUL 2

În timp ce şoferul lui conducea *Rolls Royce-ul Silver Cloud* printre mulţimea de maşini care circulau pe Market Street, Morgan se încruntă furios şi puse în servietă raportul pe care îl citise până atunci, încuind-o.

Apoi o împinse mai încolo pe bancheta îmbrăcată în catifea gri şi strânse din dinţi, uitându-se absent pe geam la ploaia uşoară care îi uda pe trecători.

La naiba, îşi spuse el dezgustat. Raportul lui *Parkhurst* era plin de expresii ca

„Reducere a costurilor” şi *„situaţie avantajoasă”* care erau menite să explice motivele pentru care *Abbott Industries* nu primise cel mai profitabil contract al lui *Parkhurst* pentru componente de satelit. *Abbott Industries* era compania cea mai calificată, îşi spuse el, şi nenorociţii

aceia de la *Parkhurst* ştiau asta! Cipurile lui pentru microcircuite erau excelente, mai ieftine şi deja pe piaţă, în timp ce *Cormier Electronics* trebuia să le creeze, să le testeze şi să le deviruseze pe ale lor înainte să fie pregătite pentru sateliţii lui *Parkhurst. Cormier* nici n-ar fi trebuit să fie un rival serios şi Morgan era sigur că cineva de acolo trăsese nişte sfori pentru a obţine contractul. Furia puse stăpânire pe el şi încleşta pumnii. Ar fi vrut să-l aibă pe preşedintele consiliului de administraţie al lui *Parkhurst* în momentul acela în maşină. Tortura lentă i se părea o idee foarte bună în acea clipă. Deodată, clipi uimit atunci când zări o roşcată cunoscută ce mergea grăbită pe trotuar. Uită complet de contractele pierdute şi de afacerile corporaţiei.

— Opreşte! Şoferul îl ascultă imediat şi se apropie cu *Rolls-ul* de bordură, fiind cât pe ce să provoace câteva ciocniri. Claxoanele răsunară strident. Morgan deschise uşa şi coborî repede din maşina luxoasă în burniţa de afară. În mod automat, îşi ridică gulerul hainei de la costum într-un gest inutil menit să împiedice picăturile de ploaie să-i cadă pe faţă şi pe păr.

— Lasă-mi servieta la birou şi ia-mă de acolo la unu pentru şedinţa de la bancă, zise el, după care închise portiera. Depărtându-se de maşină, simţi cum i se strânge stomacul de emoţie şi începu să alerge uşor spre făptura subţire îmbrăcată într-un impermeabil, care se afla la câţiva yarzi în faţa lui. Ajungând-o, o apucă de braţ şi o întoarse spre el.

— Ce… Femeia tăcu, însă, brusc, în clipa în care îl văzu. Făcu ochii mari şi aceeaşi gură senzuală care îl sărutase de trei ori schiţă un „O” de uimire.

Morgan o strânse şi mai tare intenţionat. Nu avea să-şi mai bată joc de el de data aceasta, îşi spuse în gând. Acum avea să-i răspundă la toate întrebările care nu îl lăsaseră să aibă linişte în ultimele două săptămâni:

— Gata, doamnă, s-a terminat cu gluma, spuse el cu

asprime şi cu ochii mijiţi de furie. Spune-mi de ce mă tot hărţuieşti.

— Cred că e exact invers, zise femeia fără să arate niciun fel de emoţie. Dumneata mă hărţuieşti pe mine. Îmi dai drumul, te rog? El fu surprins de calmul ei, dar zise furios:

— Nu înainte de a-mi spune cine eşti, ce urmăreşti şi cine te-a pus să faci toate astea. Acum!

— Te cunosc cumva?

— Da. M-ai tot urmărit şi m-ai sărutat de câteva ori.

— Zău? întrebă ea uluită, uitându-se la el ca şi cum ar fi fost un evadat de la ospiciu. Sunt sigură că te-nşeli şi încă nu mi-ai dat drumul.

— M-am de gând să-ţi fac nimic, o asigură el cu o voce plină de exasperare. Vreau doar să ştiu cine naiba eşti…

— Rita Hayworth. Acum, dă-mi drumul sau ţip ca să vină un poliţist! îl ameninţă ea destul de tare. Oamenii se uitau la ei când treceau, dar nimeni nu se amesteca.

— Chiar te rog. Am putere în oraşul ăsta şi o să fac să fii închisă. Definitiv! o ameninţă şi el, pierzându-și şi fărâma de răbdare pe care o mai avea.

Ea îşi înălţă o sprânceană şi întrebă cu dulceaţă în glas:

— Zău? Sub ce acuzaţie?

— În primul rând, pentru hărţuire. Şi, dacă nu-mi spui chiar acum pentru ce faci toate astea, nu va mai fi nevoie să ţipi după un poliţist. Pentru că o să-l chem eu!

Roşcata îşi dădu ochii peste cap.

— Uite ce este, domnule, sunt udă leoarcă, ca să nu mai vorbesc că sângele nu-mi mai circulă prin braţ. Şi dumneata eşti la fel de ud. De ce nu porţi un impermeabil? Acest costum foarte scump o să-ţi fie distrus, zise ea uitându-se la costumul lui gri cu dungi foarte discrete, care se îmbiba încetul cu încetul, după care îl privi din nou

în ochi. Hai mai bine să intrăm acolo ca să ne adăpostim, adăugă ea arătând din cap spre o cafenea cu un aspect nu prea plăcut care se afla în spatele lor.

— E cumva o şmecherie? întrebă el suspicios.

— Îmi pui onoarea la îndoială, domnule? Morgan o privi derutat.

— Poftim? Ea îl apucă atunci de cravată cu mâna pe care o avea liberă şi trase cu putere, îndreptându-se cu el spre cafenea.

— Haide! zise ea. M-am săturat să mă joc de-a întrebările în ploaie. Îţi fac cinste cu o cafea. Măcar atâta lucru pot să fac pentru vânătorul meu de fuste.

Morgan încercă, strangulat, să-i spună că nu era un vânător de fuste.

Automat îi dădu drumul braţului când cravata ajunse să-l strângă prea tare. Vrând să evite o strangulare în public, o urmă. Imediat cum intrară, ea îi dădu drumul şi Morgan trase aer în piept bucuros, apucând-o instantaneu de braţ.

— Am câteva întrebări şi dumneata o să-mi dai răspunsurile, aşa că să nu te gândeşti să pleci înainte de asta.

— Şi dacă vreau să mă duc la toaletă?

— O să fii însoţită. Un zâmbet apăru pe chipul ei delicat.

— Chiar trebuie să mă duc la toaletă, încruntându-se, Morgan nu spuse nimic. În schimb, îi cuprinse mijlocul cu braţul şi o conduse spre primul separeu liber, ignorând locurile goale de la tejghea, chiar în faţa uşii.

— Văd că întâi o să bem cafeaua şi, pe urmă, o să mergem la toaletă, spuse ea. Foarte înţelept din partea dumitale să respecţi ordinea firească a lucrurilor.

El îşi înăbuşi un chicotit uşor care imediat ameninţă să-i dizolve furia, şi îşi aminti cu severitate că dorea răspunsuri, nu o conversaţie amuzantă.

Dându-i drumul, o preveni:

— Să nu încerci să fugi, pentru că n-o să ajungi prea departe.

— Nici prin cap nu-mi trece să fug. Nu în fiecare zi are ocazia o fată să-i facă cinste cu o cafea unui vânător de fuste.

— Nu sunt un vânător de fuste!

— Era să mă păcăleşti, murmură ea, scoţându-şi impermeabilul şi scuturându-l uşor. Încrucișându-şi braţele, Morgan o privi cum îşi agăţă impermeabilul într-un cuier din capătul separeului. Privirea îi fu atrasă uşor spre părul ei, care fusese ascuns sub impermeabil. Prins în părţi de doi piepteni, era de un roşu strălucitor, chiar şi în lumina aceea slabă, şi se revărsa bogat până aproape de mijloc. Nu îşi dăduse seama niciodată că era chiar atât de lung. Privirea îi lunecă mai departe, spre sânii ei a căror formă se întrezărea pe sub bluză. O curea lată şi roşie îi încingea mijlocul, iar şezutul perfect şi picioarele lungi şi subţiri îi erau îmbrăcate într-o pereche de blugi strâmţi.

— Stai jos sau ai de gând să bei cafeaua în picioare? îl întrebă ea aşezându-se cu graţie pe scanul din plastic ca şi cum ar fi fost de catifea.

El aproape că scrâșni din dinţi, dar se forţă să se relaxeze. O atitudine calmă şi autoritară dădea întotdeauna rezultate, îşi spuse el, şi de obicei în favoarea lui.

Roşcata care îl privea curioasă acum avea să răspundă în acelaşi fel.

Dar, mai întâi, opri o chelneriţă cu o înfăţişare obosită, care tocmai trecea grăbită pe lângă el, şi îi aruncă un zâmbet.

— Două cafele, te rog, când ai timp. Fata zâmbi şi ea recunoscătoare şi încuviinţă, după care se duse repede la filtrul din oţel inoxidabil din spatele tejghelei.

Simţindu-se mai stăpân pe sine, Morgan se aşeză şi

îşi sprijini braţele pe masa zgâriată.

— În primul rând, îmi cer scuze pentru că ţi-am dat impresia că vreau să te acostez, începu el calm, dar…

— Cred că o să fiu foarte suspicioasă în legătură cu scuzele dumitale, îl întrerupse ea cu un zâmbet trist. Întotdeauna sunt, atunci când scuzele sunt urmate de un „Dar”. Morgan îşi înăbuşi o înjurătură la adresa acurateţii ei şi îi aruncă un zâmbet.

— Atunci n-o să-mi cer scuze, deşi eram sincer, minţi el. Încercam doar să-ţi explic impoliteţea mea. Pur şi simplu, vreau să ştiu cine eşti şi de ce m-ai sărutat.

Chelneriţa apăru chiar în clipa aceea, prezenţa ei împiedicând orice răspuns. Cu un zâmbet larg pe chipul obosit, ea îi salută şi puse cele două ceşti pe masă, după care întrebă:

— Mai doriţi şi altceva? Morgan se uită la roşcată, care scutură din cap, şi chelneriţa plecă. Morgan se întoarse spre însoţitoarea lui, privind-o cum sorbea cu grijă din lichidul fierbinte. Ea puse ceaşca apoi pe farfurioară şi îl întrebă:

— Eşti homosexual? Rămânând fără grai pe moment, Morgan o privi uluit.

— Mi-am închipuit eu, zise ea. La început, nu-mi imaginam de ce ar fi atât de supărat un bărbat pentru faptul că a fost sărutat de o femeie. Bărbaţilor pe care îi cunosc le place să fie sărutaţi de o femeie. Fă-ţi o favoare şi recunoaşte-ţi slăbiciunea. O să te simţi mult mai bine după asta. Recăpătându-şi graiul deodată, Morgan aproape că strigă:

— Orice bărbat normal ar întreba o necunoscută de ce l-a sărutat. Ştiu asta, pentru că sunt un bărbat normal.

— Ura! exclamară trei femei mai în vârstă dintr-un alt separeu. Imediat, el îşi ascunse faţa în mâini şi gemu de frustrare şi stânjeneală. Ştia că şi-o făcuse cu mâna lui. Auzind un sunet ciudat din direcţia ei, îşi înălţă capul şi

spuse cu o voce foarte serioasă:

— M-ai pus în situaţii stânjenitoare, m-ai enervat la culme şi, în general, m-ai adus la exasperare. Acum ţi-ai bătut joc de masculinitatea mea. Şi eu tot nu ştiu cum te cheamă! Râzând uşor, ea zise:

— Mama m-a învăţat să nu le spun niciodată străinilor cum mă cheamă, dar, în actualele împrejurări, bănuiesc că pot să fac o excepţie. Numele meu e Cecilia St. Martin. Iar masculinitatea dumitale nu e într-o formă prea proastă. Tocmai ţi-ai format un „fan-club”. Bea-ţi cafeaua. Neputând să se abţină, Morgan îşi dădu capul pe spate şi izbucni într-un hohot de râs, atrăgând şi mai multe priviri din partea celor din jur. Îşi spuse că ar fi trebuit să fie furios pe ea pentru că îi provocase atâta stânjeneală, chiar presupunând că o plătea cineva ca să facă acele lucruri. Iar profesia ei era dubioasă; în definitiv, a săruta necunoscuţi nu era acelaşi lucru cu a fi profesoară. Bineînţeles că ar fi putut să fie un manechin sau o actriţă care nu avea de lucru şi care avea nevoie de bani. Oricum îi plăcea acea Cecilia. Îi plăcea exteriorul ei frumos şi senin şi inteligenţa care se ascundea în interior. În cele din urmă, se opri din râs.

— Nu te superi dacă-ţi spun Cecilia, nu? La urma urmei, ai jucat un rol important în crearea „fan-club”-ului meu. Ea zâmbi.

— Mulţumesc. Şi nu mă supăr. Morgan zâmbi la rândul lui.

— Nu vrei să-mi spui cine te-a angajat? Aş vrea să-ţi mulţumesc şi să-ţi dau o recomandare. Ea clipi nedumerită.

— Cine m-a angajat?

— Da. Pentru ziua mea, spuse el râzând uşor şi sorbind puţin din cafea. Apropo, ai uitat să-mi urezi la mulţi ani, dar promit să nu spun nimănui.

— Ziua ta.

— Doar ai fost cadoul meu de aniversare, zise el şi, văzând-o cum îşi înalţă sprâncenele uimită, adăugă repede: Vreau să spun că unul din prietenii mei te-a angajat să-mi dai un sărut de ziua mea şi câteva în plus ca o glumă, nu-i aşa?

Fu şocat când ea izbucni în râs deodată.

— Nu sunt o tipă care poate fi angajată ca să dea sărutări de aniversare, spuse ea. Mă aflam la restaurantul acela din Chicago la o reuniune a clubului din timpul colegiului, zise ea apoi şi ezită puţin, după care ridică din umeri uşor. Datorită bunei dispoziţii şi depanării amintirilor, m-au pus să sărut din nou un necunoscut într-un restaurant aglomerat, aşa cum am făcut la iniţiere. Dacă aş fi ştiut că era ziua ta, ţi-aş fi spus *„La mulţi ani”*. El se încruntă în timp ce bea din cafea.

— De ce m-ai ales tocmai pe mine? Cecilia râse uşor.

— Pentru că nu păreai genul de bărbat care o să mă ia la bătaie după aceea. El râse scurt.

— Aş fi făcut-o, dar dispăruseşi deja.

— Am fugit repede prin bucătărie, recunoscu ea veselă.

— Bine, înţeleg chestia cu depănatul amintirilor şi cu respectarea unei părţi a iniţierii, deşi nu pot să spun că apreciez faptul că am fost obiectul acestei nebunii, dar asta nu explică ce căutai în Dallas şi New York. Ea oftă.

— Ei bine, s-a-ntâmplat să mă aflu în vacanţă la Dallas şi New York. Erai acolo, eram acolo… bingo. Nu m-am putut abţine, iartă-mă. Privind-o suspicios, el murmură:

— Ce coincidenţă.

— Şi eu m-am gândit la fel, murmură şi ea. De obicei, el nu credea în coincidenţe, dar nu putu să nu se întrebe dacă râu cumva, în cazul ei, era adevărat. Îi explicase totul calm, fără să fie câtuşi de puţin evazivă. Şi, dacă avea destul curaj ca să sărute un necunoscut într-un restaurant plin, aşa cum dovedise că avea, probabil că n-ar fi ezitat să

o facă dacă ar fi revăzut acelaşi bărbat.

— Accept ideea că a fost o coincidenţă, zise el. Pentru moment.

— Eşti foarte amabil, spuse ea, şi duse ceaşca la gură.

— Mi-am închipuit, zise el. Cina în seara asta mi-ar şterge furia şi stânjeneala. Ca să nu mai vorbim de orgoliul meu rănit. Cecilia se înecă în clipa în care vru să bea din cafea şi să şi râdă. Înghiţi repede încercând să nu lase să i se citească amuzamentul pe chip. Dar nu putu să nu zâmbească uşor la gândul de a lua masa cu inamicul. Era un exemplu de ceea ce şcolile militare cele mai bune spuneau să nu se facă. Acelaşi lucru îl făcea şi raţiunea ei, întrebând-o: „Eşti nebună?” O întâlnire cu Morgan Abbott ar fi fost un dezastru, bineînţeles. Şansele să se întâlnească astfel erau una la un milion şi, totuşi, se întâlniseră. Din fericire, avusese pregătită o explicaţie tocmai pentru un asemenea moment şi el o acceptase. Oamenii făceau cele mai ciudate lucruri din motive la fel de ciudate. Dar raţiunea ei avea dreptate. Nici nu se putea pune problema să ia cina cu el.

— Mi-ar face plăcere, spuse ea ignorându-şi raţiunea. Oricum, nu fusese niciodată amuzantă.

— Din moment ce am convenit că suntem cunoştinţe, îmi spui cum te numeşti?

Sau nu eşti genul care sărută şi povesteşte? El zâmbi.

— Cred că pot să fac o excepţie în cazul tău. Morgan Abbott. Zâmbindu-i la rândul ei, ea îi întinse mâna.

— Ce drăguţ să pot asocia un nume unor buze, Morgan Abbott.

— Mi-ai ghicit gândurile, zise el râzând.

Îi strânse mâna, dar nu îi dădu drumul după aceea, l-o ţinu într-a lui, lăsându-şi degetul mare să-i lunece uşor pe încheietură. Se uită la ea, zâmbind fermecător.

Ea simţi furnicături sub atingerea lui şi îşi dădu

seama că făcuse o greşeală. Amuzată şi încântată că îl păcălise, uitase pe moment cât de periculos putea fi Morgan Abbott. Totuşi, dacă ar fi dat înapoi acum, i-ar fi trezit şi mai multe suspiciuni. Avea senzaţia că muşcase prosteşte din momeală şi, acum, uşa capcanei începea să se închidă în urma lui. Alungând acea senzaţie neplăcută, îşi spuse cu fermitate că Morgan nu ştia care îi erau planurile. Cum ar fi putut? Acţiunile erau cumpărate de o corporaţie prin care nu se putea ajunge la ea. Harper era intermediarul ei. Charlie MacMillan era un vechi prieten al lui Harper şi acesta aranjase un împrumut pentru *C/MacConstruction,* printr-un grup de investiţii. Erau pure afaceri şi pură concurenţă. Aşa obţinuse *Cormier Electronics* contractul lui *Parkhurst*.

Multe companii preferau să suporte pierderi câţiva ani pentru a avea un profit mai mare la sfârşit. Şi, dacă Morgan ar fi ştiut că ea era implicată, ar fi prăjit-o la foc mocnit. Ea se simţea atrasă de el numai pentru că ştia că n-ar fi trebuit să fie aşa. Nu, hotărî în sinea ei, de vină erau numai nervii, pentru că ştia ce riscuri îşi asuma. Tocmai de aceea era şi mai interesant.

— La ce oră vii să mă iei diseară? întrebă ea cu ochii mari şi plini de nerăbdare.

CAPITOLUL 3

— La naiba!

Morgan trânti raportul pe biroul său ultramodern din lemn de tek şi înjură din nou. În mai puţin de o oră avea să ia cina cu principala acţionară a lui *Parkhurst.* Se uită fix la lampa de birou, o piesă de antichitate despre care decoratorul lui îi spusese că avea să ofere un contrast în spaţiul lui de lucru ca, de asemenea, şi un subiect de conversaţie. Lui nu-i plăcuse niciodată, dar rezistase tentaţiei de a o azvârli în partea cealaltă a încăperii. Era prea bătrân ca să cedeze în faţa unei crize de nervi. Când ajunsese la birou în dimineaţa aceea, le ceruse să se facă o

verificare rapidă a Ceciliei St. Martin, doar pentru a-şi lămuri câteva lucruri neclare. Era uimitor cât de multe lucruri puteau să spună computerele şi el era stupefiat după ce citise informaţiile furnizate de această dată, îşi spuse el dezgustat. Strâmbându-se, luă raportul şi citi din nou: „Cecilia St. Martin. Principala acţionară a conglomeratului *Parkhurst.* 658.341 acţiuni”.

Dădu să mototolească raportul, dar următorul paragraf îi atrase atenţia. Imediat netezi hârtia şi citi şi celelalte trei pagini cu mai multă grijă.

După ce termină, puse raportul deoparte şi se răsuci cu fotoliul din piele maron până ajunse cu faţa spre golf. Sprijinindu-şi cotul pe braţul fotoliului, bătându-şi bărbia absent cu degetul, privi gânditor spre Podul peste Golful San Francisco ce se zărea în depărtare. Potrivit raportului, Cecilia era arheolog! El n-ar fi ghicit acest lucru niciodată. Şi, de când moştenise acţiunile, la şaptesprezece ani, când părinţii ei muriseră într-un accident nautic, ea nu se arătase deloc interesată de *Parkhurst*. Nici măcar nu participa la şedinţele consiliului de administraţie.

Harper Madison, consilierul ei, vota pentru ea, în timp ce Cecilia îşi petrecea luni de zile în vreun colţ uitat de lume pe vreun şantier arheologic.

Morgan îşi aminti că auzise despre Madison că era un avocat în probleme financiare foarte bun în Est. Unul din cei mai buni oameni din ţară se ocupa de investiţia Ceciliei. Era, oare, posibil ca ea să joace vreun joc cu el? Oare acela era motivul pentru care *Abbott Industries* pierduse contractul pentru satelit?

Gândindu-se mai bine la acele întrebări timp de câteva minute, Morgan hotărî că nu avea niciun sens. În definitiv, abia o cunoscuse, deci ce putuse să facă pentru a o jigni? Dacă era ca vreunul din ei să joace un joc, acela ar fi trebuit să fie el. Compania lui de produse electronice avea probleme acum şi el încă mai era de părere că şi

Parkhurst avea să aibă la un moment dat, pentru faptul că acordase contractul de satelit lui *Cormier Electronics*, care era categoric o firmă inferioară. Dar cu siguranţă nu avea să dea vina pe ea pentru ceva despre care habar nu avea. Se întrebă de ce nu-i spusese exact cine era, dar apoi se strâmbă gândindu-se că era o stupizenie. Probabil că învăţase foarte de timpuriu ce însemna să ai o avere. Prieteni despre care nu putea şti niciodată cu certitudine dacă îi erau prieteni adevăraţi, oameni lacomi, pericolul răpirii, care era cât se putea de real în lumea afacerilor. Nu, făcea foarte bine neanunţându-şi identitatea pretutindeni. Totuşi, povestea legată de reuniunea clubului din colegiu era adevărată. Cei de la Securitate sunaseră la restaurant şi li se confirmase că un grup de femei închiriaseră un salon micuţ în seara aniversării lui. De asemenea, *United American Airlines* confirmase faptul că ea cumpărase un bilet de avion care îi permitea să facă un număr nelimitat de călătorii în decurs de o lună. Deşi se aflase la Chicago, Dallas şi New York în acelaşi timp cu el, în luna aceea mai fusese în alte zece oraşe. Cu siguranţă, nu avea niciun motiv să creadă că îl urmărise. Se mutase la San Francisco în urmă cu trei luni. Din nou, era prea puţin timp pentru ca el să-i fi făcut vreun rău într-un mod impersonal, totuşi ea se stabilise acolo cu mult înaintea incidentului cu sărutatul.

Toată povestea era o simplă coincidenţă, hotărî el şi, oricât de ciudat ar fi fost, ar fi dat dovadă de paranoia dacă şi-ar fi închipuit că era vorba de altceva. Dacă era, mânca afurisita aceea de lampă. Întâi se gândi să-i spună în seara aceea la cină că ştia deja de *Parkhurst*, dar apoi se răzgândi. Avea dreptul la intimitate. În plus, avea să-i spună ea însăşi când avea să fie pregătită. Şi el avea de gând să stea în preajma ei până când se întâmpla acest lucru.

Cecilia St. Martin era frumoasă, deloc înfumurată şi

avea un simţ al umorului extraordinar. Nu se putea gândi la niciun alt principal acţionar care ar fi putut să se plimbe cu rotilele şi să sărute un bărbat total necunoscut.

Era, de asemenea, o enigmă. El deschisese o uşă şi zărise puţin din adevărata Cecilia. Dar avea în faţă alte douăzeci de uşi închise. Erau atât de ispititoare şi el simţea o dorinţă teribilă de a le deschide una câte una. Se uită la ceas şi se ridică. Într-o jumătate de oră trebuia să o ia pe Cecilia.

Râse în sinea lui şi apoi spuse cu glas tare:

— Ar trebui să fie o cină foarte interesantă.

— Fir-ar să fie! murmură Cecilia când auzi soneria.

Dădu fuga şi deschise uşa. Morgan era pe verandă şi zâmbetul de pe chip îi dispăru imediat când o văzu în halat de baie şi cu nişte bigudiuri imense în cap.

— Foarte bine! zise ea fără regret. Poţi să mă ajuţi să-mi găsesc pisica. Afurisita mi-a furat ciorapii şi acum s-a ascuns, spuse ea apucându-l de braţ şi trăgându-l înăuntru. Uită-te în bucătărie. Încearcă în spatele frigiderului întâi. Uneori îi place să se strecoare acolo.

— Ai făcut legături pentru sunet? o întrebă el curios uitându-se la capul ei când ea îl conduse pe lângă scara din lemn de mahon spre partea din spate a casei.

— Lasă astea. Caut-o pe Idiot.

— Idiot?

— Pisica.

— Ah, Cecilia, n-ar fi mai logic să-ţi pui altă pereche de ciorapi?

— Ţie s-ar putea să ţi se pară logic, dar asta n-o s-o împiedice pe Idiot să-mi fure ciorapii altă dată. Aici e vorba de un principiu, Morgan. Eu sunt şefa, nu ea!

El râse.

— Am impresia că pierzi lupta.

— Nu şi războiul, zise ea împingându-l uşor. Haide, caută pisica.

Privind în urma lui, Cecilia îşi spuse că, datorită lui Idiot, planul ei pentru jocul din seara aceea începuse mai înainte decât se aşteptase. În clipa aceea, probabil că arăta ca un personaj dintr-un film de groază, dar avea de gând să arate şi mai rău. După ce se despărţise de Morgan în dimineaţa aceea, reîncepuse să judece sănătos şi se mustrase îngrozitor pentru impulsul nebunesc care o făcuse să-i accepte invitaţia la cină. Însă, dacă l-ar fi sunat să contramandeze totul, i-ar fi stârnit suspiciuni, aşa că făcuse cumpărăturile cu mare atenţie, pentru a fi sigură că el nu avea să o mai invite niciodată. Până la sfârşitul serii, avea să se roage să nu o mai vadă în viaţa lui.

Totuşi îi părea rău că nu putea să continue să intre mereu în viaţa lui pentru un sărut. Îi plăcuse rolul *„banditului care săruta”*. Însă nu avea de gând să-l joace şi pe cel al lui Mata Hari! Era de-ajuns. Achiziţionarea acţiunilor începuse deja şi ea se rugă ca Morgan să fie prea ocupat cu celelalte probleme pe care i le trimisese pe cap ca să mai observe activitatea bursei.

Dar, întâi, trebuia să găsească pisica. Morgan avea dreptate: pierdea lupta cu disciplina. Pierdea şi războiul, dar refuza să admită că pisica ei era îngrozitor de răsfăţată. Urcând repede scara, Cecilia îşi spuse că războiul cu Morgan era ca şi câştigat. Aşa spera. Câteva minute mai târziu, o găsi pe Idiot sub patul din camera de oaspeţi, trăgând fericită fire din ciorapii ei.

— Am găsit-o, Morgan, strigă ea. În salon, e un mic bar. Serveşte-te cu orice vrei.

Se retrase apoi în dormitor ca să se *„îmbrace”* pentru cină, gândindu-se amuzată cât de tare avea să contrasteze cu decorul victorian al casei. Şi cu costumul cenuşiu şi conservator al lui Morgan. Ah, da, sigur nu avea să mai vrea să o vadă vreodată. În sfârşit, ajungând la baza scării, fredona *White Wedding* a lui Billy Idol, aranjându-şi mănuşa din piele neagră fără degete pe mâna dreaptă, şi o

ridică pentru a admira ţintele de argint de pe dosul mănuşii. Trebuia să admită că era accesoriul perfect pentru fusta mini din piele neagră şi bluza de un verde şocant. La fel era şi cureaua cu ţinte care îi atârna jos pe şolduri. Slavă Domnului că Idiot furase o pereche obişnuită de ciorapi de mătase şi nu pe cei verzi, dantelaţi, pe care abia îi găsise după mai bine de o oră de căutări prin trei boutique-uri cu articole de acel gen. Ghetuţele până la gleznă cu tocuri cui o strângeau deja, dar nu se aştepta să stea prea mult încălţată cu ele. Puse pe braţ pelerina lungă de culoarea pătrunjelului şi se gândi că Morgan avea să doboare recordul la viteză fugind spre maşină. Înfoindu-şi părul tapat şi încâlcit, îşi imprimă un zâmbet pe buzele de un roşu aprins şi intră în living-room.

— Sper că nu te-am făcut să aştepţi prea mult, spuse ea cu un glas mieros în spatele lui, căci el se uita pe geam cu paharul în mână.

— Nu, toc…

Morgan tăcu brusc când o văzu. Clipi de câteva ori, după care continuă cu un zâmbet din ce în ce mai larg.

— Madonna n-a arătat niciodată atât de bine. Cecilia îşi ascunse dezamăgirea faţă de reacţia lui. Fusese atât de sigură…

— Mulţumesc, Morgan. Mă bucur că-ţi place, zise ea resemnându-se la gândul că aveau să o doară picioarele. Înfruntă reacţia celor de la restaurantul *Top of the Mark* cu un zâmbet pe buze. Morgan o înfruntă cu un chip foarte serios.

După ce fură conduşi la masă de un maître d’uşor încruntat, la o distanţă destul de măricică de alte mese, Morgan spuse:

— A folosi fard albastru pe o pleoapă şi purpuriu pe alta mi se pare ceva foarte unic, Cecilia. Sunt sigur că nimeni nu s-a mai gândit la asta până acum.

— Mi-a plăcut efectul. Vii des aici? întrebă ea

uitându-se la dezaprobatorul maître d'eare părea gata să cheme o mulţime de indivizi ca s-o linşeze.

— Obişnuiam să vin, zise Morgan. Îmi place chestia cu mănuşa gen Michael Jackson.

— Billy Idol.

— Poftim? Cecilia îşi îndreptă din nou toată atenţia asupra lui.

— Caracteristica lui Michael Jackson e o mănuşă albă. Billy Idol poartă piele.

— Înţeleg. Relaxându-se pe scaunul din catifea albastră, ea zâmbi când îi văzu expresia de nedumerire. Era evident că nu auzise niciodată de Billy Idol.

Chelnerul, cu o expresie complet neutră, trânti meniurile pe masă şi se retrase. Morgan îl deschise pe al său şi aruncă o privire în interior.

— Scoicile St. Jacques sunt excelente. Sau preferi carne crudă? Cecilia izbucni în râs când îl auzi cât de serios vorbea.

— De fapt, aş prefera o pizza cu anşoa, dar nu cred că e aşa ceva în meniu.

— Mă tem că nu, zise el trântind meniul pe faţa de masă albă ca zăpada şi se ridică. Dacă invitata mea vrea să mănânce pizza cu anşoa, atunci asta o să mănânce. Ridică-te, scumpă doamnă, şi hai să ieşim din bomba asta. Îi ţinu scaunul politicos şi, apoi, mergând cu capetele sus, ieşiră din restaurant, lăsând în urmă o mulţime de glasuri ridicate.

— Ştii vreun loc unde fac o pizza bună? o întrebă Morgan când ajunseră pe trotuar.

— E unul la câteva blocuri distanţă de casa mea.

— Perfect. Aşezându-se din nou, de data aceasta într-un bistro cu feţe de masă cu carouri roşii şi albe şi lumânări în sticle de *Chianti,* Morgan se rezemă de spătarul scaunului de lemn, care era cam şubred, şi se uită la Cecilia cum muşca entuziasmată dintr-o bucată de pizza.

Avea curajul a zece echilibrişti pe sârmă ca să apară în public astfel îmbrăcată, îşi spuse el, deşi era suficient de frumoasă ca să-şi permită. Când o văzuse, prima lui reacţie fusese aceea a unui tată şocat: de a o trimite înapoi în camera ei ca să se îmbrace ca lumea. Dar, în secunda următoare, îşi dăduse seama că o făcuse intenţionat. Ca să scape de el.

Oare sărutul din liftul de la New York o afectase la fel de mult ca pe el? se întrebă. Şi acum voia să-l îndepărteze pentru că acest lucru o speriase? Sau ceva din trecutul ei o făcea să nu se apropie prea mult de oameni?

Oricare ar fi fost motivul, Cecilia încerca foarte clar să-i încuie toate acele uşi în faţă, ceea ce lui nu-i plăcea deloc. De aceea se hotărâse să-i accepte costumaţia bizară. Nu putea să încuie uşile decât dacă îi dădea voie el.

Dar trebuia să-i admire îndrăzneala. Şi el refuzase să se simtă stânjenit la *Top of the Mark*. Bine că proprietarul îi era prieten, altfel nu l-ar mai fi lăsat niciodată să intre acolo. Râzând uşor, luă o înghiţitură de pizza. Deodată, făcu ochii mari când simţi gustul îngrozitor de sărat care îi invada gura. Puse mâna repede pe paharul de vin roşu şi bău zdravăn. Stomacul i se revoltă zgomotos, după care se linişti. Gustul *Chianti-ului* ieftin era un adevărat balsam pentru sistemul lui digestiv rănit.

— Cum naiba poţi să mănânci aşa ceva fără să ai o gaură în stomac? îngăimă el când îşi mai reveni. Cecilia râse.

— Te-am prevenit să ceri o jumătate de pizza simplă. Anşoa este o pasiune dobândită.

— Sper să nu o dobândesc niciodată.

— Mănânci caviar? Morgan încuviinţă precaut.

— Asta e o pasiune dobândită. Exact ca şi asta, zise ea ridicând o bucată de pizza în aer pentru a sublinia ceea ce afirmase. Eu nu pot să mănânc caviar, deşi la mine e ceva psihic. Ori de câte ori te văd, mă gândesc la mulţimea

de peştişori care n-or să mai înoate în râuri.

— De ce am senzaţia deodată că n-o să mă mai ating de caviar în viaţa mea? întrebă Morgan ridicându-şi privirea spre tavan. Îţi dai seama că nici peştişorii ăia din pizza ta n-or să mai înoate niciodată?

— Cel puţin au avut o şansă, spuse ea luând încă o înghiţitură şi, închizând ochii încet, extaziată, savura pizza. Delicios. Morgan se cutremură şi hotărî că era momentul să facă o încercare.

— Sper că nu te superi, dar, în timp ce tu te… Îmbrăcai, eu am făcut unele explorări pe jos. E o casă frumoasă. Îngustă, e adevărat, dar lungă, într-un stil victorian veritabil. Crezi că a supravieţuit cutremurului din 1906?

— Aşa scrie în acte. A fost construită în 1882.

Dacă nu-ţi place pizza, comandă altceva. Mă simt vinovată că mănânc în faţa ta.

El se strâmbă.

— Stomacul meu nu e sigur că e pregătit pentru altceva încă. M-am mirat că maşina mea n-a luat-o înapoi în jos pe muntele ăla de stradă pe care locuieşti.

— De fiecare dată când o străbat pe jos, trebuie să-mi spun că urcuşul e bun pentru sănătate, zise ea zâmbind şi îşi tampona buzele cu un şerveţel. Mă aştept ca, în orice zi, să-mi curgă sânge din nas.

— Îmi place că toate piesele de mobilier sunt autentice. Canapeaua şi fotoliile din salon sunt umplute cu păr de cal veritabil, nu? o întrebă el şi ea încuviinţă. Şi ferigile şi toate mărunţişurile acelea, în toate fotografiile acelea vechi sunt chiar rudele tale?

— Dumnezeule mare, nu, zise ea râzând. Le-am cumpărat de la piaţa de vechituri. Cunoşti zicala: Pentru unul, lucru fără valoare, pentru altul, o comoară. Nu sunt grozave?

— Retuşuri, o felicită Morgan, după care trecu

imediat la atac. Totul trebuie să fi costat o avere. Cu ce te ocupi? Ea încremeni, privindu-l cu o furie crescândă. El îi aruncă un zâmbet încântător, întrebându-se cum avea să-i răspundă.

— Ştii, eu nu te-am întrebat cu ce te ocupi. Aş zice că eşti avocat, după felul cum ai condus discuţia pentru a-mi pune o întrebare simplă. El râse uşor, acorându-i un punct pentru ocolirea inteligentă a unui răspuns direct.

— Am o companie. Tu? Ea ezită, după care îşi înclină capul şi zâmbi.

— Vânez averi.

— Poftim? replică el.

— Vânez averi. Morgan izbucni într-un hohot de râs. Nu se aşteptase la un asemenea răspuns! Imediat începu să râdă şi mai tare, căci îşi dădu seama exact cât de mult valora. Cecilia era o femeie de milioane. În cele din urmă, redeveni serios şi îi continuă jocul.

— Haide, Cecilia. Nu pot să cred aşa ceva. Ea îşi sprijini coatele pe masă şi îşi propti bărbia pe mâinile împreunate.

— Fraierii ca tine îmi uşurează foarte mult munca. Deci, ce-ar fi să vii frumuşel la altar şi să sărim peste celelalte nimicuri?

— Te măriţi cu prada? o întrebă el încrucișându-şi braţele.

— Bineînţeles. Gândeşte-te la banii pe care-i primesc după aceea. Nu doare, Morgan. Şi îţi promit că n-o să-ţi ştirbesc prea mult milioanele. Ai milioane, nu-i aşa?

— Unul sau două, recunoscu el. Ea oftă mulţumită.

— Şi California este un stat al proprietăţii în comun, l-aş săruta pe toţi cei care au aprobat legea asta.

— Uiţi de contractul prenupţial, zise el.

— Tu te-ai gândi la aşa ceva. Bărbaţii mai tineri sunt întotdeauna atât de practici, se plânse ea. De aceea îi prefer pe cei mai vârstnici. Ei sunt totdeauna orbiţi de

faptul că o femeie tânără este interesată de ei şi sunt mai uşor de manevrat după aceea.

— Cu câţi bărbaţi în vârstă te-ai măritat în goana ta după milioane? întrebă el curios. Răspunsul ei fu prompt.

— Cu cinci. Marcus avea şaizeci şi şapte de ani-un bancher morocănos din Florida. L-am lăsat repede. Joseph şi Peter erau agenţi de investiţii pensionari şi fraţi gemeni. Amândoi aveau probleme cardiace, zise ea zâmbind. Joseph a murit în noaptea nunţii. Lui Peter i-a trebuit toată luna de miere. El era fratele mai mic. Reginald era un baronet englez foarte bogat, care îmbătrânea rapid şi avea un castel imens în Cotswolds. M-am gândit să-mi încerc norocul cu un tip cu sânge nobil, dar nimeni nu mi-a zis că un castel din piatră este aproape imposibil de încălzit. Mi-a îngheţat şi… Am divorţat de el după prima iarnă, invocând cruzime fizică.

— Inteligentă mişcare.

— Şi eu am gândit la fel. Am obţinut şi o grămadă de bani, de asemenea. Pe urmă, a fost Carter, petrolistul texan. El a fost cel mai drăguţ, dar toate lucrurile bune se sfârşesc odată.

— Şi, acum, cauţi o altă pradă, deci. Te descurci, n-am ce zice, spuse Morgan zâmbind larg.

— Îmi dau toată silinţa, murmură ea, coborându-şi privirea cu modestie.

Oh, ce mincinoasă superbă era, îşi spuse el, amuzându-se copios. Îşi punea imaginaţia în funcţie pentru a-l îndepărta, iar el nu se mai simţise atât de bine de ani de zile. Întrebându-se pentru un moment dacă nu cumva devenea un prezicător fiindcă prevăzuse că seara aceea avea să fie interesantă, Morgan abia aştepta să vadă ce avea să mai născocească ea acum.

— Păcat că eşti prea tânăr pentru mine, Morgan, spuse ea. Altfel, ai fi fost perfect pentru soţul numărul şase. Luând o bucăţică de brânză de pe farfurie, se rezemă

de spătar şi începu să o roadă uşor.

— Din moment ce m-am ocupat de decorarea casei, n-am prea avut timp să caut. Poate îmi spui tu de vreun bătrânel simpatic cu mulţi bani şi un ego foarte activ. Trebuie să aibă ego-ul necesar pentru a crede că încă mai poate părea atrăgător unei femei tinere. Morgan îşi frecă bărbia, ca şi cum ar fi căzut pe gânduri.

— Cred că ar trebui să faci o încercare cu mine.

Cecilia se îndreptă imediat în scaun, privindu-l cu gura căscată.

— Ţi-a fost prea uşor să seduci bătrâni pentru a-i face să moară de inimă şi să le iei banii, con – ţinuă el. Ar fi interesant de văzut cum ai reuşit să mă orbeşti într-atât, încât să nu mă gândesc la un contract prenupţial, mai ales după ce ai recunoscut că eşti o vânătorească de avere de mare succes. Ţi-aş aprecia mai mult talentele de seducţie, îţi garantez că n-o să dau ortul popii în luna de miere. Şi, în California, se află nu numai toate proprietăţile mele, dar şi compania. Probabil că ai da cea mai mare lovitură din cariera ta. Eşti o femeie frumoasă, îndrăzneaţă, plină de resurse şi eu te plac deja. N-ar trebui să fie prea greu.

Reţinându-şi râsul cu cruzime când îi văzu chipul alb ca varul şi şocat, Morgan întinse mâna fără să se gândească şi luă o bucăţică de ciupercă de pe pizza lui, vârând-o în gură. Gustul de anşoa îi invada toate simţurile.

— Nu, n-ar trebui să fie prea greu, zise el, după care se întinse repede după paharul de vin.

Doar o tachina, se asigură Cecilia pentru a mia oară când Morgan opri *Mercedesul* negru în faţa casei ei. Bineînţeles că nu crezuse povestea aceea cu vânătoarea de avere. Cine ar fi crezut-o, după ce ar fi văzut-o îmbrăcată în halul acela? Deşi improvizase destul de bine toate poveştile acelea şi se felicita pentru asta, se întrebă dacă nu cumva avea să aibă şi ceva de câştigat din situaţia asta. Chiar dacă Morgan nu o credea acum, poate că îi sădise o

sămânţă de îndoială în minte. În definitiv, obiectivul ei în momentul acela era de a-l speria şi a-l îndepărta. Dacă un bărbat i-ar fi spus că este un vânător de avere, ea ar fi fost suspicioasă, chiar dacă el ar fi susţinut că nu se gândea să facă din ea următoarea lui victimă. Spera ca Morgan să aibă mai multe îndoieli în privinţa ei, nu mai puţine. Categoric, erau prea multe riscuri când ieşeai cu inamicul. În primul rând, începea să-l placă. Bineînţeles că încă mai voia să-i dea o lecţie pentru faptul că îi provocase pierderi atât de mari lui Harper cu compania aceea producătoare de computere, şi avea să i-o dea. Trebuia pus punct acelui gen de tactici. Nu suporta atitudinea aceea gen *„putem să facem orice atâta timp cât nu suntem prinşi"*. De aceea îl lăsa pe Harper să se ocupe de *Parkhurst* în locul ei, deoarece ştia că nu poate să joace după regulile nescrise ale jocului.

Fusese mult mai uşor când nu îl cunoscuse pe Morgan. Când nu ştiuse ce simţ al umorului avea, când nu îl văzuse izbucnind în hohote de râs. Şi când nu ştiuse cum o făcea atingerea lui să se simtă. Morgan Abbott era un om foarte periculos. Avea senzaţia că, dacă avea să mai descopere ceva în legătură cu omul, era pierdută. Deci, asta era. Ultima întâlnire.

— Cecilia? Cobori sau ai de gând să te muţi în maşina mea? o întrebă el întrerupându-i şirul gândurilor. Ea îşi ridică privirea şi îl văzu uitându-se la ea nedumerit în timp ce ţinea portiera deschisă.

— Iartă-mă, visam cu ochii deschişi, zise ea coborând din maşină în ceaţa serii. Înfăşurată în pelerină, tot tremura din cauza frigului.

— Ţi-e frig, spuse Morgan luând-o pe după umeri şi strângând-o lângă el.

Ea tremură din nou şi se întrebă pentru o clipă dacă era din cauza temperaturii scăzute.

— Sper că visai la milioanele mele. Vrei să-mi pun

avocatul să-ţi trimită ultimele cifre? Aşa o să fii singură că sunt un material bun de vânat.

Ea nu putu să nu râdă uşor.

— Te cred pe cuvânt.

— Dar vreau să te impresionez, ca să-ncepi să mă orbeşti, protestă el, urcând cele trei trepte până pe verandă. Refuzând să mai continue jocul, Cecilia scoase cheia din poşetuţa de la curea şi se întoarse spre Morgan.

— Îţi mulţumesc pentru cină şi îţi urez la mulţi ani cu întârziere, spuse ea pe tonul cel mai formal de care fu în stare.

— Am ceva treabă la birou, aşa că hai să cinăm din nou vineri seară, sugeră Morgan, evident netulburat de tonul ei.

— Îţi mulţumesc, dar nu. Nu cred că… El îi cuprinse faţa în mâini şi îi atinse buzele uşor cu ale lui, ferme şi foarte masculine. Ea simţi un fior prin tot trupul şi descoperi prima fisură în sistemul ei de apărare. De ce trebuia să o sărute cu o asemenea tandreţe?

— Nu poţi să renunţi acum, şopti el cu gura lipită de a ei şi răsuflarea lui fierbinte o făcu să simtă mii de fluturi în stomac. Nu când aproape că m-ai făcut să-ţi mănânc din palmă. Numai să nu-mi dai pizza cu anşoa, altfel sunt gata să te urmez oriunde. Chicotind, ea se lăsă moale la pieptul lui. El îşi propti bărbia de creştetul ei şi îi frecă spatele uşor, până când râsul încetă de tot şi ea era aproape agăţată de el. O mulţime de gânduri îi treceau prin minte la atingerea lui, dar niciunul nu era coerent. Luând cheia din mâna ei moale, el descuie uşa.

— Vineri la opt. Să te îmbraci ca să mă surprinzi din nou. Îmi place. Ea oftă resemnată şi-şi înălţă capul.

— Morgan, asta… Gura lui se lipi de a ei imediat, înăbuşindu-i refuzul. Senzaţia pe care i-o dădură buzele lui senzuale care se frecau de ale ei şi limba cu mişcările ei uşoare, care încerca să aprofundeze sărutul, fu prea mult

pentru ea. Tot sistemul ei de apărare se făcu praf şi ea deschise gura, împreunându-şi limba cu a lui. Un vuiet scăzut din urechile ei deveni şi mai intens când, fără să întrerupă sărutul, el îi ridică braţele şi i le puse după gât. Ea îşi încleşta mâinile pe umerii lui, simţind cum muşchii i se încordau şi i se relaxau odată cu mişcările pe care le făcea el. Mâinile lui îi ardeau pielea când îi lunecau în sus pe braţe şi apoi în jos pe laturile torsului, înainte să i se oprească pe şoldurile înguste.

El îşi roti limba în jurul limbii ei într-un ritm din ce în ce mai alert şi ea încercă disperată să o prindă. Apoi, cu un geamăt plin de durere, el îi dădu drumul.

Ameţită, Cecilia se clătină şi fu cât pe ce să cadă în casă. Morgan o apucă de braţe pentru a o ajuta să-şi revină.

— Nu uita, spuse el. Cina vineri seară. Privind amuţită în urma lui cum cobora bine dispus de pe verandă, Cecilia încercă să-şi pună creierul în funcţiune.

El deschisese portiera deja, când ea izbucni să strige:

— Morgan! Ascultă…

— Nu-i de mirare că ai atâta succes, o întrerupse el abia mai văzându-se în ceaţa care devenea din ce în ce mai densă. Abia aştept să începi cu adevărat. Pe vineri seara!

— Morgan! Fir-ar să fie, aşteaptă! Alergă până la marginea verandei, dar el urcase la volan deja. O fracţiune de secundă mai târziu, motorul prinse viaţă şi, după ce îi făcu cu mâna, el se depărta pe strada cufundată în linişte.

Furioasă, Cecilia intră în casă şi trânti uşa. Ceva i se frecă de picioare şi ea privi în jos absentă. Idiot torcea fericită împiedicându-se de o altă pereche de ciorapi pe care o ţinea în gură. Cecilia scoase o înjurătură, ştiind că trebuia să fi lăsat din greşeală sertarul cu lenjerie deschis. În clipa aceea, însă, o pisică neastâmpărată era cea mai mică din problemele ei.

— Tare l-am mai speriat pe Morgan, spuse ea

gemând.

CAPITOLUL 4

— Deţii aproape două procente din acţiunile lui Abbott, Cecilia.

— Minunat, spuse ea, şi se strâmbă în receptor. Vocea lui Harper era plină de încântare, îşi zise ea supărată, uitându-se la duzina de baloane pe care tocmai le primise. Erau de la Morgan şi, pe fiecare din ele scria *„Succes la vânătoare”*.

Persoana lui Morgan devenea rapid prea fermecătoare pentru binele ei.

— Cum mai merge treaba acolo? întrebă Harper. Îl ţii pe Morgan preocupat?

— Aşa se pare, mormăi ea sec. Harper râse uşor, evident interpretându-i greşit inflexiunea din glas.

— Mi-ar plăcea să te văd în acţiune. Ştii, chiar începe să-mi placă treaba asta, Cecilia. E ceva înviorător în a manipula acţiuni fără ştirea nimănui. Mă simt de parcă aş avea cincizeci de ani din nou. Abia aştept să avem suficient ca să putem intra în biroul lui cu un fait accompli.

— Grozav, mormăi ea.

— Îmi pare rău. Cred că e legătura proastă-te aud foarte slab.

— Am zis că şi eu la fel, spuse ea gemând uşor.

— Păcat că n-o să facem preluarea chiar. Admir îndrăzneala cu care Abbott îşi conduce compania, dar băiatului ăstuia ar trebui să i se dea o lecţie serioasă.

— Adevărat, spuse Cecilia mohorâtă, admirând îndrăzneala „băiatului” în alte câteva domenii. Harper, trebuie să închid. Idiot e în hol şi mănâncă florile din vază.

— Sună-mă dacă ai vreo veste şi eu o să fac la fel. La revedere.

— La revedere, Harper. Puse receptorul în furcă şi scoase o înjurătură uitându-se la Idiot, care dormea pe un scaun de bucătărie. La naiba, îşi spuse ea. Lui Harper îi

plăcea acum, când ea era gata să renunţe. Baloanele distruseseră orice gând de răzbunare, lăsând-o cu o senzaţie vagă de vinovăţie şi remuşcare. Nu putea să continue. Măcar dacă ar fi ştiut dinainte cum era Morgan în realitate.

Oftând cu regret, Cecilia închise ochii încet şi apoi îi deschise din nou. În seara aceea avea să aibă ultima întâlnire cu Morgan. De asemenea, nu aveau să mai existe costumaţii ridicole. Avea să se îmbrace ca o femeie matură şi avea să-i spună foarte politicos, dar foarte ferm, că nu aveau să se mai vadă niciodată. Apoi avea să-i facă scandal pentru compania aceea de computere pe care el o lăsase să dea faliment. Asta ar fi trebuit să facă de la bun început, nu să născocească planul acela aiurit pentru a-i da o lecţie. După ce avea să-i spună totul, probabil că el urma s-o omoare şi ea nu putea să nu aibă senzaţia că o merită.

Întrebându-se dacă ar fi trebuit să scrie o scrisoare prin care să-l absolve de orice vină pentru crimă, Cecilia îşi perie părul nervoasă. Cu siguranţă, nu ardea de nerăbdare să-l vadă pe Morgan în seara aceea.

— Plănuisem o seară perfectă, spuse Morgan cu tristeţe, stând în pragul casei ei. Şi tu nu eşti îmbrăcată adecvat. Cecilia se uită la el şocată.

Era limpede că luase foarte în serios costumaţia ei punk din seara aceea, fiindcă era încălţat cu o pereche de adidaş cu vârfuri late din cauciuc, cu pantaloni de camuflaj largi şi cu cel mai îngrozitor tricou din câte văzuse ea vreodată, cu umerii sfâşiaţi. Iar la gât avea un şirag de mărci de bere. De parcă toate acestea n-ar fi fost de ajuns, îşi pieptănase părul sub forma unor ţepi verticali prin mijlocul cărora trecea o dungă lată şi albă. Când văzu dunga aceea, ea nu putu să nu izbucnească în hohote de râs.

Lacrimile îi şiroiră pe obraji când îl văzu pe directorul executiv de la *Abbott Industries* cu o tunsoare

stil sconcs. Se sprijini de peretele din hol, sleită de atâta râs. Nici prin cap nu i-ar fi trecut că Morgan ar fi putut să facă aşa ceva vreodată! îşi aduse aminte că, mai devreme, nu mai voise să-l vadă. Dar n-ar fi vrut să piardă acel spectacol pentru nimic în lume!

— Nu cred că or să-ţi dea voie să intri la *Razor's Edge*, spuse el. Nu îmbrăcată aşa. Trecu pragul şi se uită la costumul ei alb cu taior până în talie, la sandalele ei alb cu auriu şi la părul pe care îl periase până când îl făcuse să strălucească.

— *Razor's Edge*? izbuti ea să îngaime printre hohote de râs. Intrăm într-un roman al lui Maugham?

— Nu. În cel mai bun bar de *„slam-dancing"* din partea asta a lumii. Aşa că du-te repede şi schimbă-te. În seara asta or să cânte *„Cele Şapte Broaşte şi Un Neg"*.

Râzând isteric când auzi numele grupului, ea se încovoie, înconjurându-se cu braţele.

— Zău, Cecilia, ar trebui să fii impresionată de abilitatea mea de a fi un director de companie în timpul zilei şi Billy Idol seara, se plânse el, încruntându-se uşor.

Acum, termină cu râsul şi dă-i o ştampilă iubitului tău.

În clipa aceea, pe ea nu o mai ţinură picioarele şi se prăbuşi pe podea. Fiecare muşchi al trupului o durea şi ştia că trebuia neapărat să-şi recapete stăpânirea de sine, altfel exploda. Deschise ochii şi se uită la Morgan, dar izbucni în râs şi mai tare. Morgan se lăsă pe vine şi se uită la ea cum se tăvălea pe jos de râs, fusta ridicându-i-se periculos de mult pe pulpe şi părul înconjurându-i trupul.

— Văd că nu eşti impresionată, spuse el oftând. Poate ar fi trebuit să-mi găuresc urechile ca să-mi pun nişte ace de siguranţă. Să-mi fi făcut unghiile cu negru.

Să-mi fac dinţii…

— Termină! El se conformă, uitându-se la mătasea fină care îi acoperea pulpele superbe. Întorcându-se pe

spate, ea îşi recapătă controlul cât de cât, în sfârşit, şi întinse o mână tremurătoare pentru a-i atinge părul ţepos.

— Ai băgat degetul în priză ca să ajungi cu părul aşa? întrebă ea cu un glas stins. Sau a luat-o razna vreun aspirator şi te-a atacat?

— Credeam c-o să-ţi placă, spuse el cu tristeţe în glas.

— Ah, îmi place. Dunga albă e definitivă?

— N-am vrut să te impresionez chiar atât de mult. Ar trebui să iasă imediat la spălat, zise el încruntându-se puţin. Ar face bine.

— Laşule.

— Bineînţeles. Ai două secunde la dispoziţie ca să te ridici, înainte să te seduc atât de mult, încât să faci stop cardiac.

Dându-şi seama cum trebuia să arate întinsă pe jos şi cu picioarele dezgolite Cecilia roşi printre chicoteli şi se ridică.

— Laşo, o tachina el zâmbind larg şi se ridică la rândul lui.

— Morgan, ştii ce înseamnă, de fapt, *„slam-dancing”*? îl întrebă ea vrând să vadă cât de departe mersese cu documentarea pentru seara aceea. El ridică din umeri.

— Nu. E doar o denumire nouă pentru acelaşi gen de dans zbuciumat de pe vremea când eram adolescent, nu? Ea îşi dădu ochii peste cap exasperată. Exact cum îşi închipuise. Habar nu avea.

— *„Slam-dancing”* înseamnă să izbeşti pe toată lumea din încăpere. Oasele rupte sunt considerate la modă acum.

— Glumeşti!

— Nu glumesc deloc.

— Nu mergem la *Razor’s Edge*, îi spuse el cu severitate.

— Slavă Domnului, zise ea privindu-l cu o exasperare amuzată. Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar nu semeni

deloc cu Billy Idol. Nu poţi să ieşi undeva arătând în halul ăsta.

— Dar tu ai arătat excelent costumată ca Madonna, protestă el furios. Ea râse.

— Unora le stă bine, altora nu. Tu, Morgan Abbott, faci parte din a doua categorie, zise ea şi, luându-l de mână, îl trase spre scară. Vino-ncoace.

— Mă duci în dormitorul tău ca să-ţi faci poftele cu mine? întrebă el pe un ton inocent. Ea râse scurt dar refuză să muşte din momeală.

— Te duc la baie să-ţi speli dunga aia de sconcs de pe păr. El rămase locului la baza scării şi exclamă:

— Dumnezeule! Aşa se numeşte? Şi când te gândeşti că am plătit o avere ca să arăt ca un sconcs.

— S-a făcut o treabă foarte bună. Nici Pepe Le Peu n-a arătat aşa de bine. Apropo, mi-au plăcut foarte mult baloanele. Morgan zâmbi cu modestie şi îi dădu o palmă uşoară peste şezut.

— Intenţia mea e să fac plăcere. Cine e Pepe Le Peu? Ea îl privi încruntată.

— Un sconcs amorezat. Exact ca şi tine. Îl duse la baie şi îi arătă unde erau şamponul şi prosoapele. Zâmbi în sinea ei când ieşi şi se întrebă dacă nu cumva cel care îi făcuse figura aceea folosise clei din cel mai tare pentru a obţine ţepii aceia perfecţi, pentru că unii aşa procedau. Poate ar fi trebuit să aibă un aparat de sablat la îndemână. Aşteptând în salonul ei demodat, Cecilia stătea pe canapea, cu picioarele sub ea, plimbându-şi mâna absentă pe lemnul care se întindea de-a lungul spătarului. Avea să-i fie dor de Morgan, îşi zise ea. Chiar avea să-i fie dor de el. Era un tip unic: spiritual, amuzant, nu îşi pierdea niciodată aplombul într-o situaţie stânjenitoare, aşa cum dovedise la *Top of the Mark*. Deşi era sigură că se costumase astfel ca să glumească pe seama ocupaţiei ei de *„vânătoreasă de averi”*, probabil că ştia că avea să-i facă plăcere. Şi chiar îi

făcuse. Îi plăcuse teribil! De asemenea, Morgan era şi un bărbat pasional. Se încruntă, refuzând să se gândească la acel aspect al lui. În schimb, se gândi la partea lui mai întunecată.

Integritatea lui ca om de afaceri era îndoielnică. Să laşi o companie să alunece pe panta falimentului numai pentru o scutire de impozite nu era ceva neobişnuit, dar era ceva greşit. Evident, Morgan nu era de aceeaşi părere şi acel gen de atitudine nu era deloc neobişnuită în rândul bărbaţilor, recunoscu ea cu tristeţe. Bărbaţii se puteau detaşa cu atâta uşurinţă; puteau să fie un gen de persoană într-o situaţie şi o cu totul alta în altă situaţie. Ei îi era greu să facă acest lucru. Nu îl suporta pe glumeţul Morgan, ştiind că îi juca o mică festă.

Deşi prietenele ei feministe ar fi putut să o excludă din club pentru faptul că nu învingea un bărbat, propria ei integritate nu îi dădea voie să continue planul.

Poate că era o laşă, dar avea să fie una cu conştiinţa curată.

Totuşi, îi era groază de ceea ce avea să-i spună. Avea să fie furios, dar ea avea să înfrunte totul ca o femeie. Cu capul sus, ştiind că, în sfârşit, făcea ceea ce trebuia.

— Cum arăt? Tresărind, Cecilia îşi ridică privirea brusc. Morgan stătea aproape în faţa ei, aducând mai mult cu el însuşi. Dar hainele!

— Bănuiesc că nu eşti un laş complet şi să fi ascuns un costum în maşină, nu? întrebă ea.

— Mă tem că nu, spuse el întinzând un picior încălţat în adidas. Sunt aşa cum mă vezi.

— Mi-am închipuit eu, zise ea şi se ridică de pe canapea, fără să observe felul cum el îi urmărea fiecare mişcare. Ei bine, n-o să te las să ieşi aşa. O să pregătesc eu cina. În cele câteva clipe care trecuseră de când intrase el în cameră, se hotărâse să aştepte până după cină ca să-i spună că nu avea să-l mai vadă niciodată.

— Nu vreau pizza cu anşoa, protestă el cutremurându-se exagerat. Ea râse uşor.

— Numai dacă vrei, spuse ea, şi el scutură din cap cu fermitate. De fapt mă gândeam la nişte pui.

— Puţin canibalism ca să înviореze atmosfera, zise el vesel.

Văzând cum zâmbetul ei slab prinse mai multă viaţă şi că, în ochi, îi apăru obişnuita sclipire, Morgan simţi o profundă satisfacţie. Şi uşurare.

Când intrase în salon, fusese alarmat văzând expresia de tristeţe de pe chipul ei. Nu îşi închipuise niciodată că putea fi atât de gânditoare. Nici măcar nu crezuse că acel cuvânt exista în vocabularul ei. Oare el făcuse ceva pentru a o supăra? Era sigur că nu. Fusese într-o dispoziţie bună înainte ca el să intre în baie să se spele pe cap. Ba chiar se amuzase teribil pe seama costumaţiei lui *„de seară”*. Și el era încântat de acest lucru. Voise să-i arate că nu se speria uşor.

Recunoscu în sinea lui cu un zâmbet trist că se bucura că aveau să ia masa la ea acasă. Se îmbrăcase aşa pentru a face o glumă, dar nu fusese tocmai încântat la gândul de a merge pe străzi arătând în halul acela, chiar şi într-un San Francisco lipsit de prejudecăţi. Cecilia putea să intre în restaurante precum *Top of the Mark* îmbrăcată şocant, dar el nu voia să facă acest lucru. *Razor’s Edge* nu păruse un local elegant după nume, aşa că îşi închipuise că avea să poată merge costumat astfel, măcar o dată. Se gândi din nou la Cecilia. Indiferent ce o întristase, acum îi trecuse complet şi el era bucuros. Nu suporta ideea că ar fi putut fi supărată dinvreun motiv oarecare. Radia întotdeauna atâta vitalitate, încât el se simţise mai plin de viaţă doar când stătea în preajma ei.

Luându-i mâna, o trase uşor spre el. Parfumul ei subtil îi invada simţurile. Cât de mult îi plăcea, îşi spuse el. Parfumul ei îl făcea să se gândească la o pajişte verde,

având soarele deasupra. Cu ochii minţii, îi văzu părul roşu şi strălucitor răsfirat sub ea stând întinsă în iarbă şi ţinând în mână o pălărie de pai. Ochii ei erau închişi şi un zâmbet slab îi juca pe buzele senzuale, provocându-l să o sărute.

— La bucătărie? o întrebă el alungând imaginea aceea din minte şi luând-o pe după umeri.

— Acolo e puiul. Îl tachina fără întrerupere tot timpul cinei şi el îi răspunse pe măsură, bine dispus. Dar avea şi grijă ce îi spunea, întrebându-se dacă nu cumva credea că îi luase în serios povestea legată de vânătoarea de averi. Îndreptă conversaţia adesea spre zone cu totul diferite, uneori chiar provocatoare.

— Crezi că sexul e depăşit? o întrebă el la un moment dat. Ea îşi înălţă sprâncenele.

— Numai pentru cei care îi dau note.

— Eu îi dau nota zece.

— Ai văzut *Rocky Horror Picture Show*? întrebă ea schimbând repede subiectul şi roşind uşor.

— Văd că tu îi dai nota unu. Va trebui să schimbăm chestia asta.

— Eu vorbeam despre un film!

— O să şi înregistrăm, dacă vrei.

— Morgan! exclamă ea şi strânse din buze, împingând platoul spre el. Mai serveşte puţin pui *Marengo*. El ridică o pulpă de pui acoperită de roşii cu furculiţa.

— Bună idee. O să am nevoie de energie mai târziu. Ar trebui să mai mănânci şi tu.

— Tocmai mi-a pierit pofta de mâncare.

— Întotdeauna ai fost atât de reţinută în privinţa sexului, Cecilia?

— Nu sunt reţinută!

— Atunci ar fi bine să mai mănânci nişte pui.

— Gata cina, spuse ea trăgându-i furculiţa din mână.

— Nu mai poţi să aştepţi, nu? Ea nu se putu abţine să

nu chicotească şi ridică braţele exasperată. Bucata de pui ateriza exact în punctul dintre picioarele lui.

— Cred că puiul tocmai s-a alăturat „fan-club”-ului tău, zise ea râzând.

După ce puse în maşina de spălat vase şi ultimele farfurii murdare cu ajutorul lui Morgan care o tachinase tot timpul, Cecilia deveni nervoasă deodată şi nu reuşi să fixeze ceasul. El îi acoperi mâna cu a sa şi răsuci butonul imediat. Ea se îndreptă, apoi se întoarse cu faţa spre el, trăgând adânc aer în piept.

Venise momentul să-i spună de ce se afla, de fapt, la San Francisco.

— Vrei să bei ceva după cină? îl întrebă ea.

— Mi-ar face plăcere. Ea avea nevoie de câteva minute pentru a se pregăti. Şi alpoolul i-ar fi dat mai mult curaj. Gemu uşor, pentru că ştia că ar fi fost nevoie de o sticlă întreagă. Întorcându-se în salon, ea se aşeză intenţionat pe un fotoliu, ţinând în mână un pahar cu cremă de mentă. Morgan îşi înălţă o sprânceană, dar nu zise nimic, şi îşi puse un pahar cu coniac.

Sorbind din băutură, ea îl privi cum se mişca prin încăpere. Tricoul îi era mulat pe muşchii pieptului şi spatelui şi câteva fire de păr negru şi mătăsos se vedeau ieşind din gulerul rotund. Chiar şi în pantalonii aceia largi, fesele i se întrezăreau foarte bine şi erau cât se poate de masculine. Când el se aşeză pe vine, aproape de ea, ca să se uite la volumele de pe raftul de jos al bibliotecii, Cecilia îşi îndreptă privirea spre pulpele lui tari de sub bumbacul verde şi gros, şi înghiţi în sec.

Imediat se uită în altă parte şi observă programul TV pe care îl lăsase pe măsuţa cu sfeşnice cu o seară în urmă. Puse paharul jos şi luă revista, începând să o răsfoiască în speranţa că avea să-şi distragă atenţia.

— Eşti tăcută, zise Morgan.

— Mă uitam la programul din seara asta, spuse ea

fără să-şi ridice privirea când el se îndreptă.

— Sunt o companie chiar atât de plicticoasă? Sau arăt chiar atât de groaznic?

Asta era problema, îşi spuse ea. Era al naibii de sexy şi pe ea o cuprinsese panica. Dar trupul ei îl dorea cu perversitate şi ştia că, dacă el ar atins-o, ea i-ar fi căzut în braţe bucuroasă.

— Pot să suport, zise ea uimită de vocea ei aproape calmă. Cu o falsă răceală, trânti programul pe masă şi îşi întinse picioarele, încrucișând gleznele. Ştia că era momentul să-i spună lui Morgan despre jocul ei murdar. Nu putea să mai amâne.

— Mă bucur că nu sunt chiar respingător, zise Morgan venind deodată spre fotoliul ei. Ea îngheţă când el se prinse cu mâinile de braţele fotoliului şi îşi trecu un picior peste genunchii ei, imobilizând-o, efectiv. Aplecându-se până când faţa îi ajunse foarte aproape de a ei, el zise:

— Pentru că am de gând să te sărut.

CAPITOLUL 5

Morgan îi captură gura uşor cu a lui, după care se propti cu genunchii de fotoliu şi îşi strecură degetele în părul ei mătăsos. Uimirea iniţială a Ceciliei se risipi şi ea închise ochii. Apoi buzele i se desfăcură sub ale lui, permiţându-i accesul în interiorul delicios al gurii ei. Când sărutul deveni mai profund, el începu să simtă cum îi pulsa sângele în vene. Satisfacţia îi vui în urechi când Cecilia scoase un geamăt în gâtlejul lui. Îşi încleşta mâinile şi mai tare în părul ei des. Limba ei se mişcă acum ritmic împreună cu a lui, iar pielea ei catifelată se freca de obrazul lui mai aspru. Îl simţi braţele înconjurându-i mijlocul. Tot sângele din corp păru să-i năvălească brusc spre partea inferioară a trupului.

— Ah, Cecilia, şopti el cu buzele lipite de ale ei. Ştii ce-mi faci cu un singur sărut doar? Continuând să ţină ochii închişi, ea încercă să-i captureze gura din nou, dar el

îşi ascunse faţa în gâtul ei, ştiind că, dacă ar fi continuat să o sărute, şi-ar fi pierdut controlul complet. Dar nu rezistă pulsului care îi zvâcnea sub pielea albă ca satinul şi catifelată. Îşi lăsă buzele să lunece de la urechea ei delicată la baza gâtului, dându-i deoparte gulerul costumului.

— N-ar trebui să facem asta, spuse Cecilia trăgându-i tricoul din pantaloni.

— N-ar trebui să facem nimic altceva, zise el şi gemu când îi simţi unghiile coborându-i uşor pe şira spinării. Deodată, mâinile ei îşi încetară mişcările senzuale, începând să se retragă. Morgan îi dădu drumul părului imediat şi o apucă de încheieturi, lipindu-i mâinile de spatele lui. Ea îl privi ameţită.

— Morgan… El o sărută pentru a o reduce la tăcere. Când simţi o uşoară mişcare a degetelor ei, îi dădu drumul, mângâindu-i braţele cu palmele, după care îşi lăsă mâinile să-i alunece pe umeri şi mai jos. Prin haine, îi cuprinse sânii mici şi perfecţi, atingându-le părţile laterale şi moi înainte să-i frământe uşor.

Mâinile ei lunecară instantaneu mai sus pe spatele lui gol şi îi strânseră umerii. El se cutremură sub acea durere provocatoare de plăcere şi o înconjură cu braţele. Fără să întrerupă sărutul, se lăsă în genunchi pe covor şi o trase în poală. Când îi descheie primul nasture auriu, ea scoase un sunet de acceptare şi protest. El se opri un moment.

— Vreau să te văd, spuse el cu o voce scăzută şi degetele lui trecură la al doilea nasture. Cecilia se înfiora când încheieturile degetelor lui îi atinseră sânul. Un mic ungher al minţii îi spunea că ar fi trebuit să-l oprească. Dar, în interior, se topise toată, devenind un amestec de senzaţii şi dorinţă, şi nu mai ţinea minte de ce ar fi trebuit să o facă. Dându-i taiorul în părţi, Morgan îi acoperi cu sărutări pieptul şi umerii dezveliţi. Scoţând un suspin, ea îşi dădu seama că nu voia să-l oprească, că nu voia ca el să

se oprească. Şi el nu se opri. Cu degete îndemânatice, îi desfăcu închizătoarea din faţă a sutienului.

— Eşti atât de frumoasă, doamna mea care dispare, şopti el, coborând cu sărutările şi mai jos, spre sfârcurile ei care se întăriseră. Deşi încercă să ignore acest lucru, cuvintele lui de alint îi străpunseră ceaţa care îi învăluise creierul, amintindu-i de planurile ei de a-l face să coboare câteva trepte pe scara egoului. Acest lucru îi măcina nervii deja încordaţi la maximum, chiar în clipa în care el îi lingea sfârcul tare ca piatra. Trebuia să pună punct înainte…

— Morgan, îmi pare rău, spuse ea, desprinzându-i-se din braţe. Nu pot.

Aproape că i se făcu rău când îl văzu lăsând capul în jos o clipă. Apoi îşi ridică privirea încă tulbure şi înfierbântată şi ea se afundă imediat într-un colţ al fotoliului, încercând să-pună distanţă între ea şi furia lui justificată. Îşi încheie repede sutienul şi bluza.

— Ba putem, spuse el, uluind-o cu vocea lui răbdătoare. Dar înţeleg de ce şovăi.

— D-da? îngăimă ea făcând ochii mari. Oare ce voia să spună? Ce anume înţelegea? Luându-i mâinile reci într-ale lui, el îi zâmbi liniştitor.

— De fapt, eu ar trebui să-mi cer scuze. În mod normal, nu sar pe o femeie de la a doua îqtâlnire, însă am fost foarte dispus să fac o excepţie cu tine. Încă mai sunt. Dar nu vreau să regreţi după aceea şi asta s-ar fi întâmplat, nu-i aşa?

— Aşa este, spuse ea fără cea mai mică ezitare, mai mult decât bucuroasă că se speriase degeaba. Pentru un moment, crezuse că şi el juca un joc şi că era gata să-i spună că ştia totul. Uitându-se la chipul lui zâmbitor, îi păru rău că îl făcuse să sufere fără să vrea. Era un om de treabă, în ciuda reputaţiei sale de bărbat necruţător, îşi spuse ea, şi nu suporta gândul de a-l face să sufere în

vreun fel.

— Îţi mulţumesc pentru înţelegere. Îmi pare rău că ţi-am stricat seara.

— Nu mi-ai stricat-o, zise Morgan ridicându-se şi trăgând-o şi pe ea în picioare, după care îi înconjură mijlocul cu braţele lejer, împreunându-şi mâinile la spatele ei. În realitate, ai salvat-o. Când o să facem dragoste, o să vreau să te am alături de mine în fiecare clipă. Şi înainte şi după. Nevenindu-i să creadă, ea îl întrebă cu grijă:

— Când o să facem dragoste?

— Când o să facem dragoste, repetă el cu fermitate, uitându-se la ea ca şi cum ar fi fost un copil prost, din moment ce punea subiectul sub semnul întrebării. Cred că, în seara asta, am dovedit că e inevitabil ca acest lucru să se întâmple între noi. Devenind rigidă de furie, ea încercă să-i dea mâinile la o parte.

— Ba nu e inevitabil deloc! Morgan Abbott, ai un orgoliu îngrozitor, dacă-ţi închipui că o să ne culcăm vreodată!

— Acum câteva minute, ai făcut o treabă excelentă în a-mi da acest lucru de înţeles, spuse el, ţinând-o strâns în timp ce ea se zbătea, fiind gata să se elibereze. Şi o faci din nou. Şoldurile i se frecau de ale lui, îşi dădu seama de acest lucru în aceeaşi clipă. Simţi că ia foc şi rămase complet nemişcată.

— Dă-mi drumul, îi ceru ea. El îi zâmbi.

— Imediat. Nu eşti o femeie proastă, Cecilia, şi, după ce orgoliul tău feminist o să se calmeze, o să-ţi dai seama că acest lucru este inevitabil. Doar că ai nevoie de timp.

— Înseamnă că nu mă cunoşti, dacă-ţi închipui că timpul o să schimbe lucrurile cu ceva. Acum, dă-mi drumul! El se uită la ochii ei care sclipeau furioşi şi îşi slăbi strânsoarea fără tragere de inimă. Ea se dădu înapoi, după care se întoarse şi porni nervoasă spre uşa de la intrare. Urmând-o, el zise:

— Cecilia! Nu mai face din ţânţar armăsar. Hai să stăm de vorbă. Ea nu răspunse, aşa că el strigă:

— La naiba! Te porţi ca un copil.

— Îţi mulţumesc pentru observaţie, spuse ea cu răceală, ajungând lângă uşă. Acum du-te acasă, zise apoi, după ce o descuie. El se opri în faţa uşii şi o privi încruntat un moment.

— Bine, o să plec acum, dar o să mă-ntorc peste câteva zile, când o să fii mai calmă. O sărută repede şi ieşi. Clocotind de furie, Cecilia trânti uşa cu zgomot în urma lui.

— Misogin arogant şi încrezut, strigă ea. Inevitabil pe naiba!

Aproape că alerga dintr-o cameră în alta, încuind casa pentru noapte, în tot acest timp blagoslovindu-l pe Morgan. Trebuia să se creadă un bărbat extraordinar de putuse să-i spună atât de calm că aveau să facă dragoste. Atitudinea lui de om al grotelor o înfuriase. Încă mai era furioasă. Nu era ea virgină, dar nici nu se culca vreodată cu un bărbat pentru că aşa se aştepta din partea ei. Cu ani în urmă, făcuse câteva greşeli şi, de atunci, fusese mult mai prudentă. Poate că prudenţa ei nu prea se făcuse simţită mai devreme dar, în cele din urmă, ieşise la suprafaţă, îşi spuse ea încântată. Nu-i venea să creadă că se simţise vinovată pentru faptul că refuzase să facă dragoste. Iar cuvintele lui pline de înţelegere îi sporiseră sentimentul de vinovăţie.

Când se gândea că fusese cât pe ce să-i mărturisească totul!

— Eh, asta chiar ar fi fost o prostie, murmură ea, clătinând din cap.

Ei bine, nu avea să se sacrifice pentru niciun bărbat şi, cu atât mai puţin, pentru Morgan Abbott. Harper putea să-i cheltuiască banii liniştit pe acţiunile Abbott.

De fapt, preluarea lui *Abbott Industries* părea o idee foarte tentantă. Cecilia zâmbi în sinea ei. Părea o idee a

naibii de bună.

Furios, Morgan apăsă la maximum pe acceleraţie, dar scoase o înjurătură în clipa în care maşina practic zbură peste o pantă a străzii şi apoi se izbi cu partea din spate de asfalt. Încetini imediat, bucuros că nu erau prea multe maşini pe Clay Street. Chiar în clipa aceea se purtase la fel de copilăreşte ca ea. Era furios, dar acesta nu era un motiv ca să fie atât de neglijent, încât să se omoare.

Gândindu-se la ceea ce se întâmplase acasă la Cecilia, admise că ar fi trebuit să fie mai atent cu cuvintele. Tot ce îi spusese Ceciliei legat de faptul că atracţia pe care o simţeau unul faţă de celălalt avea să aibă ca rezultat un act de dragoste între ei era foarte adevărat. De acest lucru îşi dăduse seama deodată când se îmbrăţişaseră, dar ar fi trebuit să ştie că ea nu era pregătită să accepte acea idee.

— Mintea de pe urmă este un lucru minunat, spuse el în oglinda retrovizoare. Păcat că n-o avem când trebuie. Se simţise atât de bine când o ţinuse în braţe, îşi spuse apoi. Dar nu era un animal ca să o forţeze sau să o seducă atunci când ea nu prea mai voia să continue. Şi, deşi voia ca ea să fie conştientă de inevitabilul unei relaţii sexuale între ei, dorea să ştie şi că nu voia să o grăbească.

Recunoscu în sinea lui că altă femeie n-ar fi ezitat, probabil, aşa cum făcuse Cecilia. Şi nu pentru că el ar fi posedat cine ştie ce talente în ceea ce le privea pe femei. Nu trecuse prea mult de când îşi dăduse seama că femeilor le plăcea cine era, sau ce avea, mai mult decât el ca persoană. Cele de carieră erau atrase de puterea pe care el o deţinea în lumea afacerilor. Încercau să se folosească de el, iar el se folosea de ele, astfel încât toată lumea era mulţumită.

Dar Cecilia era altfel. Nu era o căutătoare de comori, o snoabă care căuta poziţie socială sau o femeie de afaceri

care voia să urce cât mai sus. Era un arheolog şi cât se poate de diferită de femeile din cercurile lui sociale şi de afaceri. Cu ea, nu se întrebase dacă o atrăgeau poziţia lui socială, banii şi puterea. Ea avea deja toate aceste lucruri. Oferea bună dispoziţie, libertate şi o minte asemănătoare cu a lui. Dincolo de exteriorul frumos, era simplă, neastâmpărată, pasională şi puţin irascibilă. Ar fi fost un prost dacă ar fi pierdut-o din cauza câtorva cuvinte rostite aiurea. Avea nevoie doar de câteva zile ca să se mai calmeze. Cel puţin aşa spera. Avea senzaţia că era şi teribil de încăpăţânată. Încleştându-şi mâinile pe volan, Morgan se uită absent la semafoare şi la trafic. Se întrebă cum avea să poată sta departe de ea o zi întreagă, fără a nu mai vorbi de cele câteva care ar fi putut să treacă până când ea avea să binevoiască a-i vorbi din nou. În seara aceea, gustase puţină ambrozie şi voia mai mult. Avea să fie un weekend lung.

Ochii o dureau din cauza lipsei de somn, dar ea continua să stea în pat şi să se uite cum întunericul nopţii făcea loc cenuşiului, când soarele răsări de după norii care acopereau oraşul. Morgan se înşelase, îşi spuse ea când resemnarea se instala în mintea ei obosită. Îi trebuise doar o noapte de nesomn pentru a se calma după izbucnirea aceea. Avea tot dreptul să fie furioasă pe el pentru faptul că fusese sigur că, până la urmă, ea avea să-i cadă în pat. Dar, după orele acelea lungi de nelinişte, recunoscuse că nu putea să-l condamne pentru faptul că îşi închipuise că era libertină cu bărbaţii. După tot ce făcuse ea până atunci, un bărbat ar fi trebuit să fie prost ca să creadă altceva. Îl sărutase când încă nici nu se cunoşteau şi, apoi, acceptase o invitaţie la cină. Se îmbrăcase ca o stricată. Îi spusese că vâna averi şi că era dispusă să facă aproape orice pentru a pune mâna pe ele.

Se cutremură când se gândi la cea mai groaznică, şi cea mai bună, performanţă a ei. Un sărut şi ea era pe

podea cu el! gemu şi îşi acoperi faţa cu perna. Cât de umilitor fusese faptul că îi răspunsese, şi cu mai multă pasiune decât o făcuse vreodată. Când se gândi la felul cum gura i se contopise cu a lui, la felul cum trupul i se încinsese sub mâinile lui, simţi o durere profundă începând să ia fiinţă în partea inferioară a trupului. Gemu din nou şi îşi lipi perna de faţă. Cât de umilitor era să ştie că ar fi reacţionat la fel. Un mieunat curios se auzi prin pernă şi ceva încercă să se strecoare pe dedesubt. Cecilia dădu perna la o parte şi se trezi uitându-se în ochii de un galben-verzui şi curioşi ai lui Idiot.

— Cred că acea creatură care nu era în regulă în casa asta se numeşte Idiot, îi spuse ea pisicii, care se ghemui pe pernă, ajungând cu pieptul exact în faţa Ceciliei şi torcând zgomotos: Deoarece îndurase de multe ori acest lucru, Cecilia o ridică uşor şi o aşeză pe pat. Idiot sări jos, însă, şi, mieunând plângăreţ, începu să se plimbe prin faţa uşii dormitorului.

— E prea devreme pentru masă, pisicuţo, îi spuse Cecilia cu severitate, uitându-se la ceasul de pe noptieră. Era cu puţin trecut de ora şase.

— Sau faci pe leul în cuşcă? Pisica începu să miorlăie şi mai tare şi sări în pat, frecându-şi bărbia de mâna stăpânei. Cecilia gemu, de data aceasta bine dispusă, şi se dădu jos din pat. Îşi puse un capot matlasat şi intră în baie.

Ţinându-se după ea, Idiot comenta tot timpul. Cecilia îi zâmbi cu dragoste. Idiot era o „vorbăreaţă” de mică. Uneori, Cecilia avea impresia că, dacă stăteai de vorbă cu o pisică, mai aveai puţin până la ospiciu, dar, în dimineaţa aceea, o făcea să nu se mai gândească la Morgan. Cu zâmbetul pierindu-i de pe buze, Cecilia îşi zise că, în sfârşit, găsise o modalitate de a scăpa de el. Cel puţin pentru un timp. El spusese că avea să se întoarcă, însă ea nu credea. Oricum, nu voia ca el să se întoarcă. Tot planul de a-i da o lecţie fusese nebunesc de la bun început. Nu

avea nevoie deşi mai multe complicaţii continuând să întreţină legătura cu el.

Îşi văzu în oglindă ochii roşii şi faţa ridată şi înjură. Idiot fu de acord.

— Nu-i nevoie să-mi spui. Ştiu deja cum arăt.

Spălându-se cu apă rece într-un efort deznădăjduit de a se înviora, se bucură că Morgan nu o vedea aşa. Apoi se strâmbă. Ar fi trebuit să se bucure că scăpase de el. Nici prin cap nu-i trecea să se facă de râs de data aceasta. Fără mărturisiri, fără dramatice dezveliri de sân pentru proverbialul punct în care să se înfigă sabia…

Cecilia gemu când îşi aminti cum stătuse cu pieptul descoperit în faţa lui Morgan. Acest lucru nu o ajuta deloc să nu se mai gândească la seara precedentă. Alungă acel gând tulburător din minte, apoi se hotărî să-l sune pe Harper şi să-i spună să vândă acţiunile pe care tocmai le achiziţionaseră, deşi habar nu avea ce motiv avea să-i prezinte. Ei bine, avea să găsească ea ceva. Categoric nu voia să păstreze acţiunile lui Morgan. Nu putea.

În perioada aceea, sponsoriza câteva proiecte arheologice în diverse regiuni ale lumii. Ideea de a vizita unul din şantiere i se părea foarte bună. Întotdeauna era mult de muncă şi mâini puţine, aşa că era sigură că avea să fie binevenită. Iar conducătorii de proiecte erau bucuroşi să-i pună în mână o lopată bunului sponsor şi s-o trimită să facă nişte săpături, după care să-i mai smulgă ceva bani pentru cine ştie ce aiureală, când era prea obosită pentru a spune nu. Era frustrant şi obositor mai tot timpul, dar era şi interesant să găseşti un os şi să te întrebi de cine, sau de ce, o fi fost ataşat cu milioane de ani în urmă. Extenuarea fizică şi psihică de fiecare zi avea să fie un balsam pentru nervii ei zdruncinaţi. Iar Idiot putea să rămână la Harper. Era o răzbunare perfectă pentru faptul că el începuse acel fiasco. Harper nu putea să sufere pisicile, dar Idiot îl iubea.

Da, avea să plece, hotărî ea. Şi chiar poimâine. Aşa nu avea să fie acasă, în cazul în care Morgan s-ar fi întors. Îşi termină repede treburile pe care le mai avea de făcut în baie, îndemnată de Idiot, după care îşi puse o pereche de blugi vechi şi un tricou negru cu Duran Duran. Nu îşi puse nici bikini, nici sutien, ca să aibă cât mai puţină lenjerie de spălat în dimineaţa aceea. Gândindu-se la numeroasele lucruri pe care trebuia să le facă înainte să plece, Cecilia ajunsese aproape jos când îşi dădu seama că Idiot nu alerga spre bucătărie şi mâncare, ci zgâria pe sub uşa dublă de la intrare. Aplecându-se mult, Cecilia se uită prin vitralii, încercând să vadă ce îi atrăsese atenţia pisicii. Poate avea vreun iubit care venea în vizită şi…

Încremeni, însă, ghemuită pe treaptă, în clipa în care imaginea reflectată de vitralii pe pardoseala din gresie albă din hol se întunecă deodată. Ţinându-şi respiraţia, aşteptă un moment îndelungat. Nu se răsuci clanţa, nu se auzi niciun pas greu şi apăsat pe verandă, niciun scârţâit de unelte de spărgător în broască.

Niciun topor nu se înfipse în lemnul uşii.

Simţindu-se puţin penibil, se îndreptă. Trebuia neapărat se înceteze să mai citească romane de Stephen King seara la culcare. Avea destule probleme şi aşa, fără să se mai sperie şi singură. Puse piciorul desculţ pe treapta următoare şi auzi pe cineva tuşind uşor, chiar dincolo de uşă.

Foarte încet, foarte atent şi în foarte mare linişte, urcă din nou treptele, uitându-se fix la uşa de la intrare cu ochii mari. O fi avut ea suficient curaj să intre într-un restaurant de lux arătând ca o stricată, dar nu era atât de nebună, încât să înfrunte singură un spărgător, sau chiar mai rău.

Aproape că intră în panică în clipa în care piciorul ei nu mai întâlni nicio treaptă, dar, apoi, dându-şi seama că ajunsese la etaj, se întoarse iute şi o rupse la fugă spre

telefonul din dormitor, rugându-se ca intrusul să nu fi tăiat firul. Înşfacă receptorul şi ascultă, după care auzi un clic şi tonul. Răsuflând uşurată, formă numărul de urgenţă al poliţiei cu degete tremurătoare şi înjură când telefonul sună de câteva ori până când răspunse cineva.

— SFPD. La telefon sergent Kowalski. Vă pot ajuta cu ceva? întrebă o voce groasă bărbătească, foarte liniştitoare.

— Da! spuse Cecilia răguşită, după care îşi drese glasul şi adăugă puţin mai tare: E un bărbat pe veranda casei mele şi cred că vrea să intre cu forţa. Locuiesc singură şi…

— Venim imediat, o asigură sergentul, după care îi ceru numele şi adresa. După ce ea îi dădu aceste informaţii, el zise:

— Să nu încercaţi să-l înfruntaţi singură, domnişoară St. Martin. Aşteptaţi să venim noi.

— Am înţeles. După ce închise, avu senzaţia imediat că pierduse singura legătură cu siguranţa. Învârtindu-se prin dormitor, habar nu avea ce să facă. Apoi, ştiind că nu era bine, se duse înapoi la scară şi se întinse pe jos, încercând să vadă dacă intrusul mai era la uşă. Totuşi, poziţia nu era bună şi nu putea să vadă decât primii câţiva centimetri ai părţii de jos a uşii. Idiot continua să zgârie şi să miorlăie.

— Să te ia naiba, pisico! şopti ea. Pleacă de la uşă!

Se ridică şi luă o statuetă din jad de pe cea mai apropiată masă din hol, după care coborî în linişte câteva trepte, până când ajunse să poată vedea uşa mai bine. Se opri şi se lăsă pe vine, ţinându-se cu o mână de balustradă. Soarele începuse să strălucească mai puternic, astfel că, acum, ea putea să desluşească un cap şi nişte umeri. Auzind o maşină, închise ochii şi îi deschise după ce aceasta trecu mai departe. Capul şi umerii se mişcaseră din dreptul uşii.

Nu se putea ca acest lucru să i se întâmple ei, îşi spuse ea nevenindu-i să creadă. Acest lucru nu i s-ar fi întâmplat dacă Morgan ar fi rămas acolo în noaptea aceea. Tocmai acum să aibă un atac de conştiinţă! Ar fi putut să stea foarte bine în pat, la ora aceea, cuibărită lângă trupul puternic al lui Morgan. Nu i-ar fi păsat dacă sforăia îngrozitor sau dacă îi mirosea gura urât dimineaţa. Era sigură că intrusul nu i-ar fi făcut probleme dacă n-ar fi fost singură. Doar dacă nu cumva individul era un psihopat şi, atunci, şi Morgan ar fi fost în pericol.

Aproape că suspină când îi trecu acel gând îngrozitor prin minte. Oprindu-se înainte ca vreun sunet să-i iasă de pe buze, ştiu că era mai bine că el nu se afla acolo. N-ar fi vrut ca Morgan să fie în pericol. Nu voia ca Morgan să păţească vreodată ceva. Auzind din nou o maşină, îi mulţumi în gând Domnului că Morgan era în siguranţă şi ciuli urechile ca să audă încotro se îndrepta maşina. De data aceasta, încetini şi opri şi ea se rugă să fie poliţia. Se auziră două portiere trântite. Ea se lăsă jos, răsuflând uşurată şi aproape plângând, când o voce plină de autoritate îi strigă intrusului:

— Depărtează-te de uşă. Acum!

— Domnilor ofiţeri, pot să vă explic totul, zise o voce foarte familiară. Era Morgan.

CAPITOLUL 6

Cecilia fu cât pe ce să cadă din locul unde stătea pe treaptă când fu cuprinsă de uşurare şi uimire. Ce căuta Morgan acolo la ora aceea? Coborî repede scara, continuând să ţină în mână statueta de jad.

În timp ce alerga spre uşă, îi auzi pe ofiţeri ordonându-i din nou lui Morgan să coboare de pe verandă. Când ajunse la uşă, o luă pe Idiot sub braţul stâng, mutând statueta în mâna stângă. Apoi se chinui să descuie uşa şi, în sfârşit, o deschise larg.

— Morgan! strigă ea. El tocmai se îndrepta încet spre

cei doi ofiţeri care stăteau foarte serioşi la picioarele verandei. Auzindu-i vocea, el întoarse capul imediat şi se opri.

— Cecilia, eşti drăguţă să le spui acestor domni cine sunt? spuse el la capătul răbdării.

— Am crezut că eşti un spărgător! exclamă ea ducându-se lângă el. M-ai speriat îngrozitor. Ce naiba cauţi aici la şase şi jumătate dimineaţa?

— Doamnă? spuse unul din ofiţeri pentru a-i atrage atenţia. Îl cunoaşteţi? Furioasă pe Morgan pentru faptul că o speriase atât de tare şi stânjenită acum pentru că îi chemase pe poliţişti, Cecilia se încruntă la ei fără să vrea.

— Da, e un... prieten. Îmi pare foarte rău că v-am chemat degeaba, zise ea privindu-l acum pe Morgan încruntată. Dar, dacă există o lege împotriva bărbaţilor care stau pe verandele femeilor înainte de şapte dimineaţa, atunci depun o plângere cu dragă inimă.

— Cecilia! exclamă Morgan indignat. Poliţiştii râseră uşor şi cel de-al doilea spuse:

— Îmi pare rău, doamnă, dar nu există aşa ceva. Şi nu vă faceţi griji că ne-aţi chemat pentru o alarmă falsă. Aţi făcut foarte bine că ne-aţi aşteptat. Dacă ar fi fost un spărgător adevărat, aţi fi avut probleme serioase.

— Da. Ei bine, vă mulţumesc încă o dată, zise ea, chinuindu-se să o ţină şi pe Idiot şi statueta. Morgan urcă înapoi pe verandă şi îi luă zeiţa din jad din mână, înălţându-şi o sprânceană şi uitându-se la ea. Ignorându-l, Cecilia ţinu şi mai strâns pisica, privindu-i pe poliţişti cum urcară în maşină şi se depărtară.

Bătând uşor cu statueta în palmă, Morgan o întrebă:

— Aveai de gând să-mi tragi una în cap?

— Încă mă mai gândesc la chestia asta, spuse ea cu dulceaţă în glas. Ce cauţi aici la ora asta atât de matinală?

— Aşteptam să te trezeşti.

— Sunt trează. Ai face bine să intri şi să-mi explici

totul la o cafea.

Morgan se încruntă la ea, dar nu spuse nimic până când nu intrară în casă. Puse statueta pe măsuţa din hol, după care îşi scoase impermeabilul bleumarin şi îl puse în cuier.

— Îmi pare rău că te-am trezit, spuse el întorcându-se spre ea. Uitându-se o fracţiune de secundă la felul cum era îmbrăcat, Cecilia hotărî în sinea ei că arăta şi mai bine în blugii strâmţi şi cu puloverul cu guler în V decât în costum. Firele de păr de pe piept pe care le zărise cu o seară în urmă erau foarte dense pe cei câţiva centimetri de piept descoperit. Ea se întrebă vag dacă era acoperit de la gât până la burtă cu păr mătăsos şi simţi cum i se întăresc sfârcurile sub tricoul subţire. Bucuroasă că încă o mai ţinea pe Idiot în braţe, se întoarse şi spuse fără să se gândească:

— Eram deja trează. Dându-şi seama că insinuase că nu putuse să doarmă, se aplecă imediat pentru a o lăsa jos pe Idiot ca să nu se vadă că roşise. Fără să se ridice adăugă:

— Nu mă aşteptam să te văd.

— Ţi-am spus c-o să mă-ntorc.

— Ai spus peste câteva zile.

— Mi-a stat ceasul şi nu voiam să întârzii.

— Ai fi putut să suni la compania de telefoane ca să-ţi potriveşti ceasul.

— Şi telefonul e defect.

— Uiţi că am văzut ceasul din Mercedes şi funcţiona foarte bine.

— Mi l-a furat cineva. Ai fi putut să-i pui pe poliţişti să mă conducă la maşină. De ce n-ai făcut-o?

— M-am gândit că, dacă ar fi cazul, aş putea să-ţi trag una în cap cu statueta.

— Şi dacă ai fi dat greş? Ea îşi frecă palmele de blugi înainte să se îndrepte. Îi răspunse tot fără să se uite la el.

— Atunci m-aş fi apucat să fac cafea, ceea ce am de gând să fac acum.

— Când ai îndoieli, faci cafea?

— Cam aşa ceva. Înainte să apuce să facă doi paşi spre bucătărie, vocea lui o făcu să se oprească.

— Amândoi ştim de ce sunt aici şi de ce nu m-ai dat afară, nu-i aşa, Cecilia?

Ea se întoarse foarte calmă. El părea foarte serios. Uitându-se în ochii lui foarte albaştri, simţi o durere ciudată explodându-i în piept. Da, ştia că Morgan se afla acolo pentru a o forţa să-l accepte în viaţa ei. De asemenea, ştia şi că, în clipa în care poliţiştii plecaseră, ea îl acceptase deja, în ciuda imenselor complicaţii care derivau de aici, pentru a nu mai vorbi de faptul că nu-i plăcea felul în care făcea el afaceri. Însă acceptarea nu schimba deloc realitatea. Nu putea să se resemneze în faţa practicilor lui Morgan şi, dacă ar fi aflat vreodată de manipularea acţiunilor n-ar fi iertat-o în vecii vecilor. Nu putea decât să clarifice o neînţelegere.

— Îmi pare rău dacă te-am făcut să crezi că aş fi o uşuratică, Morgan, spuse ea în cele din urmă, forţându-se să rămână calmă. Nu sunt. El se încruntă uşor.

— Nu mi-am închipuit nicio clipă că ai fi. Îmi pare rău că am fost atât de arogant aseară. Aşa sunt uneori, zise el, după care ezită, de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, dar adăugă doar: Dacă vrei, şi dacă ai, aş putea să prepar nişte ouă cu pâine prăjită la cafea. Ştiind că discuţia care avea să urmeze va fi dureroasă pentru ea Cecilia izbuti, totuşi, să zâmbească.

— Ar fi drăguţ din partea ta. În bucătărie, niciunul din ei nu încercă să forţeze o conversaţie şi, lucru destul de ciudat, tăcerea nu era deloc încordată. Cecilia descoperi că îi făcea plăcere faptul că preparau micul dejun împreună, totuşi era foarte conştientă de fiecare mişcare a lui Morgan. Parfumul coloniei lui îi umplea

nările, acoperind aroma cafelei. Firele fine de păr de pe braţul ei se zbârliră când el o atinse în clipa în care luă ouăle şi laptele din frigider. Dacă se afla la mai puţin de un metru de ea, simţea furnicături în tot trupul şi i se părea că era trasă spre el ca de un magnet.

Îi simţea şi privirea aţintită asupra ei, aproape tot timpul. Fu bucuroasă că el nu făcu niciun gest pentru a o atinge şi, totuşi, era dezamăgită, în acelaşi timp. Atunci îşi aminti sieşi că era mai bine aşa. Aşezându-se în faţa lui la masa din dreptul ferestrei cu vedere spre golf, Cecilia îl privi cum mânca liniştit şi cu poftă. Ea se juca, însă, cu furculiţa prin omleta cu brânză, fără să aibă aproape deloc poftă de mâncare. Morgan observă acest lucru, bineînţeles.

— Nu mănânci?

— Dă-mi o şansă, zise ea luând o înghiţitură de ou. Ştia că era perfect, dar în gura ei uscată avea un gust de cauciuc. Se forţă să înghită şi zâmbi.

— E minunat, Morgan. Eşti un bucătar grozav. Zâmbind mulţumit, el zise:

— Mulţumesc. Mă pricep şi la pâine prăjită la fel de bine. Cecilia, m-am gândit…

— Asta e întotdeauna ceva periculos, spuse ea în glumă, dar un război lăuntric începuse să se dea între inima, loialitatea şi conştiinţa ei. Freca nervoasă între degete marginea şervetului ei. El se întinse şi îi acoperi mâna cu a sa.

— Ştiu că ai încercat să mă sperii, să scapi de mine, zise el. Asta a fost evident, numai că eu n-am de gând să mă sperii şi mă deranjează faptul că nu ştiu de ce vrei asta. Dacă ţi-e frică să ai o relaţie din cauza unui lucru petrecut în trecut, nu pot să-ţi garantez că n-o să te fac să suferi, dar îţi promit că nu o s-o fac intenţionat. Dacă este vorba despre altceva, atunci ar fi bine să discutăm.

— Morgan, eu… spuse ea şi se încruntă când nu îi

veniră în minte cuvintele potrivite. Ceea ce voia cu adevărat, ştia, era să fie egoistă şi să aibă totul. Să-l aibă pe el, să se achite într-un fel faţă de Harper şi, imediat, să şteargă ultimele luni de planuri împotriva lui Morgan. Dar era imposibil şi i-ar fi făcut şi mai mult rău lui Morgan mărturisindu-i totul. Adevărul era că, în ciuda tuturor defectelor lui, ea simţea că nu îl merită. Poate că soluţia cea mai bună era hotărârea pe care o luase cu privire la vizitarea unuia din şantierele arheologice. Avea să le scrie şi lui Harper şi lui Morgan câte o scrisoare în care să-şi ceară scuze pentru faptul că nu putea fi găsită. Şantierul din America Centrală, unde se căutau obiecte maiaşe se bucura de mult succes şi, dacă exista dreptate pe lume, ar fi putut să primească şi vreun glonţ în zona aceea nu prea sigură atunci. Fuga avea şi aspectele ei pozitive, îşi spuse ea, dar, în clipa aceea, Morgan o privea expectativ, aşa că trebuia să găsească o explicaţie.

— Morgan, după ce ţi-am acceptat invitaţia la cină, m-am gândit mai bine, spuse ea zâmbind uşurată. Cel puţin, partea aceea nu era o minciună. Şi nici nu avea să-l mai mintă, doar avea să omită unele lucruri.

— Vezi tu, eu sunt un arheolog aflat într-un fel de vacanţă. Nu vreau să am nicio relaţie cu nimeni, pentru că sunt plecată luni în şir, uneori chiar şi ani. Ştiu că ar fi trebuit să-ţi spun toate astea de la-nceput, dar am intrat în panică. În momentul acela mi s-a părut mai uşor să mă prezint în cea mai proastă lumină, decât să-ţi spun direct că vreau să fim doar prieteni, zise ea zâmbind. În plus, întotdeauna m-am simţit prost spunând ceva de genul *„Bună, sunt Cecilia St. Martin, şi nu cred în sexul întâmplător, dar nici nu vreau să am o relaţie cu tine, aşa că hai să fim doar prieteni”.* Morgan râse uşor.

— Oricum, continuă ea, asta simt şi îmi pare rău dacă te-am făcut să crezi altceva, numai că, într-adevăr, nu cred în sexul întâmplător şi nu vreau să am o relaţie cu tine. El

zâmbi cu neastâmpăr şi apoi spuse:

— Îmi amintesc de cineva care spunea că e foarte suspicioasă în privinţa scuzelor urmate de un *„dar”*.

— Am zis *„numai că”*.

— Acelaşi lucru.

— Semantic nu-i acelaşi lucru.

— Ba eu cred că da.

— Mă rog. Îmi ceream scuze pentru faptul că ţi-am creat o impresie greşită, deşi tu ai văzut dincolo de asta. Nu-mi ceream scuze pentru virtutea mea, aşa cum e ea.

El se aplecă peste masă şi o sărută pe obraz.

— Aşa cum e ea, n-ar trebui să-ţi ceri niciodată scuze pentru ea. Un om care nu are integritate personală nu are nimic. N-o să spun că n-am avut nicio relaţie sexuală întâmplătoare, dar pot să spun că nu m-am simţit niciodată grozav, chiar dacă îşi atingea scopul. Cecilia se strâmbă şi el râse scurt.

— Deci, cum ţi-am spus şi aseară, n-o să te presez pentru o simplă satisfacţie. Ea izbucni în râs când îi auzi cuvintele demodate.

— Ce mod de a o spune! El zâmbi iarăşi.

— Dacă vrei o spun mai simplu: nu urmăresc doar să mă re…

— Mulţumesc, dar am înţeles de prima oară.

— Ah. Şi răspunsul meu la cea de a doua Regulă a ta e hai să ne facem griji în legătură cu implicarea mai profundă atunci când o să se întâmple acest lucru, bine? Ea zâmbi uşor.

— Asta ar fi valabil dacă aş sta pe-aici mai mult timp. Dar o să plec pe un şantier arheologic peste câteva zile, aşa că n-o să ne mai vedem după weekend-ul ăsta.

El o privi stupefiat.

— Şi când te întorci?

— Abia peste vreo trei luni. Îmi pare rău. Chipul lui se înăspri şi Morgan simţi o furie ciudată crescând în el.

Ştia foarte bine că nu era obligată să plece nicăieri.

Ea doar sponsoriza săpăturile, nu trebuia neapărat să facă parte din echipă.

De data aceasta, fugea de el. Era extrem de sigur de asta. Ce naiba trebuia să facă pentru a-i câştiga încrederea? De fiecare dată când credea că făcuse un progres cât de mic, ea îi reteza avântul. Cu o seară în urmă, după ce se întorsese acasă, se hotărâse să nu îi lase acele câteva zile ca să se calmeze. Atunci nu dorise decât să lămurească lucrurile cât mai curând posibil. Cel puţin asta recunoscuse în mod deschis. Dar, când se trezise urcând la volan la cinci dimineaţa, după o noapte agitată, ştiuse că se aştepta ca ea să fi plecat. Când o auzise pe Idiot zgâriind la uşă, răsuflase enorm de uşurat şi se pregătise să aştepte încă vreo oră înainte să sune. Numai Cecilia s-ar fi putut gândi că era un borfaş.

Dar nu şvea să scape atât de uşor, îşi spuse el. Recunoscu în sinea lui ceea ce ştiuse încă de la început: Cecilia reprezenta o provocare. Tot timpul îl obliga să găsească o modalitate de a trece printre obstacolele pe care ea i le ridica în faţă. În loc să renunţe, aşa cum ar fi făcut altul, el era şi mai decis să treacă de ele.

— Cum ajung acolo? se auzi el întrebând.

— La şantier? întrebă ea uluită.

— Da. La şantier. Cum ajung acolo?

— De ce ai vrea să vii pe un şantier arheologic?

— Ca să te văd. Cum naiba ajung acolo? întrebă el aproape strigând şi, deodată, îi dădu drumul mâinii şi împinse farfuria din faţă. Ea scutură din cap.

— Morgan, nu se poate să vorbeşti serios. Şantierul se află la două zile distanţă de cel mai apropiat sat, într-un colţ îndepărtat al Guatemalei. Nu e cel mai sănătos loc din lume şi nu mă refer doar la boli. În plus, toată lumea stă în corturi, sunt o mulţime de insecte şi gângănii şi grupuri sanitare primitive…

— Eşti nebună? strigă el şi venele gâtului i se umflară de teamă şi furie. Ar putea să te împuşte cineva acolo! Nu îi venea să creadă că ea avea de gând să intre într-o situaţie periculoasă numai ca să scape de el. Nu îi venea să creadă că, probabil, o făcuse în trecut numai pentru că sponsoriza acţiunea respectivă. Într-un loc mai sigur, da. Dar nu acolo. În fiecare zi, la buletinele de ştiri, se vorbea deşi mai multe probleme aproape peste tot în America Centrală, iar nord-americanii deveneau rapid o ţintă preferată a revoluţionarilor. Ea ridică din umeri.

— Mai tot timpul ne aflăm destul de departe de zonele de conflict. Bineînţeles că trebuie să fim puţin prudenţi. Uneori, bande de rebeli trec frontiera şi trag într-un sat, un autobuz…

— Nu pleci nicăieri!

— Morgan, e profesia mea, spuse ea cu o voce liniştită şi foarte hotărâtă. El o privi cu gura căscată, abia păstrându-şi calmul.

— Ţi-ai pierdut minţile?

Nu pleci şi sunt în stare să te închid în dulap numai ca să te ţin aici. Cecilia îşi înălţă sprâncenele uşor surprinsă.

— De douăzeci şi opt de ani trăiesc aşa cum vreau şi mă descurc foarte bine.

— Nu dacă te duci în asemenea locuri!

— N-am de gând să mă cert cu tine pentru asta, Morgan. Eu nu-ţi spun cum să-ţi conduci afacerile, nu? întrebă ea şi continuă, fără să aştepte un răspuns. Sunt propria mea stăpână şi eu hotărăsc unde ar trebui să plec şi ce ar trebui să fac. Luni voi pleca spre Guatemala. Nu cred că ar trebui să vii în vizită. În primul rând, nu eşti obişnuit să trăieşti fără confortul de care eşti înconjurat şi, cu siguranţă, nu poţi să treci cu *Mercedesul* prin junglă sau să urci cu el pe munte. Amuţit, Morgan o privi cum se ridică de pe scaun.

— Îţi mulţumesc că ai pregătit micul dejun. A fost delicios. Acum ar fi timpul să pleci pentru ca eu să încep să mă pregătesc de drum.

Morgan nu se clinti. Oare avea măcar puţină minte? se întrebă el. Nu se îndoia nicio clipă că era o femeie curajoasă şi plină de resurse, dar îi punea la îndoială serios sănătatea mintală. Trebuia să fie nebună, dar ştia că, strigând, nu avea să o facă să se răzgândească. Strigătele ar fi făcut-o, probabil, să se urce în avion înainte de prânz chiar. Avusese dreptate: era încăpăţânată. Văzu acest lucru acum în ochii ei ca de căprioară şi îl auzi în forţa tăcută a glasului ei. Ştia că şansele de a-i convinge pe cei încăpăţânaţi erau aproape inexistente atunci când erau posedaţi de acel calm. Într-un fel, trebuia să o învingă şi asta în patruzeci şi opt de ore. Îşi spuse că era un tip viclean şi inteligent care rezolvase probleme mai serioase decât o roşcată înaltă şi mlădioasă, dar foarte încăpăţânată. Trebuia să descopere ceva care să o facă să se răzgândească repede.

Începură să i se formeze în minte câteva idei promiţătoare şi Morgan se ridică, aruncându-i ceea ce spera să fie cel mai încântător zâmbet al lui. Schimbarea se petrecea întotdeauna după dezordine, îşi spuse el. Cel puţin aşa susţineau unii filosofi.

— Ei bine, ştiu când pierd, spuse el. Prada revine învingătorului. O să te ajut să-ţi faci bagajul. Ea rămase cu gura căscată de uimire, dar îşi reveni imediat şi îl privi cu prudenţă.

— Îţi mulţumesc pentru ofertă, dar mă descurc foarte bine şi singură.

— Am călătorit foarte mult, Cecilia, şi ştiu că mi-ar fi făcut plăcere dacă m-ar fi ajutat cineva să mă pregătesc pentru drum, spuse el cu blândeţe.

— Bine, dar…

— Insist.

CAPITOLUL 7

— În bucătărie e curat, spuse Morgan intrând degajat în dormitor.

— Mulţumesc, zise ea fără să-şi ridice privirea. Ştergea de praf un felinar pentru uragan care se afla pe noptiera ei. Habar nu avea ce anume îl făcuse pe Morgan să-şi schimbe atitudinea complet în dimineaţa aceea în timp ce discutau despre călătoria ei în Guatemala. Acum striga şi se împotrivea din toată fiinţa, în clipa următoare, practic îi făcea cu mâna. Nu credea că avusese vreo influenţă faptul că îi spusese să plece. Şi schimbarea aceea nu rezultase nici din înfrângere.

Dacă prezenţa lui la uşa ei înainte de ora şapte dimineaţa era un exemplu al ideii lui de înfrângere, atunci era limpede că nu mai căutase cuvântul acela în dicţionar în ultima vreme. De asemenea, ar fi trebuit să insiste cu fermitate să plece chiar atunci, dar nu rezistase plăcerii de a-l mai avea în preajmă puţin. Îşi spusese că numai datorită faptului că îi plăcea compania lui şi felul în care îşi vorbeau. Rareori se întâmpla să găsească pe cineva care să nu se uite nedumerit la ea când lua contact cu umorul ei ciudat. Şi chiar şi mai rar găsea pe cineva care să-i dea imediat o replică pe măsură. În plus, două ore în plus nu aveau cum să-i schimbe cu ceva sentimentele. Trebuia să plece.

— Vrei să mai fac ceva? o întrebă el, întrerupându-i şirul gândurilor. Fără să se întoarcă să-l privească, ea zâmbi uşor.

— Nu suport să-i curăţ cutia lui Idiot.

— Dacă nu mă înşel în legătură cu ce trebuie făcut, ce te face să crezi că mie o să-mi facă plăcere? întrebă el sec ducându-se spre ea. Ea se apropie foarte puţin de pat, păstrând o mică distanţă între ei.

— E o treabă numai pentru cei cu o voinţă de fier, o inimă curajoasă şi un stomac sănătos. Adică aşa ca tine. El

ajunse în spatele ei.

— Tu eşti cea care mănâncă pizza cu anşoa. Simţurile ei se sensibilizară alarmant de mult şi ea se lipi de partea laterală a patului, şifonând cuvertura din satin lila.

— Tu eşti cel care a ieşit din casă costumat ca un sconcs turbat.

— Tu eşti cea care sărută necunoscuţi dintr-un capriciu.

Dându-şi seama că trupul lui o prinsese între colţul patului şi noptieră şi că acea conversaţie devenea provocatoare, Cecilia se întoarse brusc pentru a-i da o replică usturătoare, dar sânii i se striviră de pieptul lui şi, imediat, realiză că făcuse o mare greşeală întorcându-se cu faţa la el. Lăsându-se pe spate pentru ca trupurile lor să nu se mai atingă, ea înghiţi în sec ca să-şi ude gura.

— Trebuie să şterg praful pe birou, spuse ea deodată şi înjură tremurul vocii.

— Tot n-am hotărât cine se ocupă de curăţatul după pisică.

— O fac eu, se oferi ea repede, schiţând o parodie de zâmbet.

Încremenită, se uită în ochii lui albaştri care o măsurau şi se întrebă vag dacă Morgan avusese cumva vreun strămoş cobră. Într-un fel, ordinul dat de creierul ei de a trece pe lângă el nu ajunse la picioare. Avea senzaţia că el era de vină pentru asta, la fel cum şarpele îşi hipnotizează prada înainte să atace.

— De fapt, nu-i corect pentru tine, spuse el cu o voce scăzută care spori vraja în care o învăluise. La urma urmei, nu-ţi place s-o faci.

— Ah… da… ei bine, e pisica mea şi n-ar fi trebuit să te rog pe tine. Acum, dacă vrei să te dai la o parte puţin…

— Aşa? întrebă el aplecându-se şi lipindu-şi uşor şoldurile de ale ei.

Cecilia aproape că se cutremură sub atingerea

aceeaint: mă a trupurilor. Şoldurile lui păreau să le ardă pe ale ei şi, totuşi, atingerea îi amorţi creierul. Nu mai putea să gândească. Continuând să o imobilizeze din privire, el spuse:

— Dacă aş fi ştiut că pleci atât de curând, aş fi aranjat ceva frumos de despărţire. Un weekend în Nepa Valley, explorând viile. Am fi putut să stăm la un han demodat şi am fi avut propria noastră petrecere de degustare de vinuri, sorbind din acelaşi pahar. Sau am fi putut să ne plimbăm pe apele golfuflului într-o barcă micuţă, numai noi doi pe apa lină. Am fi aruncat ancora seara târziu şi am fi cinat pe punte, între stelele strălucitoare şi oceanul negru şi adânc. Ce crezi că ar fi fost mai frumos? Sau ai fi preferat altceva?

Ea încercă să-i răspundă tăios, dar nu îşi găsi vocea. În schimb, creierul îi era ocupat cu imaginea lor stând la o măsuţă, flacăra luminării pâlpâind în adierea cafealdă a brizei, Morgan mângâindu-i mâna cu sărutări în timp ce stelele străluceau deasupra capetelor lor?” şi apa izbea ritmic de mica lor insulă creată de om. În acelaşi timp se vedea stând împreună cu el pe perne în faţa unui foc vesel, mâinile fiindu-i acoperite de ale lui când ţineau un pahar cu vin rubiniu şi ea îl apleca spre buzele lui uşor întredeschise. Scoase un geamăt slab, aproape imperceptibil şi închise ochii pentru a alunga acele gânduri seducătoare.

— Văd că preferi să improvizezi, murmură Morgan cuprinzându-i mijlocul cu braţele. Şi mie la fel. Când buzele lui le căutară pe ale ei, Cecilia simţi că se cutremură din tot trupul. El îi sorbi umezela gurii ca şi cum ar fi fost un degustător expert şi ea, vinul pe care el îl aşteptase o viaţă întreagă. Sărutul fu ameţitor, căci el inhala parfumul mai întâi şi savura gustul. Abia apoi bău din ea, golind tot paharul până la fund. Din proprie voinţă, braţele ei îi înconjurară gâtul şi ea pătrunse şi mai adânc

în gura lui pentru a gusta şi a savura.

— Îmi place felul cum improvizezi, şopti el, sărutându-i obrazul, maxilarul şi gâtlejul.

— Marile minţi gândesc la fel, murmură ea, muşcându-i uşor tâmpla încărunţită.

Mai ai şi alte idei bune? Aceleaşi mâini superbe pe care şi le imaginase ţinând un pahar de vin împreună cu ea i se strecurară acum pe sub tricou şi lunecară în sus pe pielea ei, găsindu-i sfârcurile şi punând stăpânire pe ele.

— Ce zici? întrebă el.

— Ahh…

— Mă bucur că-ţi place, mai zise el apoi şi îi muşcă lacom baza gâtului.

Cu ochii închişi datorită acelei plăceri extraordinare. Cecilia îşi dădu capul pe spate, permiţându-i cât mai mult acces la pielea ei sensibilă. El îi apăsă uşor sfârcurile şi apoi începu să le maseze tandru. Ei i se tăie respiraţia când simţi fiorii care îi străbătură tot trupul.

Se gândi la toate motivele pentru care n-ar fi trebuit să fie în braţele lui şi ştia că acela ar fi fost momentul potrivit pentru a opri totul. Dar mai ştia şi că nu voia să o facă. Dacă ar fi făcut-o, şi-ar fi negat ceva ce nu mai simţise niciodată şi, foarte posibil, nu avea să mai simtă vreodată. De ce nu putea să fie egoistă, măcar o dată, şi să facă dragoste cu Morgan? El ştia că avea să plece şi trebuia să fie conştient că era posibil să nu se mai întoarcă niciodată. Ea ştia că nu avea să se mai întoarcă, aşa că de ce să nu facă dragoste cu el? Avea să fie o amintire pe care să o scoată la lumină după ani şi ani, să-i netezească marginile decolorate şi să-şi aducă aminte cu tristeţe că, pentru o clipă, el fusese Camelot al ei.

Îl iubea şi certitudinea aceea veni repede şi fermă. Habar nu avea cum se întâmplase, cum putuse să se întâmple, dar ştia când. Fusese în momentul când deschisese uşa şi îl văzuse stând în prag în acel costum

ridicol. Cum ar fi putut să nu se îndrăgostească de el? Acum nu mai avea importanţă ce păţise Harper.

Morgan nu era perfect, dar avea tot ce dorea ea la un bărbat. Şi, ştiind că nu putea să-l păstreze, îl voia chiar în clipa aceea, fără regrete şi fără conştiinţă. Voia să fie al ei pentru o scurtă perioadă de timp, după care să-l lase şi să nu mai privească înapoi. Ridicând o sprânceană doar în semn de mirare, el o întrebă inocent:

— Asta înseamnă că nu mai curăţăm cutia lui Idiot?

Cecilia izbucni în râs. Era exact ce îi trebuia pentru a uita de tristeţe. Râs şi dragoste, îşi spuse ea. Aşa avea să şi-l amintească totdeauna pe Morgan. El era râs şi dragoste. Continuând să chicotească, ea îşi frecă şoldurile de ale lui ademenitor.

— Am avut o inspiraţie de moment.

— Şi eu am una deja, spuse el zâmbind şi, dintr-o singură mişcare, îi scoase tricoul. Amuzamentul ei pieri şi se forţă să rămână relaxată în timp ce el îi privea sânii mici. Întinse un deget şi îl plimbă uşor printre sâni şi în jurul lor. Uimită şi ameţită, ea îi trase faţa lângă a ei şi se întinseră amândoi unul lângă altul de-a latul patului. La început, gura lui fu blândă, dar apoi i-o strivi pe a ei cu lăcomie.

Mâna lui îşi încetă mişcarea cu care o tachina şi îi mângâie ferm sfârcul trandafiriu până când acesta se întări. Ea îşi înfipse unghiile în umerii lui acoperiţi de pulover şi gemu în gura lui. Îşi mişcă picioarele agitată când începu să simtă o dorinţă slabă în partea inferioară a trupului. Hainele ei păreau să o ţină, iar ale lui erau nişte bariere care o împiedicau să-i atingă pielea caldă.

Trase de pulover în sus; încercând să-şi atingă scopul, şi Morgan întrerupse sărutul zâmbind uşor când ea ridică puloverul nerăbdătoare peste capul lui.

Un păr des şi mătăsos de un şaten-închis îi acoperea pieptul şi burta înainte de a dispărea în interiorul blugilor.

Fascinată, Cecilia se uită la el un moment îndelungat, observând bronzul natural al pielii lui. Îşi lipi palmele de partea de sus a pieptului său, după care le lăsă să lunece încet până la mijloc, plăcându-i torsul lui de oţel acoperit de catifea. Deodată simţi că i se face foarte cald.

Închizând ochii pentru câteva clipe ca să se calmeze, Morgan rezistă tentaţiei de a-i scoate şi restul hainelor şi de a o poseda chiar atunci. Mâinile ei care explorau îi creau o durere aproape insuportabilă. Dar principalul lucru era să-i facă ei plăcere. Când spălase vasele mai devreme se hotărâse, aproape cuprins de disperare, să o seducă. Era deja vulnerabilă la atracţia care exista deja între ei, dar se temea să o exploateze. După părerea lui, nimic nu era mai eficient decât un act de dragoste pentru a-i dovedi că avea să fie în preajma ei mai multă vreme. Întâi trebuiau să facă dragoste şi, după aceea, ea avea să-şi dea seama că nu avea de ce să se teamă din punct de vedere emoţional în ceea ce îl privea. Seducţia părea o contradicţie faţă de motivele lui, dar era sigur că răbdarea avea să funcţioneze împotriva lui şi el avea să ajungă să privească în urma unui avion care avea destinaţia Guatemala. Acum, spre surprinderea şi încântarea lui, ea îl seducea pe el şi cu nişte rezultate de nedescris. Un val puternic de dorinţă îl străbătu deodată şi îi descheie blugii, trăgându-i repede peste pulpe. Ea îi împinse la fel de repede jos. Morgan se uită la ea şi îşi aminti cum şi-o imaginase întinsă în iarbă. Ochii îi erau pe jumătate închişi şi un zâmbet senzual, absolut feminin, îi juca pe buze.

Părul ca focul i se revărsa sub ea, în timp ce câte o şuviţă răzleaţă i se încolăcea pe sâni. Sfârcurile trandafirii se întindeau ispititoare spre el. Mijlocul şi şoldurile ei erau înguste, aproape băieţeşti, dar părul mătăsos de un roşcat auriu care îi ascundea feminitatea arăta că era femeie. Picioarele lungi, uşor depărtate, îl ademeneau cu plăcerile pe care le aveau de oferit.

— De prima oară când te-am văzut am ştiut că eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, murmură el dându-i părul la o parte de pe sâni cu vârful unui deget. Dar m-am înşelat. Eşti mult mai frumoasă acum decât atunci.

Ea îi atinse tâmplele argintii şi îi trase capul în jos.

— Flatările te vor ajuta să ajungi oriunde, îi spuse ea atunci.

— Să nu uiţi asta, scumpo, zise el muşcându-i gura uşor. Când sărutul deveni şi mai profund, Morgan o îmbrăţişa şi mai tare, lipindu-i trupul de al său. Moliciunea ei îl atingea peste tot, făcându-i să se simtă cuprins de frenezie. Nu putea să mai aştepte. Îi dădu drumul brusc şi se ridică în capul oaselor, scoţându-şi cizmele şi lăsându-le să cadă pe podea. În timp ce îşi scotea şi celelalte haine, nu îşi dădu seama că ea îngenunchease în spatele lui. Apoi sânii ei îi pârjoliră spatele, iar braţele ei subţiri erau ca un colier de mătase la gâtul lui. Ea îl sărută uşor la baza gâtului şi plămânii lui părură să se golească de aer. Era o moarte superbă, îşi spuse el, şi cu o femeie superbă. Întorcându-se în braţele ei, el o îmbrăţişa din nou şi se lăsară amândoi încet pe pat. Sânii ei dispărură în părul lui de pe piept, iar feminitatea ei se lipi de el. Cecilia zâmbi şi Morgan simţi că i se opreşte inima în loc. Nu avea să grăbească nimic din plăcerea aceea imensă, hotărî el. O sărută scurt şi apoi îşi lăsă capul în jos pentru a-i gusta întâi un sfârc, apoi pe celălalt.

Cu mâini nerăbdătoare, el îl trase spre sâni, gemând uşor când el începu să-i lingă. Mâinile lui puternice îi mângâiară pulpele înainte să-i cuprindă şezutul. Îşi lăsă degetele să lunece în interiorul ei, încântat de umezeala pe care o descoperi. Cu ochii întredeschişi de plăcere văzu o roşeaţă cuprinzându-i gâtul şi pieptul.

— Morgan, şopti se zvârcolindu-se sub mâinile lui. Te rog.

— Nu încă.

— Acum! îşi plimbă mâinile implorator pe laturile trupului său, după care îi cuprinse fesele, îndemnându-l să intre în ea. Toate bunele lui intenţii dispărură într-o mare de pasiune şi o penetra. Ţipând, ea îl învălui strâns, aproape prea strâns. Uluit, el se opri şi se uită la ea.

— Cecilia?

— A trecut ceva timp, spuse ea evaziv.

— Dumnezeule, femeie, înnebuneşti un bărbat, zise el şi o sărută cu tandreţe.

Când ea îi spusese că nu se juca de-a sexul, el crezuse că se referea la faptul că alegea amanţi care preferau o relaţie confortabilă şi de durată, nu că nu mai alesese niciunul de multă vreme. Mintea îi era plină de întrebări, dar nu le rosti cu glas tare. În schimb, închise ochii în timp ce ea se obişnuia cu el. Foarte uşor, începu să împingă, lăsându-şi trupul să vorbească în locul lui.

Ea îşi încolăci picioarele în jurul mijlocului lui şi începu să se mişte odată cu el. Preocupat pentru ea, el fu mai reţinut la început, dar ea se zvârcolea şi se încorda, făcând nişte mişcări care necesitau un ritm mai alert. El strânse din dinţi, forţându-se să nu cedeze şi broboane de sudoare îi apărură pe tâmple. Ea îi refuza grija şi cerea mai mult cu mâinile, cu gura, cu trupul. În timp ce sentimentul de vinovăţie se combina cu dorinţa copleşitoare, Morgan răspunse rugăminţilor ei până când ajunse să se cufunde adânc în ea cu fiecare împingere. Deodată, ea scoase un ţipăt şi zvâcni în braţele lui, extazul ei învăluindu-l.

Cu un strigăt, el se afundă încă o dată în ea, eliberarea lui fiind îndelungată şi intensă. După aceea rămaseră strâns îmbrăţişaţi, lăsând valurile unirii lor să treacă peste ei şi să-i aducă din nou pe nisipurile realităţii.

Trecură câteva minute până când Cecilia deschise ochii. Morgan era prăbuşit deasupra ei. Greutatea lui o

apăsa, dar ea era prea ameţită şi letargică pentru a-i păsa. Cine mai avea nevoie să respire când se afla deja în rai? Ar fi vrut să rămână acolo o veşnicie şi să simtă iar şi iar plăcerea pe care numai el i-o putea oferi. Sărutându-i umărul, Morgan îşi încorda braţele şi se aşeză pe o parte, trăgând-o şi pe ea cu el.

— Te-a durat? Ea se ghemui şi mai mult în el şi răspunse negativ, dar neinteligibil.

— Mă bucur, zise el sărutându-i umărul din nou şi mângâindu-i spatele absent. Cecilia?

— Mmmm?

— Îmi adulmeci piciorul cumva?

— Nu cred, spuse ea vag, fără să se ostenească să-şi înalţe capul. Trebuie să fie pisica. Am impresia că te place. Morgan întinse mâna în spate şi o goni pe Idiot.

— Şi eu o plac, dar nu chiar atât de mult. Aş fi mult mai încântat dacă mi-ai adulmeca tu piciorul.

— Adu-mi aminte puţin mai târziu, zise ea cu un glas slab şi nu putu să-şi înăbuşe un căscat. Morgan.

— Mmmm.

— Cred că ar trebui să fiu stâjenită sau furioasă pe mine şi pe tine pentru că am ajuns în pat cu tine. Probabil că ar trebui să fiu şi mai stânjenită sau furioasă pe mine însămi pentru că ţi-am spus că ar trebui să fiu stânjenită sau furioasă pe mine. Mă întreb de ce nu sunt.

— Pentru că eşti cu mine, răspunse el prompt, înţelegând imediat ce voia să spună. Ea oftă şi se jucă leneş cu părul moale de pe pieptul lui.

— Probabil că ai dreptate, zise ea căscând din nou. Cred că sunt obosită. Maxilarul lui trosni uşor când îi urmă exemplul şi căscă şi el.

— Cred că şi eu sunt. Ce-ai zice să dormim puţin?

— Sună minunat. Întorcându-se pe spate, Morgan o ţinu strâns lângă el.

Ea se foi puţin până găsi locul potrivit pentru unul

dintre picioare între ale lui, după care puse capul pe pieptul lui. Părul ei îi acoperea asemenei unei cuverturi de mătase.

— Ai grijă doar ce faci cu genunchiul, o preveni el cu o voce somnoroasă. Ea chicoti şi îşi îndreptă piciorul.

— Ţi-e frig? întrebă el. Ea scutură din cap şi părul de pe pieptul lui îi gâdilă urechea. Mângâindu-i abdomenul absentă, adăugă:

— Corpul tău e ca un furnal. Urmă un moment îndelungat de tăcere şi ei îi plăcu felul cum Morgan o mângâia pe spate. Parcă nu se putea abţine să nu o atingă, nici măcar o clipă.

— Cecilia?

— Mmmm.

— Puţin mai jos.

— Aici? întrebă ea atingându-i buricul.

— Mai jos. Mâna ei alunecă şi mai jos până când îi cuprinse membrul care se întărea rapid. Atunci îl mângâie, descoperind senzaţii şi mai minunate de explorat.

— Sper că nu eşti prea obosită, spuse el cu o voce deloc somnoroasă. Ea râse seducător.

— Cred că pot să mai stau trează puţin.

— Foarte bine, pentru că eşti pe cale de a fi aleasă preşedinta „fan-clubului" meu, zise el şi îi dădu capul pe spate pentru un sărut ameţitor.

Stând în aşternut, Morgan se întinse leneş.

— Ţi-ai rezervat bilet de avion? o întrebă el. Cecilia clipi surprinsă când auzi întrebarea aceea neaşteptată. Se depărta puţin de el şi se întoarse să-l privească.

— Nu. Nu mi-am rezervat. Tocmai se treziseră dintr-un somn de după-amiază şi ea nu putea să-şi închipuie ce anume îl făcuse să întrebe de rezervarea biletului. Nu voia să se gândească încă la hotărârea ei de a pleca. Nu după felul cum făcuseră dragoste. El îşi puse mâinile sub cap, aţintindu-şi privirea asupra tavanului.

— Nu crezi că ar trebui să-l rezervi curând dacă pleci luni? Ea îl privi nedumerită.

— Sunt zboruri în fiecare zi spre México City, aşa că nu-i nicio grabă. De ce?

— Mă întrebam dacă o să suni astăzi, atâta tot, spuse el luând-o în braţe din nou şi sărutând-o îndelung. Sunt hămesit, dar mi-e şi foame. Ce-ai zice să-mi umpli stomacul înainte să te umplu eu pe tine? Ea izbucni în râs. În cele din urmă, se calmă suficient de mult pentru a spune:

— Morgan, eşti un maniac sexual, binecuvântată să-ţi fie inimioara. Ce-ar fi să comandăm nişte pizza?

— Altceva nu vrei să mănânci? întrebă el strâmbându-se.

— Numai când e neapărată nevoie. Frigiderul e cam gol în momentul ăsta, dar cred că putem să găsim câte ceva.

— Descrierea ta este foarte puţin atrăgătoare, scumpo, aşa că bănuiesc c-o să ne mulţumim cu pizza. Dar categoric fără anşoa!

— Atunci, porţii separate.

— În cutii separate, spuse el întinzând braţul peste ea şi ridicând receptorul telefonului. Frecându-i sânii cu bicepşii în joacă, adăugă:

— Eu comand. Care-i numărul?

— N-ai încredere în mine? întrebă ea cu dulceaţă în glas, plimbându-şi unghiile uşor pe pulpa lui.

— Nici vorbă, zise el puţin cu răsuflarea tăiată şi puse imediat receptorul în furcă.

Luni dimineaţă devreme, Cecilia îşi strânse şi mai mult halatul în jurul trupului gol. Frigul umed dinspre golf pătrundea prin uşa deschisă de la intrare. Ea privi întristată cum Morgan îşi luă impermeabilul din cuier şi îl îmbrăcă. Se întorcea acasă pentru a se îmbrăca adecvat pentru serviciu.

Ea hotărî cu tristeţe că weekend-ul acela fusese visul

unui hedonist. Imaginaţia lui Morgan cu privire la felul şi locurile unde să facă dragoste se completa cu a ei, spre încântarea amândurora. Dar la fel de încântătoare fuseseră şi momentele de bună dispoziţie şi discuţiile. Sâmbătă seară, foarte târziu, el luase o carte de groază de pe noptiera ei şi începu să citească din ea cu glas tare, apelând şi la efecte speciale. Zâmbi uşor când îşi aminti că vocea cu care imitase un strigoi semăna mai mult cu cea a unui taur care urma să fie castrat.

Nu avea nici cel mai mic regret în legătură cu numeroasele reguli personale pe care le încălcase pentru a fi cu el. Singura notă supărătoare o constituise faptul că el se referise mereu la iminenta ei „întoarcere” în Guatemala. Nici măcar o dată nu încercase să o facă să se răzgândească şi, vag, pe ea o deranja acest lucru. Se aşteptase la mai multe proteste, la mai multe motive pentru care n-ar fi trebuit să plece. În schimb, el o întrebase despre speranţele pe care le avea echipa care se afla deja acolo şi ce anume descoperiseră până atunci.

De asemenea, făcuseră planuri pe termen lung pentru a o vedea după ce avea să se întoarcă. Ea se forţase să nu facă nicio promisiune, ştiind că nu avea să se mai întoarcă. Morgan se apropie de ea, luându-i chipul în mâinile lui calde.

— Aş fi vrut să nu pleci. Am senzaţia că sunt pe cale de a pierde lucrul cel mai de preţ care mi-a fost dăruit vreodată. Îi atinse buzele atât de uşor şi atât de dulce, încât ea avu impresia că i se frânge inima. Apoi o îmbrăţişa strâns pentru un sărut mai profund.

În timp ce gurile li se contopeau, ea îşi strecură degetele prin părul lui şi îl sărută cu pasiune. În cele din urmă, el îşi înălţă capul râzând uşor.

— Dacă o ţinem tot aşa, o să dau naibii munca şi ne ducem iarăşi sus.

— Ştiu, murmură ea lăsându-şi mâinile pe umerii lui,

după care puse capul pe pieptul lui pentru ca el să nu-i vadă lacrimile. Nu credea să existe durere mai mare decât cea pe care o simţea ea în clipa aceea.

— Să mă suni când o să ştii numărul zborului, da? zise el. Ea încuviinţă, căci nu avea curaj să vorbească. De asemenea, avea senzaţia că el era cel care pleca pentru totdeauna. În definitiv, îşi făcea rău singură. Ar fi vrut ca el să nu fie atât de pasiv.

— Aş vrea… începu el şovăitor în timp ce îi mângâia părul. Nu, lasă… Ea înghiţi nodul care i se pusese în gât.

— Ce anume?

— Ei bine, compania mea organizează o recepţie anuală sâmbăta asta. N-aş vrea să merg cu nimeni altcineva decât cu tine. Vreau ca toată lumea să vadă ce persoană deosebită eşti. Dar pleci prea curând. Agăţându-se de ocazia de a-l mai vedea un timp, ea zise:

— De fapt, n-am o dată fixă când trebuie să ajung la şantier, aşa că presupun că mai pot să stau vreo săptămână.

— Eşti sigură? întrebă el ridicându-i bărbia. Ea îi zâmbi înlăcrimată.

— Cât se poate de sigură. Chipul lui se lumină de plăcere. Sărutul pe care i-l dădu apoi fu devastator. Când el îi dădu drumul, Cecilia deschise ochii ameţită şi se uită în ochii lui. Dacă ar fi gândit limpede, ar fi văzut lumina triumfătoare din ei.

— Grozav, zise el. Hai să cinăm împreună diseară. Ea zâmbi încântată.

— Cu mare plăcere. După alte câteva amânări tăcute, dar satisfăcătoare, ea închise uşa în urma lui Morgan şi ştiu că nu avea să plece nicăieri în viitorul foarte apropiat. Îl iubea pe Morgan şi nu voia să-i dea drumul atât de uşor. Tatăl ei spusese adesea că, pentru orice problemă, există o soluţie. Era o femeie inteligentă şi vicleană care se aflase şi în situaţii mai grele decât aceea de a plănui ceva

împotriva bărbatului iubit.

— Dacă pot să mă gândesc la aşa ceva, atunci pot să găsesc şi o cale de ieşire din situaţia asta, fără ca Morgan să afle vreodată de acţiuni, spuse ea cu glas tare. Sper. Gândeşte pozitiv, Cecilia! Fiind preocupată cu gândurile ei, nu auzi fluieratul victorios care răsună pe strada cufundată în linişte.

CAPITOLUL 8

— Chiar eşti arheolog? o întrebă Marion Alloway, contabila principală de la *Abbott Industries.*

— Exact, spuse Cecilia reuşind într-un fel să-şi păstreze zâmbetul întipărit pe chip. Se întrebă de câte ori avea să mai audă întrebarea aceea pusă pe acel ton de neîncredere Era evident că oamenii de la conducerea lui *Abbott Industries* considerau că un arheolog nu trebuia să poarte haine din mătase înflorată, fără bretele, şi sandale cu tocuri de zece centimetri. Poate ar fi trebuit să-şi strângă părul în coc şi să-şi pună o rochie neagră fără nicio formă, ciorapi groşi şi pantofi ortopedici. Îşi închipuia cât de deplasată ar fi părut în sala aceea de banchet de la Fairmount Hotel cu tapetul său elegant şi cu candelabrele sale de cristal. Picioarele începuseră deja să o doară din cauza faptului că stătuse prea mult pe suprafaţa de marmură cu vinişoare aurii. La naiba cu angajaţii înfumuraţi ai lui Morgan, hotărî veselă în sinea ei şi sorbi din paharul de şampanie.

— Cel puţin aşa scrie pe diploma mea de colegiu, zise ea apoi.

— Niciodată n-am înţeles diferenţa între arheologie şi antropologie, spuse Jay Taylor, aruncându-i o privire dezaprobatoare lui Marion. Era un bărbat scund şi grăsuţ, de vreo patruzeci şi opt de ani, şi vicepreşedintele lui Morgan însărcinat cu marketingul. Zâmbind mai sincer de data aceasta, Cecilia spuse:

— Cele două ramuri au câteva lucruri în comun, care

pot să-i nedumerească pe cei neavizaţi. Dar, în principal, arheologia încercă să explice de ce. Una face săpături în pământ, cealaltă în oameni. Jay râse, dar Marion zâmbi doar. Cecilia se întrebă dacă toate femeile ajunse în funcţii importante îşi pierduseră simţul umorului în timpul urcuşului. Încă nu întâlnise una în seara aceea care să fie mai mult decât politicos distantă, i-ar fi plăcut să admită că le era greu să facă faţă într-o lume a bărbaţilor. Dar nu credea că existau indivizi mai misogini decât profesorii excentrici care trebuiau să aibă de-a face cu o femeie sponsor. Dăduse peste câţiva de acest gen şi fusese cât pe ce să le tragă un pumn în ochi pentru atitudinea lor dispreţuitoare faţă de ea. Morgan era un tip care cerea mult, dar niciodată nu o privise de sus. Nu îşi închipuia că se purta cu angajatele sale altfel decât cu respect.

— De cât timp îl cunoşti pe Morgan? o întrebă Marion curioasă.

— Nu de prea mult, spuse Cecilia evaziv şi, apoi pentru a descuraja alte întrebări, adăugă: Ne-am cunoscut în timpul călătoriei lui de afaceri de luna trecută.

Jay oftă nostalgic.

— Şeful nostru e foarte norocos. Bănuiesc că nu cunoşti o altă tipă arheolog care e liberă. Deodată m-a apucat cheful să fac săpături în pământ. Cecilia râse uşor.

— Gwen Jones e necăsătorită şi este binecunoscută în arheologia romană. Sunt sigură că i-ar fi făcut plăcere şi te iniţieze.

— E drăguţă? întrebă Jay cu speranţă în glas.

— Foarte. Nici n-ai zice că a trecut de şaizeci de ani.

Jay se strâmbă şi, spre surprinderea Ceciliei, Marion începu să râdă.

— Pare perfectă pentru tine, Jay. Cecilia îşi dădu seama cu uimire că femeile pe care le cunoscuse la recepţie nu îşi pierduseră simţul umorului. Numai că nu răspundeau faţă de ea. Ştia că nu făcuse nimic care să le

jignească, aşa că nu aveau niciun motiv să fie tăioase. Doar dacă nu cumva de vină era faptul că venise cu Morgan. Şi habar nu avea de ce le-ar fi jignit acest lucru. Doar dacă…

Simţindu-se cuprinsă de o gelozie teribilă, se uită peste umărul lui Jay la Morgan, care era tot înconjurat de un mic grup format din femei şi bărbaţi ce conversau aprins. Fusese chemat acolo la puţin timp după ce li-i prezentase pe Marion şi Jay. Cu mândrie în ochi, Cecilia admise că era un bărbat foarte viril, deşi nu într-un mod convenţional. Poate că nu avea să apară niciodată pe coperta unei reviste, doar dacă nu cumva aceasta era Forbes, dar ea simţise întotdeauna magnetismul puternic. Probabil că şi alte femei îl simţiseră.

Totuşi, după toate investigaţiile pe care le făcuse în privinţa lui, nu auzise nici măcar un zvon cum că ar fi amestecat plăcerea cu afacerile. Şi îşi amesteca plăcerea foarte bine, aşa cum remarcase ea de mai multe ori în cursul acelei săptămâni. Ca şi cum i-ar fi simţit privirea aţintită asupra lui, Morgan îşi înălţă capul şi îi zâmbi, trimiţându-i semnale personale din ochi. Ea citi dorinţa din ei, combinată cu nerăbdarea de a o duce într-un loc mai intim şi ştiu că gelozia ei era neîntemeiată. Nu existau zvonuri cum că s-ar fi culcat cu angajatele lui pur şi simplu pentru că nu o făcea. Avusese doar un moment de nesiguranţă, atâta tot, ceea ce nu era de mirare în împrejurările acelea. Ar fi trebuit să fie în toiul unei crize de nervi, din moment ce nu găsise un motiv suficient de întemeiat pentru a opri planul fără să-l dezamăgească pe Harper. Totuşi, dacă nu găsea o soluţie cât mai repede, până la urmă, tot avea să facă acea criză de nervi. Nu era uşor să-l iubească şi să-l trădeze pe Morgan în acelaşi timp. Uitându-se din nou la Jay şi Marion, văzu o expresie indescifrabilă pe chipul acesteia.

— Jay, strigă unul dintre bărbaţii din grupul lui Morgan, vino încoace şi vorbeşte-le acestor oameni din

nou despre cercurile de calitate. Jay scoase un geamăt şi Marion chicoti.

— Ce sunt cercurile de calitate? întrebă Cecilia curioasă.

— Este o tehnică de comunicare japoneză foarte eficientă între angajaţi şi conducere, explică Jay repede, vădit netulburat de faptul că avea de-a face cu o persoană ignorantă. Începând cu grupuri mici, ei…

— Jay!

— Mai lăsaţi-mă-n pace, oameni buni, se plânse el, după care se scuză şi se duse la celălalt grup. Cecilia se uită întrebătoare la Marion, care râse uşor.

— Ţi-aş spune, dar n-aş vrea să-l lipsesc pe Jay de acest privilegiu. Îi place conceptul la nebunie. Uşor uimită de schimbarea petrecută cu Marion, Cecilia dădu să spună ceva, însă fu şi mai mirată când femeia o luă de braţ şi o conduse la câţiva metri de grupul lui Morgan.

— Cecilia, ştiu că am folosit un ton puţin cam caustic mai înainte şi îmi cer scuze, zise ea cu o voce scăzută şi sinceritatea i se citi în ochi. Sunt sigură că şi celelalte femei nemăritate s-au purtat la fel cu tine şi îţi cer scuze şi pentru ele.

Nu suntem întotdeauna atât de neprietenoase. Vezi tu, de obicei, Morgan merge la astfel de recepţii însoţit de una din noi sau ne roagă să jucăm rolul de gazde pentru el, pentru că e necăsătorit. Nu ne-a făcut niciodată alt gen de invitaţie, adăugă Marion repede. Întotdeauna am sperat că… ei bine… Să zicem că foarte puţine dintre noi ar fi strigat *„hărţuire sexuală”* în caz că şi-ar fi schimbat atitudinea distantă. M-am mirat şi am fost puţin invidioasă când a apărut cu tine, zise ea zâmbind cu tristeţe. Ne-ai spulberat toate visurile de a ne căsători cu şeful şi de a duce o viaţă de huzur. E îngrozitor ca şef, aşa că ne-am închipuit că trebuie să fie mai acceptabil în viaţa personală. Cecilia râse uşor.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus. Ca să fiu sinceră, începusem să cred că venea însoţit numai de prostituate. Marion râse sec.

— Îmi placi, Cecilia, şi, de asemenea, costumul tău. E cumva un St. Laurent?

Cecilia nu fu deloc încântată că femeia se pricepea la modă şi se întrebă câte altele mai ştiau că era o toaletă creată de un designer. Bine că Morgan nu o întrebase; doar amenințase că avea să i-o sfâşie, prima oară când o văzuse.

— Este, dar e una din producţiile de masă pentru I.G. Magnin, minţi ea fără ezitare, căci costumul era unicat. După primăvara minunată pe care am petrecut-o în noroiul din jungla guatelamezã, m-am gândit că aveam dreptul să cheltuiesc mai mult.

— Arăţi superb în el! Şi, ia spune-mi, cum lucrează un arheolog în noroiul din jungla guatemaleză?

— Cu cizme foarte înalte, zise ea şi amândouă izbucniră în râs. Ascultând atent discuţia despre tehnica japoneză în ceea ce privea relaţiile dintre angajaţi şi conducere, Morgan îşi îndreptă privirea spre Cecilia, care stătea de vorbă cu Marion. Văzându-le râzând, fu încântat că cineva din angajaţii lui se înmuiase faţă de Cecilia. Fusese furios când, la început, toată lumea o privise cu o dezaprobare rece. Era adevărat că dorea ca oamenii lui să ofere o imagine curată, dar el nu era demodat şi rigid. Nu îl întrebase niciodată pe directorul lui de la programare, de ce purta uneori cravate de culoarea levănţicii. Nu o întrebase niciodată pe asistenta vicepreşedintelui de la personal, de ce trăia cu doi bărbaţi. Nu se băga în viaţa personală a nimănui; erau problemele fiecăruia. Nu voia din partea lor decât să-şi facă treaba perfect. Dar ei nu ezitaseră să facă remarci negative nu prea subtile la adresa Ceciliei. Şi ea se purtase cu toţi cu farmec şi graţie. Dacă îşi dădea seama că erau puţin cam formali, nu arăta.

Cecilia avea clasă, şi el o avea pe ea. Deodată, mormăi o înjurătură când un bărbat trecu pe lângă Cecilia şi îi zâmbi lasciv. Ştia că n-ar fi trebuit să o lase să iasă din casă în costumul acela. Umerii ei dezgoliţi străluceau asemeni fildeşului sub lumina puternică a candelabrelor. Costumul îi era mulat pe corp de la sâni până la mijloc şi, deşi pantalonii erau puţin largi şi cu cute, îi scoteau în evidenţă şoldurile şi picioarele. Şi încă tot nu îşi închipuise cum de două barete subţiri şi argintii izbuteau să-i ţină sandalele în picioare. Părul îi era strâns în creştet şi câteva şuviţe îi căzdeau în jurul fetei şi pe ceafă făcând-o să arate extrem de sexy şi să nu semene deloc cu un arheolog. Nu era de mirare că tuturor le era greu să accepte că era aşa ceva. Probabil că ar fi leşinat cu toţii dacă ar fi ştiut că era, de asemenea, şi principala acţionară a lui *Parkhurst*.

— Ce părere ai, Morgan? El clipi nedumerit, neavând nici cea mai mică idee despre ce era vorba. Sperând că subiectul era tot legat de comunicarea între angajat şi conducere, răspunse neutru:

— Cred că unele idei sunt bune. Şapte perechi de sprâncene se ridicară de uimire.

— Crezi că ideea majorării impozitelor pentru corporaţii e bună?

Gemând în sinea lui pentru faptul că nu fusese atent, Morgan zâmbi şi adăugă repede:

— Dar numai la suprafaţă. Bineînţeles, sunt sigur că lobiştii or să-şi facă treaba şi o să obţinem câteva portiţe. Le-am cerut deja celor de la *„Finanţe”* şi de la *„Juridic”* să verifice şi să vadă ce putem să facem.

— E o lege menită să le uşureze puţin situaţia celor cu venit mediu, zise Bill Merriman îndreptându-şi nervos cravata de culoarea levănţicii.

— Toate preţurile or să crească, spuse Jay gânditor. Şi nişte preţuri şi mai mari decât cele de acum n-au să uşureze nimănui situaţia.

— E de asemenea menită să uşureze şi situaţia taxelor de colegiu, dar aici nu mă amăgesc singur, zise un altul, care avea două perechi de gemeni la colegiu.

— Zău dacă înţeleg cum reuşeşti să te descurci, Harry…

Deşi stătea în mijlocul grupului, Morgan ignoră din nou glasurile din jurul său şi îşi concentra privirea asupra Ceciliei. De data aceasta, fu amuzat când o văzu ducându-se cu Marion spre masa încărcată de mâncare din capătul celălalt al încăperii. Aflase multe lucruri despre Cecilia în cursul acelei săptămâni şi unul dintre ele era pasiunea ei pentru mâncare. Se cutremură când îşi aminti de cina pe care o luaseră miercuri seara la un restaurant italian. Ea atacase o farfurie de

„Calamari" cu aceeaşi poftă cu care mânca o pizza cu anşoa. Pentru el, sepia nu era mai gustoasă decât peştişorii săraţi, denumirea ei pentru anşoa.

Zâmbind în sinea lui, îşi aminti, de asemeni, cu câtă poftă îl atacase şi pe el, când se întorseseră de la cină. Sau poate că el o atacase primul. Nu era chiar sigur, dar nu avea nicio importanţă. Făcuseră dragoste, consolidând relaţia dintre ei doi.

Era mai legat de Cecilia decât fusese de altceva în viaţa lui, inclusiv de *Abbott Industries.* Şi avea impresia că şi ea devenea din ce în ce mai legată.

Niciunul dintre ei nu mai pomenise de plecarea ei după recepţia din seara aceea şi el era bucuros. Ea nu mai dăduse niciun semn de ezitare legat de faptul că erau atât de implicaţi într-un timp atât de scurt şi, de asemenea, acest lucru îl încânta. Nu se pomenise nimic despre legătura ei cu *Parkhurst* şi asta îl cam deranja. Toată săptămâna aşteptase ca ea să spună ceva despre asta, mai ales după ce făcuseră dragoste. Acela era momentul potrivit pentru a vorbi despre *„micile amănunte"* din vieţile lor, nu? în schimb, vorbiseră despre orice altceva. El

înţelegea că timpul avea să o facă să aibă încredere în el, dar din cauza tăcerii ei, el nu era prea pregătit să-şi declare angajamentul cu glas tare. Probabil că era o prostie şi un fel de joc de putere misogin, dar simţea nevoia să păstreze ceva pentru sine pentru că şi ea făcea acelaşi lucru. Starea de nelinişte îl cuprinse din nou şi, încercând să o ignore, îşi spuse să ia fiecare zi aşa cum era. Dacă Cecilia descoperea vreodată că el ştia despre *Parkhurst* şi, mai rău, că aflase prin intermediul unor detectivi, se îndoia în mod serios că ar fi rămas calmă suficient timp pentru explicaţii. Avea să-i spună singură când era pregătită. Până una-alta, el se tortura singur pentru ceva ce nu putea fi schimbat.

Luându-şi ochii de la spatele ei subţire, redeveni atent la conversaţie.

— Eşti de acord, Morgan? El scoase din nou un geamăt surd, întrebându-se ce mai pierduse de data aceasta. Trebuia neapărat să înceteze să mai viseze cu ochii deschişi la Cecilia. În definitiv, acum o avea în realitate şi intenţiona ca lucrurile să nu se schimbe.

— Un şarpe? întrebă Morgan şocată, rămânând cu lingura plină de caviar în aer.

— Nu era veninos, Marion, spuse Cecilia strâmbând din nas la vederea caviarului, doar mare. Avea aproape un metru cincizeci lungime. L-am botezat

Monty Python şi era foarte util în tabără.

— Nu cred că aş vrea să ştiu în ce fel era util, zise Marion golind lingura pe farfuria de porţelan.

— Nu atâta timp cât mănânci, fu de acord Cecilia şi îşi puse puţin „*antipasto*” pe farfurie. N-am putut să-l gonesc. Era foarte capricios. Odată l-am găsit dormind dus pe cutia cu fragmente de vase din cortul profesorului Silverstein. Tipul era un misogin nesuferit faţă de toate femeile din tabără. La naiba, ai crede că nopţile sunt foarte călduroase în junglă, dar noi cădeam laţi în paturi după ce

asudam toată ziua în zăpuşeală. Marion chicoti.

— Am cunoscut şi eu câţiva tipi de genul ăsta. Cecilia încuviinţă în semn că înţelegea, după care zâmbi cu răutate.

— Lui Silverstein îi era groază de şerpi, aşa că bineînţeles că l-am lăsat pe Monty acolo unde era. Marion izbucni în hohote de râs.

— Mi-a plăcut grozav când l-am văzut cocoţat în pat şi urlând de groază. Îi mai lipsea fusta. Cecilia îşi încheie povestirea cu o mişcare din mână şi fu cât pe ce să piardă chifteluţa pe care o ţinea în lingură. Punând-o repede pe farfurie, zâmbi amuzată de veselia lui Marion şi vru să ia altă chifteluţa. În acelaşi timp, auzi numele lui Morgan rostit de cineva de pe partea cealaltă a mesei. Aruncă o privire cu coada ochiului şi văzu doi bărbaţi care discutau absorbiţi.

— Nivelul de încredere al altor membri ai consiliului e scăzut în momentul ăsta, spuse cel înalt şi cu părul cărunt.

— Piaţa a mers cam prost un timp, asta e tot, explică apoi celălalt, un individ scund şi chel de o vârstă greu de precizat.

— Nu-i vorba de asta, zise cel cărunt. Poţi să păstrezi un secret?

Cecilia ştia că, dacă ar fi continuat să asculte, s-ar fi făcut vinovată de tras cu urechea. Cei doi nu îşi dădeau seama că erau suficient de aproape de ea. Dar când ei coborâră glasurile şi mai mult, ea se aplecă imediat puţin spunându-şi că o făcea pentru a ajunge la platoul cu pui Szechuan.

— Mai ţii minte cât ne-a presat să aprobăm cumpărarea acelei companii de computere? întrebă cărunţul. Chelul încuviinţă nedumerit.

— Da, ştiu că am pierdut bani cu asta. Dar ne-a adus o bună scutire de taxe.

— Şi toţi am crezut că a fost ideea nemaipomenită a lui Morgan pentru a menţine scăzute costurile cheltuielilor companiei. Numai că n-a fost asta. Mai târziu am aflat că proprietarul companiei era fostul lui coleg de cameră de la Stanford. Evident că a făcut-o ca să-şi ajute un vechi prieten. Ea avu senzaţia că fusese străpunsă de un cuţit şi îi veni să ţipe. Chelul chiar o făcu:

— La naiba! Am fi putut să avem necazuri mari dacă n-am fi avut profiturile impozabile.

— Am avut mare noroc. Acum e chestia asta cu contractul pierdut în favoarea lui *Parkhurst* şi necazurile cu *C/Mac*. În mod normal, dacă lucrurile astea s-ar fi întâmplat în momente diferite, am fi zis că Morgan e grozav ca preşedinte, dar nu poate să-i oprească întotdeauna pe rivali înainte ca aceştia să-şi ia avânt. Sincer să fiu, cred că tipul îşi pierde flerul…

— Cecilia? întrebă Marion îngrijorată. Eşti albă ca o stafie. Ţi-e rău?

Dându-şi seama deodată că faţa i se golise de sânge, Cecilia se forţă să se îndrepte. Uitându-se la încheieturile degetelor ei albe ca varul, ar fi vrut să ţipe că era mai mult decât atât, că era pe moarte. Nu voia decât să se târască într-un mormânt şi să se acopere cu pământ.

— N-am nimic, spuse ea slăbind strânsoarea pe farfurie. I se făcu rău când văzu mâncarea. Ridicând privirea repede, îi văzu pe cei doi bărbaţi îndepărtându-se, dar continuând să vorbească.

— Eşti sigură? Poate ar fi mai bine să-l chem pe Morgan.

— Nu! exclamă ea şi o apucă pe Marion de braţnainte ca aceasta să lase farfuria jos şi apoi adăugă puţin mai calmă: Mi-e bine, zău.

— Bine, zise Marion neconvinsă. Încercând să-şi oprească tremurul genunchilor, Cecilia se întrebă vag dacă n-ar fi trebuit să spună că nu se simţea prea bine. Îi venea

ameţeală când se gândea că Morgan nu căutase o scutire de impozit, ci îşi ajutase un prieten. Avusese noroc că nu îşi pierduse propria companie în urma eşecului. Trebuia să fi fost încântat că lucrurile se terminaseră aşa cum se terminaseră. Dar atunci se amestecase ea. Oh, Doamne, şi cum se mai amestecase! Acum, membrii consiliului de administraţie al lui Morgan îşi pierdeau încrederea în capacitatea lui de a conduce *Abbott Industries* şi era numai vina ei.

Nu putea nici să fugă, nici să ţipe, şi nici chiar să plângă. Era un coşmar ştiind că era obligată să stea la recepţia aceea. Oricât de mult ar fi vrut, nu avea cum să plece în clipa aceea fără ca oamenii să pună întrebări. Tresări speriată când Morgan apăru deodată lângă ea şi îi şopti la ureche:

— Eşti cel mai delicios lucru din încăperea asta, iubito.

Ridicându-şi privirea goală, ea aproape că se înfiora când văzu tandreţea din ochii lui albaştri. Era mai rău decât un coşmar.

— Mi-a fost dor de tine, iubito, şopti Morgan luând-o pe după umeri. Cecilia îşi înăbuşi valul de isterie care ameninţa să o sufoce şi izbuti să-i zâmbească.

Îi zâmbi şi el, fiind clar că nu observase nimic neobişnuit la ea.

— Cecilia tocmai îmi povestea despre un şantier arheologic din America de Sud unde a lucrat, zise Marion. Cred c-o să mă mulţumesc cu viaţa din cadrul companiei. Nu mă dau în vânt după şerpi, nici chiar după cei care au simţul umorului. Morgan râse uşor şi, când Marion începu să-i povestească despre Monty Python, Cecilia îi mulţumi în gând. Avea mare nevoie de câteva minute ca să-şi câştige stăpânirea de sine. Trăgând adânc aer în piept, se limpezi mintal, tot nevenindu-i să creadă ceea ce tocmai auzise. Ea şi Harper făcuseră investigaţii atât de

amănunţite şi, totuşi, nu ştiuseră că fostul lui coleg de cameră de la colegiu fusese proprietarul acelei companii afurisite de computere. Cum putuse să le scape aşa ceva? Trebuia să fi apărut în rapoarte. Oare fuseseră atât de orbiţi de ideea de răzbunare, încât nu observaseră legătura dintre Morgan şi proprietar.

Poate că nu le scăpase, îşi spuse ea plină de speranţă. Era posibil ca în rapoarte să nu fi apărut legătura cu Stanford. În definitiv, se părea că nici membrii consiliului său nu ştiuseră de prietenia lui cu proprietarul când aprobaseră achiziţionarea companiei. Probabil că proprietarului îi plăcea să stea retras, ca şi ei. Poate că Morgan şi individul respectiv nu mai erau prieteni buni acum, dar Morgan îi fusese dator din trecut. Îi datorase ceva serios.

Cecilia gemu în sinea ei, dezgustată faţă de ea însăşi. Motivul pentru care Morgan cumpărase compania aceea falimentară era o pură speculaţie din partea ei. Era adevărat că îi făcuse pe Harper şi pe alţii ca el să-şi piardă investiţiile, der nu din lăcomie, aşa cum crezuse ea la început. Nu încercase decât să-şi ajute vechiul prieten. Orbită de ideea de răzbunare în numele tutorelui ei, ea fusese cea răutăcioasă. Ei bine, reuşise să fie ticăloasa anului, îşi zise ea cu amărăciune.

Acum membrii consiliului de administraţie al lui Morgan aveau îndoieli serioase cu privire la capacitatea lui de a conduce *Abbott Industries*. Ea trebuia să le reînvie încrederea în Morgan ca preşedinte al companiei. Din moment ce ea îi crease acele probleme, îi era datoare cu îndreptarea greşelilor. Dar habar nu avea cum să o facă.

— Cine trebuia să dea o lecţie, cui? murmură ea, după care muşcă dintr-o măslină pentru a-şi ascunde neliniştea.

— Asta o să hotărâm mai târziu, draga mea, îi şopti Morgan la ureche. Ea se înecă imediat cu măslina.

— Ai păţit ceva? o întrebă Morgan dându-i o palmă pe spate pentru a o ajuta să-şi revină.

— Chestia asta nu dă rezultate niciodată, zise ea un moment mai târziu, cu ochii înlăcrimaţi, când măslina găsi drumul cel bun spre stomac.

— O să ţin minte, spuse el mângâindu-i spatele dezgolit. Cecilia se forţă să rămână maleabilă sub atingerea lui. Nu voia să o atingă; nu merita niciun gest tandru din partea lui.

— Mie nu mi-ai povestit niciodată despre Monty şi profesor, se plânse el bine dispus, furând o măslină de pe farfuria ei şi vârând-o repede în gură.

— Ţi-am povestit despre lacul Zack şi nu-mi mai fura măslinele! strigă ea, dar se enervă când îşi auzi vocea piţigăiată, aproape cuprinsă de panică. Zack era un animal pe care îl foloseam la şantierul din Nepal şi căruia îi plăcea la nebunie să bea cafea, îi spuse ea, mai calmă, lui Marion. De fiecare dată când simţea aroma, îşi rupea sfoara cu care era legat şi venea în goană lângă foc, trecând peste corturi şi echipament. Trebuia să-l ţinem contra vântului, altfel distrugea totul.

Marion râse uşor şi Morgan zise:

— Va trebui să-mi povesteşti mai multe despre arheologie, Cecilia.

— Morgan! strigă cineva din partea cealaltă a mesei. El gemu nemulţumit.

— N-am un moment de linişte. Cecilia observă zâmbetul lui Marion când văzu cine îl solicitase pe Morgan de data aceasta. Tresări când îl văzu pe membrul consiliului cel înalt şi cărunt care îl chema pe Morgan în mijlocul unui grup de bărbaţi. Acolo era şi individul cel chel şi ea bănui că şi ceilalţi doi erau tot membri ai consiliului.

— Nu poţi să ignori consiliul, şefule, spuse Marion confirmându-i bănuielile.

— Din păcate, zise Morgan sec. Ne scuzi puţin, Marion? Cecilia nu i-a cunoscut pe membrii consiliului director al Al.

— Nu! exclamă Cecilia şi apoi adăugă imediat: Vreau să spun că poţi să mă prezinţi mai târziu. Par nerăbdători să-ţi vorbească. Eu pot să-i cunosc şi altă dată. El se strâmbă.

— Cred că ai dreptate. Întotdeauna au ceva urgent de discutat, chiar şi atunci când problema respectivă nu e chiar urgentă, zise el şi o sărută pe obraz, zâmbind. Mai opreşte-mi şi mie puţin caviar. Ştiind că trebuia să se comporte la fel ca întotdeauna, Cecilia strâmbă din nas.

— O să-l apăr cu viaţa mea.

— Ştiam eu că pot să-ţi încredinţez peştişorii. Privi în urma lui cu un amestec de uşurare şi emoţie. Se simţi puţin ca Stan Laurel şi se gândi la situaţia încurcată în care intrase de această dată.

— Recepţia trebuie să fi fost foarte plicticoasă pentru tine, din moment ce toată lumea nu vorbea decât despre *Abbott Industries*, spuse Morgan când se aflau în lumina gălbuie de pe veranda ei.

— A fost… altfel, zise ea fără să-şi ridice privirea, în timp ce căuta cheile în poşetă. Am avut senzaţia puţin că eram în Dallas, dar fără pălării de cowboy şi cizme din piele de şarpe. Mi-a plăcut foarte mult. Ah, iată-le! zâmbind, scoase cheile şi le zdrăngăni. Fără să spună nimic, el i le luă din mână şi descuie uşa. Înainte să apuce să păşească înăuntru, ea îi puse mâna pe braţ, oprindu-l.

— Ah… Morgan?

— Da? Ea îi evită privirea şi el se încruntă. Era clar că ezita să-l lase să intre, dar nu îşi putea închipui de ce. Aproape că locuise acolo toată săptămâna şi nu numai cu permisiunea ei, ci cu acordul ei entuziast. La naiba, credea că nu mai avea să dea semne de şovăială! Dacă trebuia să înceapă iarăşi lupta pentru ea…

— Cecilia, ai de gând să-mi spui că a fost frumos, dar că o să pleci spre Guatemala, mâine dimineaţă? o întrebă el cu tristeţe apucând-o de umeri. Pentru că, dacă e aşa, te încui în dormitor!

— Nu plec în Guatemala, îl asigură ea. Doar că sunt cam obosită în seara asta. Uimit de afirmaţia ei, el o privi fix. Chiar crezuse că avea să-i spună adio. Sau, mai degrabă adios. El îşi lăsă braţele pe lângă trup şi scutură din cap pentru a se dezmetici. Cecilia nu făcea niciodată ceea ce aştepta el să facă. Acest lucru era cel mai enervat la ea şi asta îi plăcea cel mai mult.

— Îmi pare rău, zise el. Presupun că şi eu sunt puţin obosit. A fost o seară lungă. Hai să intrăm şi să mergem la culcare. În semiîntunericul de pe verandă, el nu observă că ea îşi încordase maxilarul. Lărgindu-şi cravata neagră de mătase şi descheindu-şi nasturii cămăşii, el intră în hol. Văzând că ea nu îl urma, se întoarse mirat.

— De ce am senzaţia că s-a-ntâmplat ceva? Ce s-a-ntâmplat?

— Morgan, sunt obosită în seara asta. Pentru moment, el se întrebă de ce se repeta, dar apoi înţelese. Râzând uşor, o trase înăuntru, nu prea blând, şi închise uşa.

Apoi cuprinzând-o cu braţele, îi spuse tandru:

— Cecilia, nebuno, nu ştii că, pentru mine, însemni mai mult decât un dormitor? Ea oftă la pieptul lui.

— Doar că…

— Doar că eşti obosită. Şi eu sunt obosit, aşa că o să dormim liniştiţi în noaptea asta, zise el mângâindu-i spatele absent.

— Nu sunt bună pentru tine, Morgan, murmură ea cu puţină emoţie în glas. El se încruntă uşor nedumerit, după care îi dădu capul puţin pe spate.

— Nu mai vorbi prostii. Eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Acoperindu-i buzele cu ale lui, o

simţi că şovăie. După aceea, ea se relaxa şi îl sărută la rândul ei. Îşi strecură mâinile pe sub haina lui, mângâindu-i talia uşor.

Sărutul era lipsit de pasiune, dar conţinea o senzaţie de linişte care îi oferi lui o profundă satisfacţie. După puţin timp, Morgan avea aceeaşi senzaţie stând ghemuit lângă ea în pat. Acest lucru îi permitea să se gândească la discuţia cu membrii consiliului. Aceştia continuaseră să fie supăraţi din cauza faptului că Morgan pierduse în faţa concurenţei, dar păruseră mulţumiţi când el îi asigurase că aveau să aibă alte ocazii pe viitor.

Şi toţi erau în stare să-şi vândă şi mamele dacă aveau ceva de câştigat de pe urma acestui lucru. Era obişnuit cu asemenea confruntări cu membrii consiliului său director. De obicei, unul sau doi complotau întotdeauna pentru a-l da jos din cauza vreunui dezastru imaginar care ar fi aşteptat compania Al. Voiau ca el să nu mai fie preşedinte. Dar ştia exact care erau cei dificili şi care erau cei slabi, care ar fi putut fi convinşi să-i stea alături. În trecut, întotdeauna îi plăcuse lupta. Simţind căldura trupului Ceciliei ghemuit lângă al său, bătălia care simţea că avea să vină cu membrii consiliului director i se părea mai lipsită de sens şi mai puţin importantă ca oricând. Investise mulţi ani în continuarea şi apoi în extinderea firmei de aparate electronice pe care o fondase tatăl lui. Avea să lupte cât putea de mult pentru a rămâne la conducerea lui Al. Dar ştia că acum în viaţa lui exista ceva mai important decât Abbott Industries.

Cecilia schimbase acest lucru şi chiar într-un timp atât de scurt. Intrase în lumea lui asemeni unui uragan, stârnind emoţii pe care nu le mai simţise niciodată. Nu îi ceruse nimic în schimb, nu voise nimic şi, totuşi, atunci când fusese pregătită, îi dăruise totul. Nimic nu era mai important decât ceea ce clădea împreună cu ea. Auzindu-i respiraţia liniştită în întuneric, se hotărî să se recunoască

înfrânt în faţa oboselii şi să-i urmeze exemplul. Când i se închideau ochii, se întrebă o secundă ce avea să-i rezerve viitorul. Zâmbi somnoros. Alături de Cecilia, viitorul era absolut imprevizibil.

Cecilia îşi strânse partea din faţă a cămăşii de noapte într-o mână şi, ţinându-se de balustradă cu cealaltă, coborî scara în vârful picioarelor. Sentimentul de vinovăţie îi făcea pe oameni să apeleze la gesturi nebuneşti, hotărî în sinea ei. Sentimentul de vinovăţie o forţase să pună la cale un nou plan pentru a-l ajuta pe Morgan şi, totuşi, a-l mulţumi pe Harper. Şi conştiinţa vinovată insistase că acel plan trebuia pus în mişcare în toiul nopţii, când toţi oamenii normali dormeau. Aşa că, iat-o furișându-se prin propria ei casă ca o hoaţă. Dar în niciun caz nu voia să-l trezească pe Morgan. N-ar fi trebuit să-l primească în patul ei, indiferent cât de nevinovată ar fi fost toată întâmplarea. Dar îi era greu să-i reziste celui care o făcea să se înfioare ori de câte ori o atingea şi care îi spunea că era cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată. Morgan era cel mai bun lucru care i se întâmplase ei vreodată şi nu avea de gând să-l piardă din cauza propriei prostii. Noul ei plan trebuia să funcţioneze!

— Sper numai că Harper e acasă în seara asta, şopti ea îndreptându-se spre bucătărie.

— Rrooww, toarse Idiot, mergând pe lângă ea.

— Sss! Ajungând la bucătărie, duse receptorul la ureche şi formă numărul. Când auzi telefonul sunând, se depărta cât putu de uşă. În cele din urmă, îi răspunse o voce somnoroasă.

— Alo.

— Harper, sunt eu, Cecilia, zise ea cu o voce scăzută care îi răsună ca un strigăt în urechi. Imediat se ghemui lângă dulapuri şi, deschizând uşa unuia, vârî capul înăuntru. Probabil că vocea nu i se auzea decât până la uşa bucătăriei, dar nu voia să rişte.

— Ultima oară când m-ai sunat atât de devreme a fost când te-au arestat pentru că ciocniseşi limuzina lui Ted Kennedy la o petrecere pentru strângerea de fonduri aici, în Boston. Acum ce maşină ai mai lovit? Pe a preşedintelui?

Cecilia îşi muşcă buzele ca să nu strige. Ea voia să scurteze discuţia cât mai mult şi lui Harper îi ardea de glume.

— Harper, ce valoare au acţiunile Al pe piaţă în momentul ăsta?

— M-ai sunat la ora şase într-o duminică dimineaţă ca să mă întrebi asta? Cecilia…

— Lasă ora, spune-mi doar. E importament.

— Preţul e în scădere, dar asta e ceva firesc, din moment ce lumea a aflat de pierderile de contracte. Toţi încep să fie prudenţi şi noi putem cumpăra mai ieftin… De ce naiba ţi-oi ţine o prelegere despre analiza acţiunilor la ora asta?

Cecilia se strâmbă când îl auzi strigând în receptor.

— Harper, acum trebuie să pierdem bani pe primele acţiuni pe care le-am cumpărat şi o să pierdem şi mai mult dacă preţul acţiunilor nu va creşte. De fapt, dacă preţul continuă să scadă, o să înregistrăm pierderi mai mari decât merită tot proiectul, nu?

— Dumnezeule, fetiţo! Treci la subiect, bombăni Harper îmbufnat.

— Cred, totuşi, că ar trebui să câştigăm bani de pe urma lui Morgan, nu? La celălalt capăt al firului era linişte.

— Ce e în mintea ta, fată dragă? Cecilia zâmbi. Harper îi spunea *„fată dragă”* atunci când ea reuşea să-i capteze atenţia.

— Dacă preţul acţiunilor ar creşte peste cel cu care le-am cumpărat, am putea să le vindem şi să câştigăm bani. Dar cred că e de datoria noastră să readucem *Abbott Industries* pe linia de plutire. Ar fi o realizare dacă am

reuşi asta. Preţul acţiunilor ar putea să crească mai mult decât ne putem închipui. Am auzit câteva zvonuri aici şi Morgan are probleme deja din cauza firmelor *C/Mac* şi *Cormier*, aşa că hai să avem grijă să obţinem un proiect nou, şi asta foarte curând. Câteva zvonuri proaspete în lumea afacerilor despre nişte proiecte speciale, poate…

— Asta ne-ar putea face să ajungem la puşcărie. Există o mare plăcere de a-i înfunda pe cei care fac bani din manipularea acţiunilor. Trebuie să rămânem în legalitate, Cecilia. Dar înţeleg ce vrei şi pot să fac treaba asta fără să recurg la metode ilegale. Îmi surâde ideea de a-i asigura succesul lui Abbott, mai ales după ce ne-am dat osteneala să-l ameninţăm cu preluarea. E de-a dreptul ceva machiavelic.

— Ai grijă să obţină un contract important pentru ceva de la *Parkhurst*. E absolut obligatoriu. Dorea cu disperare să-l răsplătească pe Morgan într-un mod personal pentru faptul că îi crease atâtea necazuri pe care nu le merita.

— De la noi? întrebă Harper vădit şocat.

— Da. Sigur trebuie să existe un proiect pe care îl poţi recomanda pentru una din companiile lui. Gândeşte-te ce influenţă bună o să aibă treaba asta asupra acţiunilor Warper. Numai pomenirea numelui lui *Parkhurst* în legătură cu Al o să fie suficient pentru ca oamenii de pe Wall Street să înnebunească.

— Avem un proiect de construcţii pe cinci ani în Mexic pe platformele petroliere ale guvernului. Bănuiesc că am putea să-i subcontractăm câteva părţi ale proiectului. Ura, îşi spuse Cecilia. Obţinea tot ce voia de la Harper.

— E o idee foarte bună. Acum trebuie să închid. Aici e trei dimineaţa şi sunt frântă de oboseală. O zi bună. Închise în clipa în care el scoase un urlet de furie şi, ridicându-se, închise uşa dulapului. Mulţumită de faptul că

îl convinsese pe Harper de noul ei plan, îşi scutură mâinile de praf şi făcu doi paşi spre hol.

— Rrroww! Uimită, se întoarse şi o văzu pe Idiot, plimbându-se prin faţa vaselor ei goale.

— Nu e ora de masă, prostuţo! îi şopti ea. Ochii ei mari şi galbeni o priveau insistent şi miorlăielile răsunau în toată bucătăria. Cecilia cedă şi scoase o cutie de mâncare uscată pentru pisici, după care se aplecă şi turnă câţiva biscuiţi micuţi în formă de stea în castronelul pisicii. Când se apucă să mănânce, Idiot scoase nişte sunete de mulţumire aproape omeneşti.

— Orice, numai să taci din gură, murmură Cecilia afectuoasă, mângâind-o pe spate.

— Deci cu ea vorbeai. Auzind vocea lui Morgan în spatele ei, Cecilia tresări şi se întoarse. El stătea în prag, îmbrăcat cu pantalonii smochingului şi o privea mirat. Întrebându-se repede dacă o fi auzit-o vorbind cu Harper la telefon, ea bâigui repede:

— Îi dădeam să mănânce lui Idiot.

— La trei dimineaţa? întrebă el ridicând din sprâncene.

Morgan şi Harper semănau foarte mult, se gândi ea furioasă. Amândoi erau obsedaţi de oră.

— M-a trezit plângând să-i dau să mănânce.

— Răsfeţi prea mult pisica asta, spuse el ducându-se lângă ea. Vino înapoi în pat să mă răsfeţi pe mine. Ea zâmbi şi i se topi în braţe. Niciodată nu se simţise atât de liberă cu el. Noul ei plan era pus în mişcare şi ea putea să fie sigură că Harper avea să rezolve totul. Foarte curând, Morgan avea să fie din nou în graţiileconsiliului său director şi ea nu avea să mai aibă nicio acţiune a corporaţiei *Abbott Industries.* Era numai o chestiune de timp.

CAPITOLUL 9

La aproape două săptămâni de la recepţie, Morgan

deschise obosit uşa din lemn de stejar a casei sale din cartierul Marina. Mintea îi era ca un jeleu şi trupul frânt de oboseală. În viaţa lui nu fusese atât de extenuat.

În apartamentul lui era o linişte mormântală şi el ştia că nu era chiar refugiul care fusese altă dată după ce îşi petrecea ore nesfârşite la birou. Rareori fusese acolo în ultimele trei săptămâni şi acum îşi dădu seama cât de groaznic era să vină acasă, la acel întuneric şi acea linişte totală. Intrând în holul slab luminat, puse servieta pe măsuţa octogonală şi, frecându-şi fruntea, străbătu holul şi coborî cele două trepte pentru a ajunge în sufrageria imensă. Se prăbuşi pe canapeaua de colţ cu dungi bej şi albe, dorindu-şi să bea ceva ca să se relaxeze. Dar nu găsea energia necesară pentru a se duce să-şi prepare ceva.

Stând cu ochii închişi, nu văzu şi nici nu simţi persoana ghemuită pe fotoliul de lângă şemineul rece din partea cealaltă a încăperii. Aşa că tresări câteva clipe mai târziu, când cineva îi atinse umărul. Se ridică în capul oaselor şi deschise ochii, văzând-o încântat pe Cecilia în faţa lui, întinzându-i un pahar pe jumătate plin.

— Mulţumesc, spuse el luând paharul. Luă o înghiţitură din whisky-ul simplu şi căldura alcoolului se împrăştie ca un foc în interiorul lui.

— Mă bucur că ţi-am dat o cheie. Nu se aşteptase să o vadă în seara aceea, dar era foarte bucuros că se afla acolo. Era trecut de miezul nopţii când, în sfârşit, plecase de la birou. Chiar dacă făcuseră schimb de chei, nu voise să o deranjeze la o oră atât de târzie, dar nici nu voise să mai doarmă la birou pentru a treia noapte consecutiv. Apartamentul lui nu îl atrăgea prea mult, dar simţea nevoia să se retragă undeva şi părea locul cel mai potrivit. Totuşi, imediat după ce intrase, îşi dăduse seama că era prea pustiu.

— Îmi pare rău pentru seara asta, zise el. Şi pentru

aseară, şi pentru alaltăieri seară. Am o grămadă de lucru de când *Holyoke Chemicals* ne-au propus să licităm pentru contractul de construcţii pentru noul lor centru de testări.

— E-n regulă, spuse ea părând amuzată când se aşează lângă el. Doar că-mi datorezi trei cine la *Szechuan* după ce o să obţii contractul.

— Îţi datorez o mie de cine, zise el luând încă o înghiţitură de whisky. Te-aş săruta, dar sunt prea obosit ca să mă mişc.

— Atunci n-o face, spuse ea aplecându-se şi sărutându-l foarte uşor.

— Aş mai cere unul, murmură el, lăsându-şi capul pe spate şi închizând ochii, dar nu vreau să te încingi prea tare când nu pot să fac nimic.

— Îmi asum riscul, spuse ea, şi îl sărută din nou. Am luat nişte mâncare rece şi a mai rămas ceva. Ţi-e foame? Ridicându-şi capul, el râse sec. Cunoscând-o pe Cecilia, avea noroc că mai rămăsese ceva.

— Ar fi bine să mănânc până nu e prea târziu.

— Nu te ridica. Îţi aduc o tavă aici. El se rezemă din nou de spătar. Îi plăcea să o audă pe Cecilia făcând zgomot în bucătăria lui. Era o senzaţie de domesticitate în felul în care două pahare se ciocneau unul de altul, farfuriile erau aşezate pe dulap şi cuptorul cu microunde zumzăia zgomotos în timp ce încălzea mâncarea. Când o auzi întorcându-se în sufragerie, se ridică şi, ducându-se spre ea, îi luă tava din mână, aşezând-o pe masa de cafea imensă, uitându-se la farfurii.

— Găluşte, pui picant, sote de mazăre şi „*Sesame Banana*”, exclamă el a surprins. Deodată, nu se mai simţea atât de obosit, ci lihnit de foame.

— De la *Szechuan*?

— Dacă nu poţi duce omul la mâncare, aduci mâncarea omului, spuse Cecilia, cu o expresie nevinovată, după care zâmbi. Ei bine? Ai de gând să te uiţi la ea sau te

aşezi să mănânci?

— Mănânc. Se aşează din nou şi o trase în braţe. Se priviră o clipă şi spuseră amândoi în acelaşi timp:

— Mi-a fost dor de tine. Gurile li se contopiră într-un sărut profund şi plin de dragoste. *„Dăruieşti şi primeşti”*, îşi spuse Morgan. Îşi strecură mâinile pe sub puloverul ei negru, mângâindu-i spatele. În acelaşi timp, ea îi mângâie umerii şi gâtul alungându-i încordarea. Când în cele din urmă puseră capăt sărutului, el îşi ascunse faţa în gâtul ei şi o strânse şi mai tare.

— Oh, Doamne, ce dor mi-a fost de tine!

— Nu la fel de mult cât mi-a fost mie. Dar se răceşte mâncarea şi trebuie să te hrăneşti, zise ea dându-i mâinile la o parte, iar el îi dădu drumul fără tragere de inimă, ştiind că avea dreptate.

— De unde ai ştiut c-o să vin aici? întrebă el când ea îi dădu farfuria cu găluştele umplute cu carne de porc friptă. Mânuind beţişoarele cu îndemânare, ea luă o găluşcă şi muşcă din ea. Gemu de plăcere şi Morgan o privi amuzat cum înghiţi şi zâmbi.

— Foarte simplu, dragul meu Abbott, spuse ea. Ultimele două seri m-ai sunat să-ţi ceri mii de scuze pentru faptul că nu puteai să vii la întâlniri. Şi, de fiecare dată, te-ai văicărit că ai mult de lucru, astfel că trebuia să stai la birou împreună cu oamenii tăi. M-am gândit că, în curând, trebuia să faci o pauză, foarte târziu şi, fiind un tip foarte grijuliu, probabil că veneai încoace ca să nu mă trezeşti. Aşa că, iată-mă, şi cu o comoară după mine.

— Eşti perfectă, iubito. Mâine o să-ţi trimit un camion de trandafiri, aşa că ai grijă să pregăteşti vazele.

— Mai bine trimite şi nişte vaze. Eu n-am decât vreo douăzeci, spuse ea, după care mai mâncă o găluşcă şi oftă zgomotos. Când mă gândeam la toate astea în bucătărie, îmi venea rău.

— Poate că, în schimb, ar trebui să-ţi trimit un

camion de găluşte, spuse Morgan gânditor şi râse.

— Să nu uiţi sosul!

Cecilia fredona uşor când deschise uşa de la intrare a doua zi după-amiază.

— Cecilia St. Martin? întrebă tânărul care se afla pe verandă, cu un zâmbet larg.

— Da. El îi dădu o mapă pe care se afla o hârtie.

— Semnaţi aici. Întrebându-se dacă nu cumva Harper îi trimisese ceva, ea semnă automat în locul indicat.

— O să dureze puţin până când o să tragem camionul înapoi, spuse tânărul apoi. Ne-am dus la vecinul dumneavoastră, din greşeală.

— Să-săsă trageţi camionul? se bâlbâi ea.

— Cu florile, spuse tânărul. Trandafiri. Doamnă, un nebun a comandat un camion plin de trandafiri pentru dumneavoastră!

— Morgan, şopti ea, după care strigă după tânăr: Nu e nebun!

El îi zâmbi peste umăr şi apoi îi făcu semn şoferului care oprise la două numere mai departe. Camionul făcu o întoarcere aproape imposibilă pe străduţa aceea îngustă şi opri în faţa casei ei. Primul tânăr deschise uşile din spate ale camionului şi şoferul sări din cabină, ducându-se să-l ajute.

Stând pe verandă, Cecilia se uită din ce în ce mai şocată, cum cei doi începură să descarce nişte aranjamente superbe de trandafiri. Erau trandafiri roşii de Damasc, trandafiri galbeni, trandafiri roz Elizabeth, miniaturi şi tot felul de alte soiuri. Făcu ochii mari când văzu ceea ce păreau a fi sute de trandafiri. Şi camionul nu era golit nici măcar pe sfert!

— Unde vreţi să-i punem? întrebă primul tânăr ţinând trei buchete, două coşuri şi un vas cu trandafiri albaştri.

— În… în sufragerie, cred… spuse ea cu o voce răguşită.

— Foarte bine. Intră în casă şi şoferul îl urmă ţinând patru coşuri încărcate, dar înainte îi dădu un trandafir roşu imens, cu coadă lungă, de care era ataşat un plic. Cecilia se rezemă absentă de balustradă, deschizând plicul cu degete tremurătoare. Zâmbi când văzu ce scria:

„Trandafiri perfecţi pentru o doamnă perfectă”.

Nu era nicio semnătură, dar ea recunoscu scrisul îndrăzneţ al lui Morgan şi o miră faptul că el chiar se dusese la florărie să dea comanda.

În timp ce tinerii treceau pe lângă ea cu florile, Cecilia îşi mângâia obrazul cu trandafirul catifelat şi se gândea la seara precedentă.

— Asta nu este ultima oară când va trebui să lucrez până târziu şi îmi pare foarte rău, spusese Morgan ţinând-o cuibărită în braţe, după ce terminară de mâncat.

Trebuie să suporţi foarte multe.

— Nu mă deranjează, murmurase ea în pieptul lui, fericită că putea să fie cu el chiar şi pentru scurt timp.

— S-ar putea ca, mai târziu, să te deranjeze. Slujba mea necesită ore îndelungate de muncă şi, de obicei, mă târăsc până acasă, aşa cum am făcut în seara asta. La naiba, de multe ori dorm la birou!

— Pot să mă împac cu munca ta, îl asigură ea. Tatăl ei avusese o slujbă asemănătoare la *Parkhurst.* Părinţii ei găsiseră o modalitate de a se descurca şi creaseră multe momente plăcute, aşa că ştia că era posibil.

— Morgan, nu sunt chiar un arheolog activ. Ăăă… lucrez pentru sponsor, verific santinelele, mă ocup de fonduri, lucruri de genul ăsta. Uneori plec săptămâni în şir, chiar şi o lună. Cum o să te simţi când va trebui să vizitez câte un şantier?

— Îngrozitor, recunoscu el. Dar te-aş lăsa să pleci, atâta timp cât ştiu că te întorci.

— Îmi amintesc că ai făcut un scandal teribil în legătură cu acea călătorie a mea în Guatemala.

— Chiar trebuia să pleci în Guatemala cu treabă sau fugeai de mine? Oftând în faţa agerimii lui, ea mărturisi:

— Fugeam. Dar n-o să se mai repete.

— Te gândeşti să renunţi la slujbă?

— Tu ai face-o?

— *Touché*, spuse el, şi, deodată pocni din degete. Gata!

O să-mi coordonez munca în aşa fel încât să am cel mai mult de lucru în perioada în care tu o să fii plecată. Astfel, niciunul din noi n-o să se simtă vinovat.

— Atunci, n-o să mă simt vinovată, când o să plec în Guatemala mâine, zise ea. Cecilia râse uşor, amintindu-şi cum îi azvârlise cu o pernă în cap. Amândoi trebuiau să facă multe compromisuri, dar ea era de părere că o persoană putea să aibă totul, dacă muncea de ajuns.

Apoi conversaţia se îndreptă într-o direcţie la care nu se aşteptase.

— Oferta lui Holyoke m-a luat prin surprindere, spusese el. Dar era nevoie de aşa ceva. Sincer să fiu, afacerile nu merg prea bine şi n-ar trebui să se întâmple asta.

— Da?

— Mmm… Membrii consiliului meu director n-au fost prea mulţumiţi de mine, mai ales când am pierdut contractul ăla de satelit al lui *Parkhurst…*

Şi acum, după mai bine de douăsprezece ore, Cecilia încă mai simţea bătăile puternice ale inimii pe care le simţise în clipa în care el rostise acele cuvinte. Un moment fusese atât de speriată că el ştia totul, încât nici nu-şi mai amintea ce îi răspunsese. Poate că nu spusese nimic. Apoi el nu mai pomenise nimic despre Parkhurst şi ea ajunsese la concluzia că vorbea doar despre problemele de la birou. Nu ştiuse de legătura ei cu *Parkhurst.*

— Nici acum nu ştie, se asigură ea cu glas tare. Uitându-se la trandafirul pe care îl ţinea în mână, se

întrebă cum avea să-i explice despre *Parkhurst*. Cât mai inocent cu putinţă, hotărî ea. Nu era posibil ca Morgan să-i descopere singura firmă pe piaţă şi cu siguranţă ea nu avea să-i spună nimic! Era sigură că Harper nu avea să vorbească. Când avea să-i spună, în cele din urmă, Morgan va creaţie că era o pură coincidenţă. Sau, mai degrabă, soarta.

Cecilia zâmbi. Avea să forţeze destinul. În definitiv, era scris în stelele lumii afacerilor că doi acţionari majoritari pot fuziona.

Intră în casă şi văzu că sufrageria arăta ca la parada Turnirului Trandafirilor.

— Dumnezeule! exclamă ea când cei doi tineri aşezară un buchet foarte mare în formă de potcoavă lângă televizor. Asta n-ar trebui să se afle la câştigătorul de la Kentuchy Derby?

— Cineva este nebun după dumneavoastră, spuse şoferul zâmbind.

— Eu cred că e doar nebun, mormăi celălalt, care era mai tânăr. Cecilia îi zâmbi.

— Pun pariu că nu te-ai ostenit să-i trimiţi iubitei tale nici măcar un trandafir. Şoferul izbucni în râs, iar tânărul roşi.

— Încearcă s-o faci o dată, îi sugeră ea.

S-ar putea să fii plăcut surprins de rezultat. Femeilor le place foarte mult când bărbaţii le trimit flori. Şi sunt sigură că bărbaţii care o fac, nu duc lipsă niciodată de… companie.

— Şeful îi tot spune că femeile sunt extrem de recunoscătoare când primesc flori, zise şoferul, după care adăugă repede: Vă rog să mă iertaţi, domnişoară. Cecilia râse.

— Nu-i nimic. Şeful dumitale e puţin cam misogin, dar probabil că are dreptate.

— Dumneata cât de recunoscătoare o să fii? întrebă

tânărul sarcastic. Cecilia zâmbi doar.

— Glumeşti! Cecilia râse când auzi uimirea din glasul lui Marion Alloway.

— Deloc, zise ea ţinând receptorul cu umărul, în timp ce aranja unul din cele douăzeci şi şapte de buchete de fire separate, într-o vază. Am trandafiri în sufragerie, în bucătărie, în casă şi la subsol.

— I-aş arunca în cap vreo două duzini! Cecilia râse din nou.

— Recunosc că şi eu m-am gândit la asta. Crezi că Morgan o să stea la birou până diseară târziu sau o să izbutească să plece mai devreme?

Voia să-i facă o surpriză cu o cină extraordinară, aşa că o sunase pe Marion, sperând să afle cum mai mergea oferta pentru *Holyoke. K*-La prânz, Jay a spus ceva de genul că Morgan are de gând să rămână la birou toată noaptea, pentru că vrea să încheie cât mai repede oferta. De ce?

— Ah, zise Cecilia încruntându-se dezamăgită.

— Aha, înţeleg, spuse Marion râzând. În loc să-l împuşti aşa cum merită, voiai să-i spui mai mult decât *„Mulţumesc”*.

— Cam aşa ceva. Îmi pare nespus de rău că te-am deranjat. Ştiu că eşti foarte ocupată. Îţi mulţumesc pentru…

— Cecilia, o întrerupse Marion. Nu-mi mulţumi, te rog. Am impresia că tu eşti de vină pentru faptul că Morgan a fost aproape politicos în dimineaţa asta, aşa că eu ar trebui să-ţi mulţumesc ţie. După ziua de ieri, alesesem deja plutonul de execuţie! Aşa că, dacă te pot ajuta cu ceva, nu ezita să-mi spui, bine?

— Poate că ai putea, zise Cecilia când îi veni o idee. Există vreo modalitate în care aş putea să intru în clădire diseară târziu fără să ştie nimeni?

— Nu pot să te las să intri după orele de program.

Dar e o nimica toată, dacă nu te deranjează, să afle Jay Taylor. Îl mai ţii minte pe Jay, nu?

— Ursuleţul acela dulce?

— Nu e chiar atât de dulce în prezent, spuse Marion caustică. Dar o să se poarte mai bine când Morgan o să revină la normal. Securitatea intră în atribuţiile lui, aşa că el poate să-ţi dea drumul în birourile lui Morgan fără probleme.

Şi o să fie şi foarte discret. Din câte îl cunosc, o să-i placă ideea. Tot mai vrei s-o faci? Cecilia rezistă tentaţiei de a striga „Da". În schimb, spuse:

— Probabil. Dar nu lăsa să te împiedice aşa ceva. Cecilia râse, gândindu-se la posibila reacţie a lui Morgan la faptul că ea avea să-l „*viziteze*" la birou seara târziu. Dacă nu găsea altceva, ea avea să susţină că voia să facă turul clădirii pe care el i-l tot promisese.

— O s-o fac, spuse ea.

— Îmi place stilul tău, Cecilia. O să vorbesc cu Jay imediat şi te sun. Şi Cecilia?

— Da?

— Noi cei de la *Abbott Industries* te salutăm pentru curajul şi abilitatea de a-l transforma pe Simon Legree într-un motănel.

Morgan se rezemă de spătarul fotoliului său şi se frecă la ochi. Deşi era extrem de epuizat, era bucuros că, în sfârşit, găsise greşeala de pe foaia cu cheltuielile estimative. Bineînţeles că totul trebuia recalculat, din moment ce fuseseră afectate cifrele finale. Dar Marion putea corecta totul foarte uşor a doua zi dimineaţă.

Morgan râse încet. Probabil că Marion avea să-i facă un scandal monstru pentru greşeală, ceea ce şi merita. De luni de zile îi spunea că începătorii care foloseau foi de calcul electronice, foloseau şi programe în care puteau să existe erori.

Susţinea că oamenii de la „*Contabilitate*" pierdeau

ore întregi corectând foile care veneau de la alte departamente. Ei bine, în seara aceea îi cunoştea frustrarea. Pe foaie apăruseră cheltuieli mai mari decât era normal. Inginerii lui trebuiau examinaţi pentru faptul că îi trimiseseră aşa ceva. Mai mult ca sigur, cineva se grăbise şi îi trimisese altă foaie. Tot felul de greşeli stupide se întâmplau atunci când se lucra în grabă la un proiect. El şi Jay lăsaseră deoparte orice altă treabă pentru a supraveghea fiecare amănunt al ofertei, în speranţa de a găsi greşeli ca aceea pe care o descoperise el în seara aceea. Oferta trebuia prezentată luni la New York, aşa că nu mai erau decât patru zile. Din fericire, cea mai mare parte a muncii fusese terminată şi se părea că aveau să fie gata la timp.

Ciudat, îşi spuse el, cum fuseseră rugaţi să prezinte o ofertă pentru acel proiect. Dar el nu avea să întrebe de ce. Le era recunoscător celor de la Holyoke pentru propunere. Al avea nevoie de un proiect sănătos în momentul acela pentru a le închide gurile celor din consiliul lui director. Alungând acele gânduri care erau negative, Morgan se aplecă şi apăsă pe comanda DONE a computerului.

O secundă mai târziu, aparatul îi arătă că era gata să se închidă, astfel că el scoase discheta vârând-o în pliculeţul ei de hârtie şi o puse pe birou pentru a i-o da lui Marion dimineaţă. Promise în gând că avea să-i ceară scuze şi apoi avea să scrie un anunţ, cerându-le tuturor celor care foloseau foi de calcul, să-şi confrunte bine formulele. Ar fi trebuit să facă demult acest lucru. Marion era una din cele mai bune angajate în management şi niciodată nu cerea prea mult. Numai că, în perioada aceea, el se confrunta cu alte probleme importante, inclusiv *C/Mac* şi *Parkhurst.* Imaginea Ceciliei îi apăru în faţa ochilor minţii şi el o alungă imediat. Oricât de mult ar fi vrut să se gândească la altceva, chiar şi la imaginea ei, ştia că nu putea să-şi permită acea pierdere de timp, când avea

atâta de lucru pe birou. Opri calculatorul şi luă următorul raport. Dar înainte să se instaleze şi să verifice dacă existau probleme, uşa biroului se deschise. Numai nesuferita aceea de lampă lumina încăperea, dar el cunoştea silueta subţire care apăruse în prag. Era Cecilia. O mulţime de întrebări îi năvăliră deodată în minte, dar el nu rosti niciuna. Prezenţa ei avea ceva ireal şi el se întrebă vag dacă nu cumva o făcuse să apară numai gândindu-se la ea. Poate că era atât de obosit, încât avea vedenii. Ea înainta spre birou cu un aer seducător care îl înnebunea. Îi amintea de prima oară când o văzuse în restaurant şi, în clipa în care o scânteiere scurtă îi atrase privirea spre sânii ei, ştiu de ce. Purta aceeaşi rochie. Broboane de sudoare îi apărură pe frunte şi fiecare muşchi al trupului i se încorda.

Se întrebă dacă ştia de câte ori o visase în rochia aceea. Se întrebă dacă ştia de câte ori se răzgândise să o roage să se îmbrace cu ea, dorind ca un moment cu totul deosebit să dea viaţă acelei fantezii. Nu şi-ar fi închipuit niciodată că acest lucru avea să se petreacă în biroul lui când avea încă ore întregi de lucru înainte. Dar era perfect. Când ea ocoli biroul, el se ridică şi ea i se topi în braţe complet.

— Vreau să-ţi arăt cât de mult îmi plac trandafirii, şopti ea ridicându-şi privirea. Şi cât de mult te iubesc. Era fantezia la care nici măcar nu îşi dăduse voie să se gândească. Dar existase într-un ungher al minţii lui încă de prima oară când făcuseră dragoste. Acum ştia că nu era o fantezie, sau o dorinţă, ci realitatea.

— Te iubesc, îi spuse el. Şi, în clipa în care rosti acele cuvinte, ştiu că, în sfârşit, admitea acest lucru şi pentru sine. Se îndrăgostise de ea, din clipa în care o văzuse prima oară, în restaurantul acela din Chicago. Acela era motivul pentru care întotdeauna simţise că avea un drept asupra ei încă de la început. De atunci, o legase de el, fără

să-şi dea seama ce anume îl împingea să facă asta. Acum, nimic altceva nu mai conta în afară de acel moment. Nici Al, nici oferta pentru *Holyoke*, nici măcar legătura ei cu *Parkhurst* despre care ea încă nu pomenise nimic, deoarece ultima legătură emoţională se forma între ei. Şi nimic nu avea să o rupă. Cu un zâmbet, ea se înălţă pe vârfuri şi îl sărută. Sărutul se aprofunda rapid, iar trupurile li se lipiră complet, de la piept, la şolduri. El îşi afundă mâinile în părul ei strâns în coc, trăgând de acele care îl ţineau, şi eliberându-l. Părul i se revărsă greu pe spate, înconjurându-i braţele când îi desfăcu fermoarul rochiei, dezvelind pielea catifelată pentru degetele lui nerăbdătoare.

Ea se retrase din braţele lui şi, văzându-l că o priveşte uimit, îi aruncă un zâmbet slab. Apoi, cu mişcări languroase, îşi scoase rochia. Când o văzu numai cu sandalele negre cu tocuri cui, Morgan simţi cum se excită, aproape până la durere. Ridică mâinile automat pentru a-şi descheia cămaşa, încurcându-se uşor.

— Nu, zise ea, păşind peste rochie şi înlocuindu-i mâinile cu ale ei. Vreau să te dezbrac eu. Morgan scoase un geamăt, când degetele ei îi mângâiară pieptul uşor prin cămaşă înainte să i-o descheie cu îndemânare. Rezistă tentaţiei de a o atinge, nevrând să-i strice superbul act de seducţie. Sudoarea îi şiroia pe tâmple din cauza efortului pe care îl făcea ca să se stăpânească. Privirile li se întâlniră în clipa în care ea îi azvârli cămaşa peste rochie. Desfăcându-i cureaua, se aplecă şi îşi frecă sânii de pieptul lui. El auzi un zgomot neinteligibil şi, după un moment, urmă o plăcere orbitoare. Cu mâini febrile deodată, ea îi scoase şi celelalte lucruri. Apoi, începând cu gura, îi sărută fiecare centimetru al trupului. Pieptul îl ustura din cauza muşcăturilor pline de pasiune, burta i se încorda când îi şicană buricul cu limba, iar coapsele îi luară foc sub buzele ei. Ea îşi ridică privirea şi murmură:

— Te iubesc, Morgan Abbott. El îşi afundă mâinile în părul ei în clipa în care începu să-l savureze în moduri secrete. În cele din urmă, el nu mai suportă şi o trase în picioare. Aproape că îi devasta gura cu a lui în timp ce degetele i se afundară în carnea moale a feselor rotunde. Tremurând în îmbrăţişarea lui şi scoţând gemete surde din fundul gâtlejului, ea se lipi de trupul lui tare, implorator. Buzele lui îi pârjoleau pielea. Îşi trecu limba peste sfârcurile ei până când le făcu să se întărească, zăbovind momente îndelungate asupra burţii netede şi îi cunoscu mătasea picioarelor lungi şi subţiri. Nu lăsă niciun petec din trupul ei neatins. Apoi, îngenunchind în faţa ei, o acoperi cu gura.

Ea îşi înfipse unghiile în umerii lui când el îi gustă încet umezeala. Îşi mişcă limba cu agilitate până când o făcu să tremure şi să-i strige numele.

El, atunci întinse mâna în spate după fotoliu. Se aşează şi o puse deasupra.

— Te iubesc, Gecilia St. Martin, şopti el. Cât de mult te iubesc! Ea îşi uni buzele cu ale lui în loc de răspuns. Apoi, strângându-i pulpele cu genunchii, îl învălui cu moliciunea ei. Gemură amândoi în clipa în care masculinitatea lui se contopi cu feminitatea ei. El o ghida cu mâini puternice, în timp ce ea se ridica uşor şi apoi se lăsa din nou în jos. Şi iar, şi iar. Stând nemişcat, el îşi ascunse faţa în catifeaua sânilor ei, umezindu-i sfârcurile cu o limbă lacomă. Mişcările ei deveniră din ce în ce mai frenetice şi ea îşi lăsă capul în jos peste capul lui. Părul, de un roşu strălucitor, îi veni în faţă, acoperindu-i pe amândoi cu şuviţe de mătase, până când Morgan avu senzaţia că se îneca în trupul ei. Scoţând un mic ţipăt, ea se încorda şi valurile iubirii ei îl înconjurară, revărsându-se peste el. Şoptindu-i vorbe de iubire la ureche, el îi mângâie spatele, potolind furtuna dinăuntrul ei.

— Plăcerea trebuia să fie numai a ta, spuse ea cu un

glas stins.

— Este, o asigură el cu răsuflarea tăiată, rotindu-şi şoldurile uşor sub ale ei. Este! După minute îndelungate, când ea scoase încă un suspin de plăcere, Morgan nu o auzi. Sângele îi vuia asurzitor în urechi şi el îşi dădu capul pe spate. Se împinse cu putere în ea şi apoi scoase un ţipăt, căci carnea lui erupse într-o explozie dătătoare de viaţă. Trupurile lor acoperite de sudoare rămaseră apoi nemişcate în liniştea netulburată a biroului.

— Ar trebui să plec, zise Cecilia îmbrăcată iarăşi în rochia cea neagră.

— Ştiu, spuse Morgan ţinând-o strâns în braţe lângă uşa biroului.

El îşi pusese doar pantalonii, aşa că ea îşi lăsă capul pe pieptul lui gol.

— Hai să mergem în Oregon weekend-ul viitor, spuse el. Doar noi doi într-o căsuţă, pe malul oceanului. Numai Dumnezeu ştie că, după săptămâna asta, meritǎm puţin timp singuri!

— Nu m-ar interesa, nici dacă ar fi o cocină lângă groapa de gunoi a oraşului. Atâta timp cât sunt cu tine. El râse uşor.

— Cred c-o să te păstrez, pentru că eşti foarte uşor de mulţumit.

Ţipă când simţi odurere teribilă în piept. Zâmbind fericită, Cecilia îi flutură trei fire de păr smulse de pe piept.

— Crezi doar c-o să mă păstrezi? Frecându-şi locul de unde fuseseră smulse firele, Morgan întrebă sec:

— Ar putea să te intereseze un director executiv al lui Abbott Industries foarte uzat şi uşor rănit? Numai dacă trece înapoi la treabă! Morgan scoase o înjurătură când se gândi la acel lucru.

CAPITOLUL 10

— Ţi-am spus eu c-o să fie mai greu de rezolvat!

Frustrată, Cecilia trase de o şuviţă de păr care îi scăpase din coc şi strigă în receptor:

— Dar contractul lui *Holyoke* pe care l-am aranjat pentru Morgan n-a făcut absolut nimic, Harper! Am urmărit preţul acţiunilor cu mare atenţie şi a scăzut cu încă un sfert de punct…

— Cecilia, preţul o să crească, îţi promit! Am vorbit cu cei de la *Holyoke* şi mi-au spus că oferta lui este excelentă, zise Harper râzând uşor. Abia m-am abţinut să nu râd, când mi-au mulţumit pentru că l-am recomandat pe Abbott. Luni, *Holyoke* o să anunţe că i-a acordat lui Al contractul în valoare de zece milioane de dolari, după care Abbott o să aibă de lucru de n-o să-şi mai vadă capul şi noi o să facem o avere. Acum, nu mai ţipa la mine aşa!

— Dar sigur că un anunţ înainte n-ar strica…

— Ţi-am mai vorbit despre scurgeri şi altă dată. Celor din Wall Street le place să bârfească mai mult decât babelor. Toată lumea vrea să cumpere acţiuni într-o companie care promite profituri serioase. E vechea schemă de *„îmbogăţire rapidă”*. De ce crezi că am investit în compania de computere? Pentru că am auzit de la o sursă de încredere, înainte să se anunţe oficial, că *Abbott Industries* avea să o absoarbă. Abbott ştie că ar da de necazuri dacă s-ar afla de contractul lui *Holyoke* şi o mulţime de investitori ar începe să cumpere acţiuni. Pentru o companie cu necazuri, ca Al, e foarte tentant să strecoare câteva aluzii pentru ca preţul acţiunilor să crească rapid şi compania să facă rost de nişte bani gheaţă de care are nevoie. De asemenea, e foarte ilegal. Abbott e foarte prudent şi are o judecată sănătoasă, în plus, care-i graba? Dându-şi seama că îi dezvăluise lui Harper şi aşa mai mult decât voia, Cecilia trase aer în piept pentru a se calma.

— Bănuiesc că nu prea am răbdare, atâta tot. Râsul lui Harper răsună în receptor şi ea se strâmbă, ţinându-l

mai departe de ureche.

— Ei bine, încearcă să ai şi tu răbdare o dată. O să fie o experienţă cu totul nouă pentru tine. Apropo, bănuiesc că nu-l mai zăpăceşti pe Abbott cu dispariţiile tale, aşa că de ce mai eşti încă la San Francisco?

— Ăăă… păi… E un oraş frumos, se bâlbâi ea, enervându-se pentru scuza aceea slabă. M-am gândit să mai rămân câteva săptămâni.

— Ei bine, nu mai sta prea mult. S-ar putea să dai peste Abbott exact când nu te aştepţi. Ea înghiţi în sec. Dacă ar fi ştiut el…

— Probabil că ai dreptate. La revedere, Harper. Închise telefonul, apoi îşi lipi fruntea de tapetulgalben din bucătăria ei. Ştia că are cearcăne din cauza lipsei de somn. Era extrem de îngrijorată, şi tâmplele începuseră să-i zvâcnească de trei zile. Fără să-şi dea seama, cu o zi în urmă, luase o mulţime de aspirine făcând un efort de a scăpa de durere şi acum avea un permanent ţiuit în urechi. Ştia şi care era cauza acelei oboseli nervoase. Declaraţia de dragoste a lui Morgan. Faptul că ştia că o iubeşte ar fi trebuit să o facă să plutească de fericire şi să aibă în permanenţă un zâmbet pe faţă. Fusese aşa, timp de vreo zece minute după seara aceea de joi, cu o săptămână în urmă, din biroul lui. Apoi îşi adusese aminte de toate minciunile ei şi fusese extrem de deprimată şi irascibilă. A fi îndrăgostit era o stare îngrozitoare. În ciuda preocupării lui cu *Holyoke* şi cu treburile de la birou, Morgan îi observase starea de nelinişte. Folosind nişte înjurături care i se păreau obscene până şi ei, el dădusie vina numai pe sine. Şi sentimentul ei de vinovăţie sporise. Când Idiot i se frecă de picioare torcând, Cecilia se îndreptă şi oftă. Luă pisica în braţe, frecându-şi obrazul de blana ei moale.

— În următoarea viaţă o să cer să fiu pisică, murmură ea. Pe tine nu te interesează decât că ai mâncare în castronel şi să te superi când nu e.

Ştia că nu mai putea să amâne şi că trebuia să-i spună lui Morgan de banii ei de la Parkhurst, dar voise atât de mult să nu mai aibă nicio acţiune Al întâi. Din păcate, ar fi putut să treacă şi luni de zile până când Harper avea să vândă acţiunile şi ea nu mai putea să aştepte atât de mult. Nu nerăbdarea o împingea, ci faptul că ştia că dacă amâna dezvăluirea adevărului cu privire la acea parte din viaţa ei, Morgan avea să sufere şi mai mult din cauza tăcerii ei.

Încrederea era un lucru atât de fragil şi, totuşi, atât de important în dragoste. Îşi înălţă capul, clipind des pentru a-şi reprima lacrimile. Ştia că Morgan îşi punea lucrurile în ordine la birou ca să poată pleca amândoi în Oregon, a doua zi.

Ea avea o presimţire că se va întâmpla ceva în acel weekend. Şi nu mai avea forţă să apeleze la jocuri. Punând-o pe Idiot jos din nou, îşi dădu seama deodată de ce avea să fie weekend-ul un punct important în relaţia ei cu Morgan. Avea să-i spună adevărul despre legătura ei cu *Parkhurst*. Dar numai despre asta. Nu avea să-i mărturisească ce plănuise să facă iniţial. Încrederea era un lucru, nebunia era cu totul altceva.

— Nu sunt proastă, zise ea cu glas tare, după care izbucni într-un râs sec.

Nu avea de ce să-şi facă griji, din moment ce Morgan avea s-o omoare pentru faptul că aşteptase atât de mult ca să-i spună de *Parkhurst.* Şi apoi putea să fie pisică.

— Eşti sigur? întrebă Morgan încleştând mâna pe receptor până când încheieturile degetelor i se albiră.

— Cât se poate de sigur, zise Sam Nylander. Adineauri am vorbit cu directorul de achiziţii al lui Gerhardt-Palmer America. Susţine că nu caută să cumpere decât blocuri mari de acţiuni în momentul ăsta, numai pentru că au mulţi bani gheaţă şi au nevoie de o investiţie din motive de impozite. Ticălosul mi-a spus acelaşi lucru şi anul trecut, exact înainte să preia compania aia de mase

plastice. Au curaj, dacă se gândesc să te cumpere, când alte companii îşi vând sucursalele pe nimic.

— Dar ei vor toată plăcinta, murmură Morgan aproape absent, în timp ce o mulţime de gânduri criminale îi treceau prin minte.

— Sunt sigur că nu sunt singurul broker la care a apelat Gerhardt-Palmer pentru treaba asta. Mai mult ca sigur că le-a cerut şi altora să le cumpere blocuri mari de acţiuni şi repede. Îmi pare rău, Morgan. Aş fi vrut să-ţi pot spune mai multe.

— Să nu-ţi pară rău. Amândoi ştim că te-ai zbătut pentru mine şi îţi sunt recunoscător, Sam. Sam râse.

— Dacă directorul de achiziţii a fost prea prost să ştie cine e agentul tău de bursă, eu nu i-am spus. Dar va trebui să-mi dai comisionul gras pe care aş fi primit de la ei.

— Prostii! zise Morgan şi zâmbi, în ciuda faptului că era furios. N-ai refuzat să-i reprezinţi şi ştii asta foarte bine.

— Bineînţeles că nu! spuse Sam indignat. Un agent de bursă rămâne întotdeauna un agent de bursă. Ar trebui să fie interesant de văzut ce-or să facă atunci când o să începi să-i blochezi. Morgan se întrebă dacă putea să-i blocheze. Auzise despre compania Gerhardt-Palmer că era un furnizor de piese auto german care acum cumpăra de pe piaţa americană. Mai mult ca sigur că îi interesa Abbott Industries pentru aparatele sale electronice şi firma de construcţii. Şi pentru că era vulnerabilă în momentul acela.

— Îţi sunt recunoscător pentru pont, Sam, spuse el. Al naibii de recunoscător!

Un moment mai târziu, Morgan închise şi îşi vărsă năduful înjurând în cinci limbi. Nu se repetă nici măcar o dată.

La naiba! îşi spuse el. Asta îi mai trebuia acum, o posibilă preluare a lui Abbott Industries. Cei de la Holyoke

Chemicals spuneau că oferta lui Al pentru noul lor complex de cercetări arăta foarte bine şi ramura electronică îşi revenea, de asemenea. Şi, acum asta. Numai zvonul că ar fi putut fi victima unei preluări ar fi însemnat dezastru pentru o companie.

Direcţiunea pierdea din prestigiu, investitorii începeau să vândă acţiunile şi noile contracte se duceau în alte părţi. Din fericire, existau modalităţi de a lupta şi unele companii învingătoare apăreau mai puternice şi mai încrezătoare chiar. Dar rezultatul depindea de cât de uniţi erau membrii consiliilor directoare şi de cât de repede se mişca managementul pentru a bloca ameninţarea.

Ştia că are câteva opţiuni. Prima era de a cumpăra cât mai multe blocuri de acţiuni cu putinţă. Pentru asta era nevoie de mulţi bani, iar *Abbott Industries* ducea lipsă de lichidităţi în acel moment, având împrumuturi mari. Cea de a doua opţiune era să-i convingă pe acţionari să nu vândă cu niciun chip. Din păcate, de obicei, lăcomia învingea loialitatea, mai ales după anul nefavorabil pe care Atât avusese până atunci. Al ar fi putut să cumpere Gerhardh-Palmer. Dar acest lucru depindea de cât de mult doreau ei să preia *Abbott Industries* şi câte acţiuni cumpăraseră deja. Din nou, banii ar fi putut fi o problemă.

Încruntându-se în timp ce se gândea la acele opţiuni firave, Morgan îngrămădi fără să-şi dea seama toate hârtiile de pe birou la un loc. Se uită la mapa de birou urâtă şi verde. Deodată, ceva plesni înăuntrul lui şi ridicându-se brusc, luă lampa şi o aruncă în partea cealaltă a încăperii cu toată puterea. Se spărsese în mii de fărâme în contact cu peretele opus. Şocat de violenţa lui, Morgan îşi acoperi faţa cu mâinile care îi tremurau uşor şi trase de câteva ori aer în piept, pentru a se calma. Se întrebă vag, de unde venise acea izbucnire de violenţă; în definitiv, era un om matur. Bineînţeles, nu mai fusese niciodată ameninţat cu perspectiva de a pierde compania pe care o

clădise. Uşa biroului se deschise larg. Lăsă mâinile în jos şi văzu că secretara lui, Louise Danotti, îl privea din prag.

— Vă simţiţi bine? îl întrebă ea uitându-se la lampa distrusă şi rămânând cu gura căscată.

— Am avut şi momente mai bune, spuse el cu asprime, după care înmuie puţin tonul şi adăugă: Spune-i lui Jay să vină încoace. Repede! Pe urmă, cheamă-i la telefon pe membrii consiliului. Vreau să vorbesc cu fiecare personal. Să nu mă dai la telefon până când n-o să-ţi spun eu. Ea încuviinţă, după care arătă spre podea.

— O să pun pe cineva să cureţe.

— Lasă asta! Afurisita aia de lampă nu mi-a plăcut niciodată, oricum.

Ea îi aruncă un zâmbet şi plecă. Morgan se duse la dulapul din lemn de nuc de sub fereastră şi îşi puse un pahar mare de whisky irlandez. Fără gheaţă. O secundă mai târziu, whisky-ul îi arse gâtlejul şi el îşi aminti de seara când Cecilia se jucase de-a soţia acasă cu el.

— La naiba! mormăi el şi, ducându-se din nou la birou, ridică receptorul formând repede numărul ei şi începând altă serie de înjurături.

Ai naibii ticăloşi! Nu puteau să mai aştepte o săptămână?

— Cred că ar trebui să-ţi dai demisia imediat, Morgan, spuse bărbatul cărunt cu un aer distins. În liniştea care urmă, Morgan se uită la Thomas Yellan, cel care vorbise, după care se uită la ceilalţi trei membri ai consiliului, ignorându-i pe cei câţiva directori foarte importanţi care se aflau, de asemenea, în jurul mesei de conferinţă.

— Dacă dumneavoastră… domnilor, îmi cereţi demisia acum, vă garantez că Gerhardt-Palmer va înghiţi Al ca pe o primă masă pe care o primeşte un câine care n-a mâncat de zile întregi, Dacă vreunul dintre dumneavoastră doreşte să-şi vândă acţiunile din lipsă de încredere, le voi

cumpăra eu, acum, la preţul cu care le-aţi cumpărat. Toată lumea începu să foşnească hârtii, fără să se uite la el sau la Thomas Yellan. Zâmbind sumbru, Morgan adăugă:

— Aş vrea să continuăm şedinţa, dacă se poate… Jay, ai verificat la bănci? Cum stăm cu creditul pentru un împrumut, ca să retragem nişte acţiuni de pe piaţă înainte să le cumpere Gerhardt-Palmer?

Fiind vizibil marcat de confruntarea dintre Morgan şi membrii consiliului, Jay înghiţi în sec înainte să răspundă:

— În ciuda câtorva împrumuturi mari, creditul nostru e încă bun. Dar, pentru aşa ceva, ezită să acorde împrumuturi. Cred că ar fi mai receptivi dacă le-am oferi un loc în cadrul consiliului, ca să poată controla capacitatea corporaţiei de a returna împrumutul. Yellan se ridică pe jumătate, aproape strigând în semn de protest:

— Nu putem…

— Oferă-le locul, Jay, îl întrerupse Morgan cu răceală, şi privindu-l fix până când îl făcu să se aşeze din nou. Acum! Jay ieşi din sala de conferinţe pentru a-l suna pe preşedintele băncii acasă. Nimeni nu protestă pentru faptul că Morgan crease un nou loc în cadrul consiliului fără să-i consulte mai întâi pe membrii existenţi, cu atât mai puţin să le ceară aprobarea. Având grijă ca dezastrul să nu i se citească pe chip, Morgan rezistă tentaţiei de a ieşi după Jay şi de a merge aiurea, fără ţintă. Membrii consiliului intraseră în panică de la începutul după-amiezii, când el îi informase în legătură cu posibila preluare. Era de aşteptat ca Yellan, directorul cel mai subversiv, să încerce să-l elimine din cadru. Poate că ar fi trebuit să demisioneze şi apoi să se uite liniştit cum se băteau ca idioţii, în timp ce Gerhardt-Palmer le lua compania. Rămase surprins când îşi dădu seama că numai o încăpăţânare perversă îl împiedica să demisioneze. Ştia că, parţial, oboseala era de vină. Aflându-se în partea defensivă a preluării şi furios că ratase weekend-ul cu

Cecilia, cocheta cu ideea demisiei. Uitându-se la unul din avocaţii corporaţiei, întrebă:

— Mike, ce altceva putem să facem ca să strângem repede nişte bani gheaţă? Chiar dacă obţinem împrumutul de la bancă, n-o să avem carte albă.

Dregându-şi glasul, avocatul se ridică.

— Nu se pot face prea multe, Morgan. Numai să vindem *Al Chemicals*.

O mulţime de glasuri se ridicară în semn de protest faţă de ideea de a vinde profitabila sucursală. Morgan îi lăsă să se descarce, ştiind că simţeau nevoia să o facă după tensiunea de mai devreme. În plus, nu avea nicio intenţie să vândă *Al Chemicals.* Zâmbi uşor când îşi aminti de telefonul pe care i-l dăduse Ceciliei.

După şocul iniţial la auzul veştii legate de preluare, îl sprijinise atât de mult, spunându-i de câteva ori să nu-şi facă griji pentru faptul că trebuie să contramandeze călătoria în Oregon. Întrebase numai despre ce companie era vorba. Vocea ei sunase atât de ciudat atunci, aproape ca şi cum ar fi fost îngrozitor de speriată, dar el dădu vina pe imaginaţie. Probabil că, din cauza propriului şoc şi a furiei, îi interpretase greşit tonul. Poate că tatăl ei avusese o experienţă similară când se aflase la conducerea lui *Parkhurst* şi ea îşi amintise.

Se întrebă când aveau să discute despre legătura ei cu *Parkhurst* în sfârşit. Nu că ar fi avut vreo importanţă, din moment ce el ştia deja. Cecilia era o adevărată doamnă şi o femeie extraordinară. Se considera foarte norocos că o avea aşa cum o avea. Restul urma să vină atunci când ea avea să aibă suficientă încredere în el. Trebuia doar să-şi aducă aminte să se prefacă surprins.

Parkhurst. Când numele uriaşului conglomerat îi trecu prin minte, Morgan recunoscu în sinea lui că problemele lui aveau să ia sfârşit dacă ar fi găsit o companie asemănătoare care să fie de acord cu o fuziune

amicală cu *Abbott Industries*. Asta ar fi blocat preluarea. Dar voia să exploateze toate resursele companiei înainte să pomenească de posibilitatea unei fuziuni *„cavalerul alb”*, cum se numea acea situaţie în lumea afacerilor. Directorii lui erau destul de sensibili şi aşa, fără să le ofere o posibilă soluţie care era la fel de rea ca problema. Când discuţiile deveniră extrem de aprinse, Morgan hotărî că se descărcaseră destul.

— Domnilor, strigă el şi şapte chipuri se întoarseră să-l privească. Sunt sigur că Mike nu sugerează să vindem *Al Chemicals*, ci doar că este o opţiune în caz de nevoie. Ce altceva mai putem face, Mike?

Înainte ca acesta să poată răspunde, uşa sălii de conferinţe se deschise. Morgan îşi înălţă sprâncenele când Louise-care acceptase să rămână la serviciu în timpul şedinţei de urgenţă, chiar dacă era trecut de miezul nopţii-dădu buzna în încăpere şi aproape că alergă spre el, având în mână o foaie de hârtie.

— Îmi pare rău, Morgan, spuse ea cu răsuflarea tăiată, dându-i hârtia. Dar cel care a sunat a insistat că ar fi bine să ştii asta. Morgan despături hârtia şi citi repede.

— Ce… spuse el şi glasul i se frânse, rămânând încremenit. Făcând ochii mici, rosti un cuvânt foarte urât, după care se ridică de pe scaun şi ieşi val-vârtej, izbindu-l de perete pe Jay, care se întorcea.

— Hei! exclamă acesta indignat. Morgan îl ignoră, însă, sperând că liftul avea să-l ducă jos cât mai rapid. Avea să-i rupă gâtul Ceciliei! Un sfert de oră mai târziu, bursa germană de acţiuni se deschidea. Şi *Parkhurst Group* îşi făcuse cunoscută intenţia de a *„achiziţiona”* compania Gerhardt-Palmer.

Cecilia tocmai încheiase cea de a cincea convorbire telefonică cu Harper când uşa fu dată de perete cu un zgomot asurzitor.

— Cecilia! ură Morgan.

— Dumnezeule! murmură ea absentă. O mie de gânduri diferite îi imobilizară trupul în timp ce creierul ei făcu un scurt-circuit pentru o clipă.

— Cecilia!

— Imediat, strigă ea, ieşind repede din bucătărie. În clipa aceea se ciocni de Morgan care, evident, începuse să o caute. Se clătină şi el o apucă de braţ, îndreptând-o din nou cu brutalitate. Încercând să-şi recapete răsuflarea, ea nu observă cât de repede îi dăduse drumul braţului după ce ea îşi recăpătase echilibrul. Sau furia îngrozitoare de pe chipul lui.

— Grozavă prindere, spuse ea. Cei de la Forty-Niners ar putea să te folosească pe post de primitor.

— Ce naiba îţi închipui că faci? strigă el furios.

— Mă izbesc de perete. Începu să o cuprindă teama când văzu pata de un roşu închis şi chipul lui înăsprit. Ochii lui erau ca nişte bucăţi de gheaţă. Ea îi puse mâna pe braţ ca pentru a-l linişti.

— Morgan, ce este? Au apărut şi alte probleme? Aproape rânjind, el îşi trase braţul din mâna ei.

— Când naiba aveai de gând să-mi spui despre *Parkhurst*, Cecilia? După ce mă salvai ca să vadă toată lumea? Cuvântul *Parkhurst* răsună ca un clopot de moarte în urechile ei. Nu putea decât să stea şi să se uite la el îngrozită.

— Gerhardt-Palmer e problema mea, nu a ta! strigă el. Poţi să-mi blochez preluarea fără niciun ajutor din partea companiei tale. Ea îl privi cum i se plimba agitat prin faţă.

— Nu puteai să-mi spui şi mie înainte să-ţi faci cunoscută intenţia? Am şi eu mândrie, la naiba! Cum crezi că mă simt, ştiind că iubita mea încearcă să-mi salveze compania pentru că-şi închipuie că eu nu pot? Cecilia şopti, în sfârşit, primul gând care îi apăru în creierul amorţit.

— Ştii. Morgan o ignoră, continuând să-şi verse năduful.

— Ţi-e teamă că n-o să mai fiu bogat? Sau nu vrei să fii şi tu umilită în cazul în care Gerhardt preia Al? Ea înţelese, în sfârşit, faptul că o acuza de a nu avea încredere în el.

— N-a fost aşa! strigă ea, aşezându-i-se în faţă pentru a-l face să nu se mai plimbe încoace şi încolo. Am făcut-o pentru că te iubesc şi pentru că aveai probleme…

— Asta nu scuză nimic. Cum crezi că mă simt, ştiind că m-ai lucrat pe la spate ca şi cum aş fi fost un străin? Cum poţi să spui că mă iubeşti când nu mi-ai vorbit niciodată de *Parkhurst,* ca să nu mai spun că astăzi nu mi-ai zis nimic despre învârtelile tale?

— De unde ştii tu de poziţia mea în cadrul lui *Parkhurst*? întrebă ea cu o voce stridentă. Ştiu că nu ţi-am spus niciodată. El râse ironic.

— Am ştiut dintotdeauna. Credeai că mă consider un tip atât de grozav încât să nu mă întreb de ce îmi dă atenţie o femeie frumoasă? Sunt prea bătrân ca să fiu atât de prost, Cecilia. Ea trase aer în piept.

— M-ai verificat!

— Am vrut doar să mă asigur că nu eşti o vânătoare de averi. Închipuie-ţi cât de surprins am fost când am văzut toate acţiunile alea Parkhurst. Crede-mă, ai fi putut să găseşti un mod mult mai bun de a-mi spune despre mica ta comoară decât la bursa germană de acţiuni. Cecilia îşi dădu seama că el, probabil, râsese tot timpul cât ea fusese chinuită de sentimentul de vinovăţie. Morgan putea să dea lecţii despre prefăcătorie! Deodată, nu se mai putu stăpâni şi începu să-i bată cu pumnul în piept. Ca prin ceaţă, văzu că Morgan primise o lovitură în maxilar. Cu o mare satisfacţie, admise că era o ţintă mult mai bună.

Frecându-şi maxilarul, Morgan se uită la ea furios.

— La naiba, Cecilia…

— Să te ia naiba, Morgan Abbott! strigă ea furioasă. Cum ai îndrăznit să mă verifici de parcă aş fi fost o criminală? Când mă gândesc că m-am îmbolnăvit tot întrebându-mă cum să-ţi spun despre *Parkhurst*. Şi tu ştiai deja. Probabil că ştii mai multe despre mine decât eu însămi! Ei bine, mă bucur că ştii. Acum nu trebuie să mă mai ploconesc la picioarele tale şi să-ţi cer iertare pentru faptul că eu însămi am încercat să-ţi preiau compania înainte să mă în…

— Poftim? Încrucișându-şi braţele, ea îşi arcui o sprânceană cu cinism.

— Ia te uită, se pare că cineva a uitat să-ţi spună că portofoliul meu a crescut prin achiziţionarea a trei la sută din acţiunile publice ale lui *Abbott Industries.*

— Tu! Din cauza ta are acum probleme Al. Din cauza ta a avut probleme de la bun început *C/Mac* şi, bineînţeles, *Cormier.* Pentru ce naiba, Cecilia? Ce ţi-am făcut de ai vrut să mă ruinezi? Gerhardt-Palmer e lovitura ta de graţie?

Furia lui se izbi în ea în valuri uriaşe, dar ea se menţinu pe poziţie.

— Tu ai început, Morgan, atunci când ai cumpărat Signature Computers. Un bun prieten al meu a pierdut aproape totul în afacerea aia, aşa că m-am gândit că îi datorezi ceva.

— Am făcut-o pentru un prieten!

— Acum ştiu asta. El rămase cu gura căscată şi ea zâmbi cu tristeţe.

— Ţi-ai ascuns viaţa personală atât de bine, încât nimeni n-a ştiut că proprietarul ţi-a fost coleg de cameră la colegiu. Când am aflat asta, am ştiut că-ţi sunt datoare şi am făcut tot ce-am putut ca să-mi îndrept greşeala, ajutându-te să te pui din nou pe picioare. El se rezemă de perete şi închise ochii.

— *Holyoke*. Acum, când furia i se stinsese, Cecilia înghiţi nodul care i se pusese în gât.

— *Holyoke*. Când s-a-ntâmplat povestea cu Gerhardt-Palmer, n-a mai fost momentul să-ţi spun de *Parkhurst*. Nu… nu pot să spun că n-am vrut să-ţi fac rău. La început am vrut şi mă simţeam motivată. Dar pot să spun că niciodată n-am regretat mai mult decât atunci când mi-am dat seama cât de mult m-am înşelat în privinţa ta. Declaraţia de intenţie de astăzi împotriva lui Gerhardt-Palmer era singurul mod în care puteam să îndrept răul pe care i l-am pricinuit companiei tale. Morgan deschise ochii obosit. Nu era niciun pic de furie în el, ci doar o amărăciune ciudată. Cecilia simţi că îi vine ameţeala din nou, dar de data aceasta de durere.

— Înţeleg cât de motivată te-ai simţit, zise el. Şi eu m-am simţit la fel când am riscat banii companiei pentru o veche prietenie. Dar nu pot să iert ce mi-ai făcut, Cecilia.

— Nici nu mă aştept s-o faci.

— N-a fost nimic serios între noi, nu? Numai minciuni şi înşelătorii.

Ea îşi coborî privirea. Nu putea să-i răspundă. Altfel şi-ar fi pierdut şi ultima fărâmă de control. Nu îşi ridică privirea nici când el trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre uşa care era încă deschisă. Exact când el trecu pragul, ea se întoarse şi strigă:

— Morgan, dacă vrei, *Parkhurst* va continua fuziunea neamicală cu Gerhardt-Palmer. El se opri şi rămânând cu spatele la ea, zise:

— Am fost deja umilit suficient pentru o singură zi. Când el închise uşa încet în urma lui, Cecilia simţi două rânduri de lacrimi şiroindu-i pe obraji. Cedând, se lăsă să alunece pe podea şi plânse.

CAPITOLUL 11

Ignorând durerea de spate, Cecilia se aplecă asupra unei bucăţi de lemn grosolan sculptate care se afla pe o suprafaţă de carton şi se apucă să îndepărteze pământul de pe ea. Jumătate de oră mai târziu, frecându-şi absentă

mâna amorţită, se rezemă de spătarul scaunului. Ear încântată de munca ei. Deşi mai trebuia curăţată, bucata de lemn făcea parte evidentă dintr-o cupă mare de vânătoare veche de vreo zece mii de ani. Desluşea o copită şi o suliţă cu vârful de cremene, evident o scenă care înfăţişa o vânătoare.

Îşi şterse transpiraţia, vag surprinsă că îi era extrem de cald. În magazia în care lucra era frig, reflectând temperatura scăzută de afară. Era doar septembrie, dar în Northern Alberta, Canada, acest lucru însemna începutul iernii.

Îi aruncă o privire lui Paul Wenger, care se chinuia să cureţe un alt obiect descoperit şi văzu că şi pe fruntea lui erau-broboane de sudoare. Fu tentată să sugereze o baie în lac, dar răceala unui lac de munte, combinată cu temperatura caldă a corpului, însemna sigur pneumonie, nu plăcere.

— E sigur cupa vreunui conducător, Paul, zise ea cu mândrie. Şi încă unul fericit, dacă am estimat corect mărimea. Paul îşi ridică privirea pentru o clipă, după care se uită din nou la obiectul de care se ocupa.

— Bineînţeles că e cupa unui conducător. Ata-pascanii îşi onorau numai marii războinici cu un mormânt. Dar de unde ştii că era fericit?

Ea se strâmbă spre capul lui plecat.

— A fost o glumă.

— Una obscură, evident. Rezistând tentaţiei de a-i trage una pentru a-i mai şterge din îngâmfare, Cecilia clătină din cap exasperată. Voise să spună doar că, în starea ei iniţială, cupa fusese foarte mare. Paul era de vârsta ei şi individul cel mai sobru şi mai arogant din câţi văzuse vreodată.

Se strâmbă în sinea ei. La ce se aşteptase, oricum? La un Adonis care să o facă să nu se mai gândească la Morgan? Paul, cu chelia lui care avansa rapid, şi cu

dispoziţia lui îngrozitoare, nu era nici pe departe aşa. În plus, ajunsese la concluzia că nu avea să-i fie deloc uşor să-l uite pe Morgan. Chiar dacă proprietarul cupei de vânătoare ar fi înviat deodată, asemeni lui Lazăr, ea tot n-ar fi putut să-l uite pe Morgan. Când ajunsese acolo prima oară, cu două săptămâni în urmă, şantierul era cuprins de haos. Membrii grupului tocmai descoperiseră alt mormânt, şi mai vechi, lângă lacul North Wabiskaw. Toată lumea era agitată, din moment ce şantierul urma să se închidă peste puţin timp pentru lunile de iarnă. Chiar dacă erau puţini, pentru că o parte din ei aveau cursuri de predat, Cecilia fusese de acord să ţină şantierul deschis până la căderea primei zăpezi. Aşa aveau să-şi facă o idee despre vechimea mormântului înainte de închidere. Dacă era atât de vechi cum estimau experţii, Cecilia ştia că merită toată acea agitaţie. Zece mii de ani!

După ce plecase din San Francisco, avusese nevoie de ritmul alert impus de faptul că trebuiau să înghesuie munca de trei luni într-una singură. Scosese la vânzare casa din Frisco, ştiind că nu se mai putea întoarce niciodată. Idiot stătea la Harper, care era şocat. În cele din urmă, îi mărturisise totul, iar el îi ţinuse o prelegere despre faptul că nu trebuia să amestece niciodată afacerile cu dragostea.

Prea mult şi prea târziu, îşi spuse ea, dar învăţase ceva. Jurase deja să nu se mai uite niciodată pe Wall Street Journal. Cel puţin *Abbott Industries* nu mai era un candidat pentru preluare. Deşi *Parkhurst* renunţase la afacere, aparenta lor alianţă cu Al fu suficientă pentru Gerhardt-Palmer. Membrii consiliului director al lui Morgan trebuiau să fie încântaţi de capacitatea lui de a conduce compania, îşi spuse ea. Durerea provocată de pierderea lui fusese diminuată de gândul că, în sfârşit, reuşise să îndrepte răul făcut. Acum se gândi din nou la Morgan şi închise ochii, alungându-l din minte. Doar îşi

amintea prea bine cât de inocenţi fuseseră ochii lui albaştri în seara când ea a deschis uşa şi l-a văzut îmbrăcat-ca un punkist. Încă mai vedea încântarea de pe chipul lui când ea îl trăsese în pat prima oară când făcuseră dragoste. Auzea pasiunea din glasul lui în seara când îi spusese că o iubea… Cu ochii înlăcrimaţi, Cecilia întinse mâna după o etichetă şi un stilou. Trăgându-şi nasul, scrise data când fusese dezgropată cupa, ce era şi locul unde descoperiseră mormântul.

— Ai răcit? o întrebă Paul impersonal.

— Nu, inhalez praf vechi de zece mii de ani ca să văd dacă pot să mă ameţesc, spuse ea iritată de snobismul lui. Uneori, arheologii mai tineri o antipatizau, considerând că se folosea de banii pe care îi avea pentru a se face celebră. La naiba! Nu îşi dădeau seama că, probabil, n-ar fi existat ocazia de a explora un şantier micuţ fără cineva ca ea care să vrea să-i sponsorizeze?

— Un simplu nu ar fi fost suficient, Cecilia, zise Paul cu un aer superior.

— Atunci, nu. Ce i-ar fi tras un picior în dos, îşi spuse ea. Ce idiot! Morgan probabil că ar fi pus să fie arestată pentru posesie de substanţă necontrolată şi ar fi dus-o în pădure să-şi ispăşească pedeapsa…

— Să-l ia naiba pe Morgan Abbott! exclamă ea.

— Poftim?

— Morgan Abbott!

— Cine-i ăsta?

— Nu contează. Paul, un om trebuie să fie incredibil de prost ca să continue să iubească pe cineva care nu-l mai iubeşte, nu?

— Poftim? Enervată, Cecilia ridică mâinile.

— Dacă o persoană se poate îndrăgosti, e logic să se şi extradrăgostească, nu? Paul se încruntă uşor.

— Bănuiesc că da.

— Mi-am închipuit eu. Cât crezi că durează?

— Nu ştiu. Poate vreo două luni, zise el şi deodată o privi furios. Îmi iroseşti…

— Vreo două luni, eh? întrebă ea gânditoare, ignorându-i indignarea.

Pun pariu că, dacă persoana şi-ar pune mintea, ar reuşi să reducă perioada la jumătate. Ridică apoi bucata de cupă, lipi eticheta în interiorul ei şi o puse în cutia de îmbarcare. Cei de la laborator puteau să facă restul.

— Hei! exclamă Paul. Bucata aia nu poate fi gata pentru îmbarcare! Ea îi aruncă un zâmbet plin de sine.

— Eu cred în lucrul rapid.

În timp ce râsetele se luau la întrecere cu sunetul de dopuri de şampanie care ţâşneau, Morgan străbătea agale coridorul pustiu. Zâmbi când zgomotele celei de a douăsprezecea aniversări a lui *Abbott Industries* îl urmară, ştiind că toată lumea avea să se dezlănţuie acum că şeful plecase. Anul acela abia reuşise să facă un efort pentru a se arăta încântat de rezultatele companiei. Aniversarea din octombrie sosise mult prea repede şi, pentru el, anul acela nu era unul de sărbătorit. Trecuse o lună de când nu o mai văzuse pe Cecilia!

Doamne, cât de mult îl durea când se gândea la ea. Şi, totuşi, indiferent câte ore îşi petrecea la serviciu, ea era permanent în mintea lui. Ca o sirenă, plutea foarte aproape de suprafaţă, făcându-l să-şi amintească totul în legătură cu ea. Uneori, la început, când nopţile erau de-a dreptul oribile, încercase să o uite bând whisky.

Dar renunţă când văzu că nu putea să se îmbete suficient de mult ca să o poată uita. Pericolul preluării de către Gerhardt-Palmer dispăruse aproape la fel de repede cum apăruse. Când Cecilia se hotăra să întoarcă lumea cu susul în jos, nu se juca. Recunoscu în sinea lui că era unica fiinţă pe care avea să o cunoască vreodată. Din păcate, o cunoscuse prea bine şi, acum, nu mai putea să o uite. Poate ar fi trebuit să caute un leac pentru dragoste. Era

sigur că ar fi avut profituri mari. Când ajunse în faţa biroului, scoase cheile din buzunarul pantalonilor şi descuie uşa. După ce intră, o împinse cu piciorul. Fără să aprindă lumina, se aşeză pe fotoliul de la birou. Dacă directorii lui aveau să continue cu laudele din ultima vreme, îşi spuse el, avea să mai stea mulţi ani pe scaunul acela, controlând Al.

Totul revenise la normal şi, cu timpul, golul imens din sufletul lui avea să se vindece.

— Morgan? O clipă, inima începu să-i bată cu putere, dar apoi îşi dădu seama că Marion era cea care băgase capul pe uşă. Intră cu o sticlă de şampanie şi se aşeză pe colţul biroului. Îi întinse sticla.

— Poftim. Arăţi ca naiba!

— Mulţumesc, spuse el mohorât, dar luă sticla şi bău zdravăn din ea.

— Întotdeauna ai fost un preşedinte pretenţios, însă în ultima vreme ai făcut ca monstrul lui Frankenstein să pară mic copil. El o privi încruntat.

— Ai putea să fii concediată pentru asta, Marion. Ea ridică din umeri şi îi luă sticla.

— N-are importanţă. Întotdeauna primesc oferte de muncă de la concurenţă. M-am gândit că aş putea să plec şi eu cu ceilalţi. Toată lumea ştie că săptămâna asta ai primit trei cereri de demisie de la directori. Şi or să mai vină şi altele.

El o privi speculativ.

— Unii nu suportă presiunea. Ştii asta.

— Nu e presiune când îi umileşti la şedinţa de personal pentru o greşeală mică! spuse furioasă, ridicându-se. Jumătate din cei mai buni directori ai tăi nici nu s-au ostenit să vină în seara asta, în ciuda ordinelor tale, cum că toată lumea trebuia să vină. Eşti îngrozitor, Morgan! Şi faci vieţile tuturor la fel de îngrozitoare ca a ta. Era plăcut să lucrezi la compania asta. Acum e o porcărie!

După aceea se întoarse şi porni spre uşă.

— Marion! Stai puţin! strigă el. Ea se opri.

— Am lucrat pentru tine zece ani, Morgan, aşa că sunt de părere că pot să spun asta. Ai lăsat cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat vreodată să dispară din viaţa ta. Du-te şi adu-o înapoi! Trânti uşa în urma ei. Morgan se uită la uşă un moment îndelungat înainte să recunoască în sinea lui că Morgan avea dreptate. Văzându-se, în sfârşit, cu ochii ei, îşi dădu seama că devenise un om îngrozitor de când plecase din casa Ceciliei în seara aceea. Şi când furia îi trecuse, fusese şi mai rău. Chiar dacă se gândea tot timpul la Cecilia-Doamne, nu se putea gândi la nimic altceva în furia lui nu-i apreciase niciodată cu adevărat loialitatea. Cu cât era mai strânsă o prietenie, cu atât se mergea mai departe pentru a ajuta un prieten.

Indiferent cine era prietenul Ceciliei, trebuia să fie o persoană deosebită pentru ea. Altfel n-ar fi apelat la răzbunare. Nu trebuia să spună decât un singur cuvânt şi *Parkhurst* ar fi înghiţit compania fără să clipească.

Dar nu o făcuse. În schimb, la câtva timp după ce se cunoscuseră, ea se apucase să îndrepte răul pe care îl făcuse deja. Nu era sigur când avusese loc acel moment, dar fusese, categoric, înainte de seara din biroul lui, când îi spusese că îl iubea.

Contractul *Holyoke* era demarat deja. Şi ea nu şi-ar fi putut dovedi dragostea mai bine decât o făcuse în ziua în care *Parkhurst* făcuse declaraţia de intenţie lui Gerhardt-Palmer. Doamne, îşi spuse el uluit, i-o dovedise întregii lumi!

El urmărise situaţia acţiunilor lui la bursă şi ştia că ea vindea încet acţiunile Al pe care le cumpărase. Chiar şi acum, prin faptul că nu invada piaţa pentru a scădea preţul, continua să încerce să-şi răscumpere greşelile.

Poate că nu făcea doar asta. Poate că încă îl mai iubea.

Morgan se ridică brusc de pe scaun şi se duse repede la lift, apăsând pe buton.

— Haide odată, mormăi el plimbându-se încoace şi încolo. Afurisitul de lift mergea întotdeauna prea încet.

— Pleci deja? întrebă Marion din spatele lui. El se întoarse şi îi văzu pe ea şi pe Jay rezemaţi de peretele opus, zâmbind ca doi copii neastâmpăraţi. Zâmbi şi el.

— Îmi iau liber câteva zile ca să rezolv o problemă personală. Jay, Al îţi aparţine până mă întorc. Oricând s-o întâmpla asta. Jay râse uşor.

— Era şi timpul să te duci după ea. Morgan scoase o înjurătură, după care întrebă:

— Toată lumea ştie ce e cu mine?

— Cam toată lumea, zise Marion. Ai fost un adevărat viţel bolnav de dragoste, Morgan.

— S-ar putea să nu mă mai întorc niciodată, murmură el stânjenit că se descoperise atât de mult în faţa angajaţilor. Uşile liftului se deschiseră şi el intră repede.

Apăsă pe butonul pe care scria *„Parter”* de câteva ori, într-o încercare de a grăbi liftul. Acesta îl ignoră, însă, urmându-şi ritmul.

— Succes! strigă Marion exact când se închiseră uşile. Când ajunse la casa Ceciliei, după ce încălcase orice limită de viteză, Morgan ştiu că nu avea noroc.

Ferestrele goale şi cartonul pe care scria *„Vândut”* şi care atârna de stâlpul verandei îşi spuneau propria poveste. Ea plecase şi el habar nu avea unde ar fi putut s-o găsească.

— Unde naiba e? strigă Morgan zece ore mai târziu, după ce trecuse de secretara lui Harper Madison şi intrase în biroul acestuia. În partea cealaltă a încăperii imense şi îmbrăcate în panouri de lemn, un bărbat cu părul alb se ridică de pe un fotoliu de pluş când intră el.

— Îmi pare nespus de rău… Începu secretara.

— E în regulă, Georgia, o întrerupse Harper Madison

zâmbind larg. Îl aşteptam pe domnul Abbott. De fapt, trebuia să-l văd. Intră, tinere, şi ia loc.

Secretara încuviinţă şi, după ce îi mai aruncă o privire furioasă lui Morgan, se întoarse la biroul ei. Furia lui Morgan se evaporase imediat când auzi cuvintele surprinzătoare ale lui Harper, dar nu se aşează pe scaun. În schimb, îl măsura pe bătrân, încercând să-i vadă atât punctele tari, cât şi pe cele slabe, pentru cazul că ar fi avut loc o confruntare. Străbătuse ţara până în Cambridge, Massachusetts, anticipând tot timpul un conflict. În ciuda părului său alb, Harper părea să arate foarte bine în costumul lui din trei piese. Chipul îi era uluitor de neted, iar ochii negri îi erau ageri şi vicleni, zeci de ani de experienţă citindu-se în ei.

— Ai terminat examinarea? întrebă Harper amuzat.

— Eşti acceptabil, spuse Morgan cu răceală aşezându-se, în sfârşit.

Îşi încrucişă picioarele intenţionat şi luă o mină relaxată care arăta că nu era deloc intimidat de faptul că se afla de partea aceea a biroului. Harper se întoarse la fotoliul lui şi îl privi pe tânăr o clipă, la fel de atent cum îl studiase Morgan.

— Ai terminat examinarea? îl întrebă acesta. Harper zâmbi.

— Cecilia mi-a spus că eşti ager. Ei bine, tinere, ai întârziat destul. Să sperăm că nu prea mult. Niciodată nu se ştie care e treaba cu pupila mea. Morgan înălţă dintr-o sprânceană uimit.

— Este limpede că dumneata ştii despre ce vorbeşti, dar eu nu.

— Iartă-mă, murmură Harper. Mi s-a părut că arăţi ca un bărbat îndrăgostit, dar privirea asta nu mai e la fel de bună ca pe vremuri…

— E mai bună decât îţi închipui, îl întrerupse Morgan zâmbindu-i trist. Mi-a trebuit o lună de zile ca să-mi dau

seama de asta. Acum, ce naiba ai vrut să spui? Cum adică am întârziat? Cecilia e logodită cu altul?

— Mai rău. Am vorbit cu ea ieri şi e hotărâtă să se *„extra-îndrăgostească”* de tine. Şi, când îşi pune ceva în cap, nu poţi s-o mai faci să se răzgândească.

Morgan înjură furios. De mai multe ori se confruntase cu încăpăţânarea Ceciliei. Poate că acest lucru avea să-i îngreuneze treaba, dar nu era imposibilă, în definitiv, o mai făcuse să se răzgândească o dată, când voise să plece în Guatemala.

— Unde e? întrebă el nerăbdător, ridicându-se din nou, deja plănuind altă călătorie.

— În nordul Canadei. E practic inaccesibilă…

— Spune-mi unde e şi ajung eu acolof Clătinând din cap, Harper se rezemă de spătarul fotoliului.

— Uită ideea asta, băiete. Cecilia trebuie învinsă prin inteligenţă, nu cu tacticile tale de om al grotelor la care se pare că te gândeşti. Pentru asta e nevoie de fineţe. O să-ţi dau un sfat în ceea ce-o priveşte pe Cecilia: în dragoste, totul e corect. În plus, ne-a supărat pe amândoi şi aş vrea să văd treaba asta rezolvată.

Morgan făcu ochii mari deodată.

— Dumneata eşti cel pe care l-a ajutat, nu? Harper zâmbi trist.

— Ar fi trebuit s-o auzi cum m-a convins să aranjez contractul ăla cu *Holyoke* pentru tine. *„N-ar trebui să facem bani de pe urma lui Abbott*?” o imită el pe un ton dezgustat. De atunci ar fi trebuit să-mi dau seama că nu era ceva în regulă.

Ceciliei nu i-a păsat niciodată de bani, profituri sau pierderi.

— Cecilia mi-a spus că un „prieten” al ei a pierdut aproape totul investind în

Signature Computers, zise Morgan, încruntat şi nedumerit. Din moment ce din cauza mea s-a întâmplat

totul, de ce eşti atât de dispus să mă ajuţi? Harper râse uşor.

— Pare ciudat, nu? Dar eu nu sunt un om răzbunător, Morgan.

În plus, un preşedinte de companie fericit lucrează mult mai bine. Să zicem că intenţionez să profit de pe urma fericirii tale. Morgan zâmbi. Afurisitul de bătrân trebuia să fi cumpărat acţiunile Al care creşteau rapid pentru a le vinde pentru un profit rapid.

— De fapt, am exagerat puţin atunci când i-am vorbit prima oară Ceciliei despre pierderile mele, continuă Harper. Încercam s-o încurajez ca să arate mai mult interes faţă de acţiunile ei *Parkhurst*. Habar n-aveam că o să pornească împotriva ta ca o leoaică furioasă. Şi, din moment ce era prima dată când arăta cât de cât interes pentru afaceri, îmi pare rău că trebuie să-ţi spun dar am fost de acord.

Până să-mi dau seama, a întors pe dos Wall Streetul. Te sperie uneori şi de aceea te ajut. Ca să fiu sincer, am cam îmbătrânit pentru aiurelile ei. Simţindu-se deodată mai tânăr ca oricând, Morgan zise:

— Te scap de ea cu mare plăcere.

— Contez pe treaba asta. Morgan se aplecă în scaun.

— Cred că ai dreptate în privinţa fineţei. Am un plan. Un sfert de oră mai târziu, Harper râdea în hohote.

CAPITOLUL 12

— Ei bine, s-a terminat, spuse Cecilia când Harper îi deschise uşa din sticlă şi oţel. Ea păşi afară în vântul rece care bătea dinspre Charles River şi imediat trase fermoarul gecii din piele maron. În octombrie, în Massachusetts era aproape la fel de frig ca în pădurile canadiene, îşi spuse ea mohorâtă. Harper se duse lângă ea în capul scării de granit terasate a clădirii în care se afla biroul lui din Cambridge.

Zâmbind amuzat de tonul ei mormăit, zise:

— Parcă te-ai fi luptat singură cu englezii la Buncker Hill. N-ai făcut decât să semnezi o hârtie care spune că îţi sunt consilier financiar încă un an.

Ea îl privi încruntată.

— Ei bine, ai vorbit ca şi cum englezii ar fi atacat Bunker Hill când m-ai chemat prin radioul cu unde scurte. Contractul expira abia la 1 noiembrie.

— Atunci de ce n-ai rămas în Canada?

Ea se întoarse să se uite la râul care se mişca leneş şi ridică din umeri.

— Bănuiesc că eram gata de plecare. Închisesem deja mormântul pentru perioada de iarnă. Am avut noroc că n-a nins decât acum. Mai erau câteva lucruri mărunte de pus la punct, cum ar fi pregătirea pentru iarnă a latrinelor. De chestiile astea se ocupă Paul Wenger, unul din arheologii care au rămas încă. În plus, cineva trebuia să aducă obiectele descoperite aici, la Cambridge. Cei de la Muzeul Peabody au fost de acord să facă testul de carbon. Mergem?

Harper aruncă o privire spre cei care treceau grăbiţi pe trotuar.

— Imediat. Acum că ai terminat cu şantierul canadian, ce ai de gând să faci? Ridicând faţa spre soarele slab de amiază, ea înălţă din umeri din nou.

— Cred c-o să plec în Australia. Şantierul de acolo trebuie să se deschidă pentru vară. Dinozaurii or să reprezinte o schimbare plăcută. Harper râse uşor.

— La fel şi vremea caldă. Dar nu pari foarte entuziasmată.

Ea admise în sinea ei că avea dreptate. Nu era entuziasmată să plece în Australia. Nu mai fusese entuziasmată în legătură cu nimic de când avionul ei aterizase la Logan Airport cu o zi în urmă. Într-un fel, faptul că se afla în aceeaşi ţară cu Morgan o făcea să-şi aducă aminte de toate cu şi mai mare forţă.

La naiba! îşi spuse ea furioasă. Crezuse că făcea progrese în ceea ce privea uitarea lui. În definitiv, trecuseră mai bine de şase săptămâni de când nu-l mai văzuse. Cu siguranţă că trebuia să fie suficient pentru ca judecata sănătoasă să ia locul durerii provocate de pierdere.

— Sentimentul de vinovăţie ar fi trebuit să mă vindece demult, murmură ea dezgustată ca pentru sine.

— Poftim? întrebă Harper. Ea se strâmbă.

— Nimic. Acum putem să mergem? Sau ai de gând să te transformi în statuie. El aruncă din nou o privire în jur, dar nu dădu semne că ar fi vrut să se mişte.

— Mă bucur de aerul curat al unei zile de toamnă. Sigur îi dai voie unui bătrân să facă treaba asta.

— Sigur. Atunci când o să fii bătrân. El râse.

— Din când în când, fata dragă, eşti o adevărată comoară. Cecilia nu spuse nimic, ci privi în jos. Morgan îi spusese că era o comoară… Furată de gânduri momentan, nu îl văzu pe Harper cum îşi aruncă privirea spre stradă a treia oară şi nici zâmbetul care îi lumină brusc trăsăturile aristocrate.

În cele din urmă, luând-o de braţ, zise:

— Bănuiesc că ar trebui să te invit la masă.

— Bună idee. Coborâră împreună treptele până pe trotuar.

— Ce-ar fi să mergem pe… începu Harper.

— Cecilia! Păzea! Ea îşi întoarse capul în direcţia din care se auzise strigătul cuprins de panică şi îngheţă când îl văzu pe Morgan pe role, lunecând pe trotuar spre ea. Dar nu aluneca lin, ca un om cu experienţă. Trupul îi era contorsionat în nişte poziţii imposibile, mâinile i se agitau în aer, iar picioarele făceau nişte mişcări pe care le-ar fi invitat orice majoretă. Trecătorii se dădeau la o parte din calea lui speriaţi.

— Morgan! strigă Cecilia, alergând să-i întrerupă

goana. Era însă prea târziu. Morgan întoarse fără să vrea şi se izbi de o maşină după care fu împins în spate. Şezutul lui întâlni brusc cimentul trotuarului. Cecilia ajunse prima la el. Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, îngenunche lângă el. Când el se ridică în capul oaselor pentru a-şi trage sufletul, ea îi cuprinse umerii pentru a-l susţine.

— Te-ai lovit? întrebă ea aproape isterică. Nu te mişca. E rănit! Să cheme cineva o ambulanţă! Morgan, eşti rănit? El îi aruncă doar o privire ostilă în loc de răspuns. Harper se lăsă pe vine în faţa lor şi în jur începură să se adune câţiva curioşi.

— Asta numesc eu fineţe, băiete, spuse el râzând în hohote. Eşti teafăr?

— Bineînţeles că nu este teafăr, spuse Cecilia indignată. La naiba, Harper, cheamă o ambulanţă!

— Am făcut-o deja, îi spuse Harper uitându-se la chipul alb ca varul al lui Morgan. Vrei să te ridici?

— Nu-l mişca! exclamă Cecilia îngrozită că Morgan ar fi putut să se fi lovit la spate şi orice mişcare ar fi înrăutăţit lucrurile. Închizând ochii, Morgan se lăsă moale pe ea.

— Nu… nu mă ridic. Murmurând cuvinte de dragoste, ea îi ţinea capul la piept sărutându-i părul atât de drag, fruntea, obrazul. El se relaxa şi mai mult în braţele ei şi ea nu putu să-şi stăvilească lacrimile care căzeau pe faţa lui.

— Nu plânge, şopti el ridicând încet braţul drept, dar lăsându-l să cadă la loc cu un geamăt. E numai un braţ rupt.

— Un braţ rupt! strigă ea îngrozită. Când ea făcu acea mişcare bruscă, el gemu mai tare şi ea reîncepu să-l liniştească.

— Ah, Morgan, iartă-mă. Ce căutai pe role?

— Încercam să-ţi dovedesc cât de mult te iubesc, spuse el ascunzându-şi faţa în sânii ei. Uimită, ea îi dădu drumul aproape.

— Aauuu! strigă el vârându-se înapoi între braţele ei. Ea îl strânse imediat la piept.

— Oh, Doamne! Iartă-mă, Morgan. Îmi pare nespus de rău. O să te ţin mai bine acum.

— Nu chiar atât de strâns! exclamă el. Nu cred că mai am coastele acolo unde ar trebui.

— Coastele! Harper, unde e afurisita aia de ambulanţă?

— Ai răbdare, Cecilia, zise Harper întorcându-se ca pentru a se uita după maşină, dar nu putu să nu pufnească în râs. Cecilia nu îl auzi; era preocupată să-l sărute pe Morgan pe obraz. Un minut mai târziu, un zgomot de glasuri o făcu să-şi ridice privirea şi văzu o mulţime de curioşi în jurul lor.

— Harper, trimite oamenii ăştia de aici! strigă ea cu o voce pătrunzătoare. Râzând în hohote de data asta, Harper se îndreptă şi făcu semn oamenilor să se dea înapoi.

— Vă rog să-i lăsaţi puţin aer. Uitându-se furioasă la oamenii care se depărtau, Cecilia se întrebă dacă nu cumva Morgan se lovise la cap. Nu putea să fi vorbit serios când spusese că încerca să-i arate că o iubeşte. Nu se mai plăcea nici ea însăşi după ceea ce îi făcuse, atunci cum ar fi putut el să o iubească?

— Ale naibii role, mormăi el cu o voce răguşită şi ea îşi lăsă capul în jos ca să-l audă mai bine. Nici n-am apucat să te cer.

— Să mă ceri? repetă ea, fiind sigură acum că el delira. El gemu din nou.

— Ştiu ca într-o bună zi, o să râd de toate astea. Dar acum mă simt ca cel mai mare idiot din lume. Cecilia, vrei să te măriţi cu un idiot?

— Vrei… vrei să te însori cu mine? întrebă ea uluită.

— Nu, îmi place să-mi rup fundul în faţa atâtor oameni. Bineînţeles că vreau să mă însor cu tine. De ce crezi că m-am ostenit să învăţ să merg din nou pe role la

treizeci şi şase de ani?

— Dar ai zis că n-o să mă ierţi niciodată, spuse ea suspinând. El îşi înălţă capul şi zâmbi.

— Iubito, puţini oameni înţeleg loialitatea ca tine, ca să nu mai vorbesc de felul cum ai procedat de dragul lui Harper. Pe urmă, când ai aflat adevărul despre compania aia falimentară, ai încercat să îndrepţi răul făcut într-un fel care a fost loial şi faţă de el şi faţă de mine.

— Dar m-am înşelat…

— Eu m-am înşelat când am spus că între noi n-au fost decât minciuni şi înşelătorii. Am avut totul, în ciuda minciunilor şi înşelătoriilor, dar am fost prea mândru ca să recunosc asta. Niciodată nu m-am simţit atât de complet ca după ce ai apărut tu în viaţa mea sărutându-mă. Dacă o să-mi oferi jumătate din loialitatea pe care i-ai oferit-o lui Harper, o să fii cel mai bogat om din lume.

Dar, dacă mai încerci vreodată o şmecherie ca aceea pe care mi-ai făcut-o, te snopesc în bătaie! Ea îşi dădu capul pe spate, râzând şi plângând în acelaşi timp.

— Ah, Morgan! Te iubesc. Te iubesc atât de mult. Promit că n-o să-ţi mai fac necazuri niciodată. Morgan schimbă un zâmbet cu Harper, după care îşi lăsă capul obosit pe umărul ei. Ambulanţa apăru pe după colţ şi opri în faţa lor.

Paramedicii săriră imediat din maşină, unul alergând spre partea din spate a acesteia, iar celălalt examina repede victima, care zâmbea fericită.

— E în regulă, doamnă, îi spuse medicul Ceciliei care continua să râdă şi să plângă. Nu cred că e lovit prea grav.

— Ei bine, eu cred că s-a lovit la cap, dar orice ar fi, nu-l vindecaţi. Mă iubeşte!

În seara aceea, Morgan fu instalat cu grijă de către Cecilia în camera de oaspeţi a lui Harper! Pe drumul între spital şi casa lui Harper, hotărâră să locuiască la San Francisco. Cecilia voia să călătorească mai puţin şi

intenţiona să angajeze un asistent pentru a o ajuta să organizeze viitoarele şantiere arheologice.

Harper avea să continue să se ocupe de acţiunile ei de la *Parkhurt* atâta timp cât dorea ea. Nici ea, nici Morgan nu erau de părere că, dacă se căsătoreau, acest lucru avea să schimbe ceva în privinţa aceea. Avuseseră deja o discuţie aprinsă cu privire la contractul prenupţial. Erau de acord cu totul, dar nu voiau să semneze aşa ceva. În cele din urmă, Harper sugeră să semneze lăsând totul copiilor.

Cecilia zâmbi când îşi aduse aminte cât de şocat fusese Morgan când se pomenise de copii. Evident, era burlac de prea multă vreme. Se hotărî să mai aştepte până când avea să-i spună că voia şase copii. Sau poate nu avea să-i spună deloc, să lase natura să-şi urmeze cursul.

— Stai bine? îl întrebă ea învelindu-l cu grijă. El se uită la ghipsul alb de pe braţul lui stâng. Sub aşternut, genunchiul luxat era bine înfăşurat într-un bandaj elastic, iar coastele îi erau strânse într-un corset. I se dăduseră mai multe calmante şi doctorul îl prevenise să stea în pat cel puţin o săptămână. Apoi se uită la Cecilia, care fredona senină în timp ce aşeza sticluţele cu medicamente pe noptieră. Era îmbrăcată într-un *neglijeu* lila, iar părul i se revărsa pe spate, strălucind roşiatic în lumina caldă a veiozei.

— Probabil că arăt ca o mumie, spuse el.

— Ca arhelog, aș putea să te scot la lumină oricând, zise ea râzând, după care se aplecă şi îl sărută. Te iubesc.

— Te iubesc, murmură el sărutându-i buzele uşor. Îndreptându-se, ea îi zâmbi.

— Chiar ai crezut că aş fi putut să nu te mai iubesc? Am încercat atât de mult, dar n-a mers. El îşi lăsă privirea în jos.

— Sincer să fiu, nu credeam că poţi, dar asta i-ai spus lui Harper. Au! exclamă el când ea îl trase de părul de pe

piept. N-am destule răni?

— Iartă-mă, murmură ea. El îşi înălţă o sprânceană când îi auzi tonul deloc apologetic, dar nu spuse nimic.

— Mi-am închipuit c-o să-ţi atrag atenţia dacă to imitam cu rolele.

— Ah, mi-ai atras-o, îl asigură ea bătându-l uşor pe ghips. El îşi dădu ochii peste cap dezgustat.

— Cred că Harper mi-a făcut-o, aşteptându-se să se-ntâmple aşa ceva.

— Trebuie să fii prudent, dragul meu. E foarte viclean. Dar n-ar fi trebuit decât să pocneşti din degete şi ţi-aş fi căzut la picioare, implorându-te să mă primeşti înapoi.

— Acum îmi spui, mormăi el. Ea îl sărută din nou şi urmă un moment îndelungat de linişte.

— Ar trebui să fie o lună de miere teribilă, şopti Morgan cu gura lipită de a ei. Mai ales când mirele are braţul rupt, coaste învineţite şi un genunchi luxat.

Cecilia stinse veioza, după care se strecură în pat lângă el.

— Ne descurcăm noi.

SFÂRŞIT